

SAS Dizisi No:50

**Gerard de
VILLIERS**

**SAS
RODEZYA
BUNALIMI**

©Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi, 1989. Dr. Şevki Bey
Sokak. 10/3 Türbe-İstanbul, Tel: 516 08 20

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: COMPTE A REBOURS EN
RHODESIA

Türkçesi:
Nazan OKAN

Dizgi: Pano Grafik/ Film: Ruşen Grafik
Baskı: Gündüz Ofset /Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Liezen Şatosu'nun telefonu, geniş holde yankılar yaparak çalıyordu. Elko Krizantem üçüncü çalışta ahizeyi kaldırdı.

— Liezen Malikânesi, buyrun.

Karşıdaki ses bir an durakladı.

— Malko?

Krizantem efendisine benzetilmekten hoşlanmıştı. Önündeki boy aynasında kendine bir baktı, omuzlarını kaldırdı, karnını içine çekti. Eh! pek de benzemiyor değildi hani! Sonra gerçeğe döndü.

— Prens Malko Linge burada değil. Kimin aradığını öğrenebilir miyim?

— Ben Kontes Szigeti. Malko biraz gecikti, yola çıkıp çıkmadığını öğrenmek için aramıştım. Neyse birazdan gelir herhalde, teşekkürler.

— Bir dakika kontes, kapatmayın. Prens size ulaştırılmak üzere bir not bırakmıştı.

Elizabet Szigeti şaşkınlıkla:

— Not mu? diye sordu. Ama neden? Zaten onu kahvaltıya bekliyorum.

— Prens Malko, sizden özür dilememi ve nazik davetinizi başka bir gün gerçekleştirmekten memnun olacağını bildirmemi, istedi.

Elko, 60 km uzaklıktaki Sacher'de kadının öfkeden alev alev yanan gözlerini görür gibi oldu bir an. Kadın buz gibi bir sesle:

— Peki, şimdi nerede? diye sordu.

— Biraz önce kendilerini Schwechat Havaaanı'na götürdüm, dedi Elko.

Karşıdaki ses iyice yükseldiğinden, Elko bir an ahizeyi kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı ve kadının aksine sakin bir şekilde konuştu.

— Prens, Zürih'e gitti. Oradan Afrika'ya geçecek, birkaç haftadan önce döneceğini sanmıyorum.

Uzun bir sessizlik oldu. Elizabet Szigeti hâlâ bir şaşkınlık ve kızgınlık içindeydi. Ahizeyi yerinden koparmak istedi bir an. Malko ile başbaşa rahat bir gün geçirmek için neler yapmamıştı ki: Binbir güçlükle kocasını ava yollamış, tüm hizmetkârlara izin vermiş, bütün randevularını iptâl ettirmişti... Böyle bir fırsat bir daha ellerine geçmezdi. "Ne olursa olsun sinirlenmemeliyim" dedi içinden. Fakat birden gözlerinin önünde Alexandra belirdi. Malko'nun koluna girmiş kendisiyle alay ediyordu.

— Efendinin giderken yalnız olmadığına eminim, dedi kıskançlıkla.

— Hayır, yalnızdı, dedi Elko karşıdaki barut fıçısını biraz olsun sakinleştirmek ister gibi. Prens avlanmaya gittiğini söylemişti.

— Avlanmaya mı? Nereye gitti?

— Rodezya'ya, kontes.

— Rodezya'ya mı? Ama orada hiç av hayvanı yok ki, diye karşı çıktı kadın.

— Kontes, size daha fazla yardımcı olamayacağım, zira prens ne avlayacağını söylemedi.

II. BÖLÜM

Bob Lenard terli parmağıyla silahın emniyetini açtı. Yere yatarak pozisyonunu aldı ve sağ eliyle silahı kabzasından sıkı sıkıya kavradı.

— Hazır mısın?

Arkasındaki Ted Collins'in sesi sabırsızdı. Tombul yüzlü, sakallı bu adam büyük bir dikkat ve hayranlıkla kiralık katilin hareketlerini izliyordu. Bob Lenard gerçekten de dünyanın en iyi kiralık katillerinden biriydi. Başını çevirmeden sorulan soruyu cevapladı.

— Aşağı yukarı hazırım.

Yanağını silahın dipçğine dayadı. Gözünü dürbüne 8 cm. kadar yaklaştırarak nişan aldı.

— Tamam, hazırım, dedi.

Ted Collins elindeki telsizi ağzına yaklaştırarak:

— Haydi, diye bağırdı.

Sesinden heyecanlandığı belli oluyordu. Daha sonra telsizi bıraktı ve boynundaki dürbünü gözlerine yaklaştırdı. Bakışları 250 metre ilerde, üstü örtülü küçük bir kamyon üzerinde sabitleşti. Biraz sonra örtü kalktı ve bir zenciye aşağıya atlamaya zorlayan iki beyaz görüldü. Zenci aşağı atladı ve kamyonun hızla uzaklaştı.

Bob Lenard bir heykel gibi hareketsizdi. Nefesini tutarak tetiğe hafifçe dokundu. Patlama Ted Collins'i yerinden sıçrattı.

Yarım saniyede kamyonun 10 metre uzaklaşabilmiş olan zenci, otlar üzerinde

cansız yatıyordu. Patlama sesi Zambezi Vadisi'nde yankılanmaya devam ediyordu. 308 kalibrelik geri tepmesiz Anschütz'ün, saniyede 800 metre hız yapan bu mermisinin özel fil mermisiyle hemen hemen hiçbir benzerliği yoktu.

Yerde duran telsizden sesler gelmeye başladı. Ted Collins hemen aleti kulağına dayadı. İki beyaz, kamyondan atlamış, zencinin üzerine eğilmişti.

— Kurşunu sağ kulağının üstünden yemiş, diye tekrarladı Ted Collins Bob'a.

Bob'un yüzünde bir gülümseme belirdi, ayağa kalktı.

— Ücretimi istemenin zamanı geldi sanırım, dedi.

— İki tane daha var, dedi Ted Collins. Ondan sonra tamam.

Bob Lenard ellerini beline dayayarak karşısındaki adamı alaycı bir ifadeyle süzdü:

— Pekâlâ, ama sonra hemen ödeme yapmanızı istiyorum.

Biraz ilerde iki beyaz, ölüyü kamyona yerleştirmek üzereydi. Kendileri de bindikten sonra kamyon hareket etti ve ağaçlıkların arasında kayboldu. Bob Lenard terli alnını sildi, yerdeki karton kutudan bir bira alıp kana kana içti ve geçirdi. Kendisini oldukça sakın hissediyordu. Öldürmek onun mesleği idi. Bu iş için onu seçmelerinin nedeni yalnızca ustalığı değil, sinirlerinin de bir çelik kadar sağlam olmasıydı. Zira onun için boş bir teneke kutusuna nişan almakla insana ateş etmek arasında hiçbir fark yoktu. Nitekim bu zencilerin kim olduklarını ve onları neden öldürdüğünü öğrenmeye bile gerek duymamış-

tı. Ama Özel Bölüm'ün polislerinden biri olan Don Christie'nin bir boşboğazlıkta bulunmasıyla bunların Mozambik'ten sızan silahlı gerillalar olduklarını anlamıştı.

Atış alanı, sivil halka kapalı Rodezya'nın kuzeyinde eski doğal bir parktı. Özel Bölüm'ün telsizli dört Land Rover'ı giriş yollarını gözetlediğinden Rodezya Ordusu'nun bile olup bitenden haberi yoktu.

Ted Collins bir sigara yakarak mavi gözlerini Bob'a dikti.

— Her şeyin yolunda gideceğinden emin misin? Biliyorsun tekrar denemek için ikinci bir şansın olmayacak.

Belçikalı cevap vermeden önce başını salladı, biraz sinirli gözüküyordu.

— Hata yapmama imkân yok, dedi.

Şimdiki kurbanı, Bob'un üçüncü canlı hedefi olacaktı. Onu işe almadan önce sinirlerini ve nişancılığını denemek istemişlerdi. Birçok nişancı 300 metreden hedeflerini rahatlıkla vurabilirdi. Fakat canlı bir hedefi, üstelik hareket halindeyken kafasından vurmak gerçekten büyük bir beceri isterdi. Bu yüzden Salisbury'den özel helikopterle getirilip günlerce talim yapmıştı.

Bob, ırmağa doğru kıvrılarak uzanan gür bitki topluluğuna baktı. Zambezi Vadisi'nde bütün gün korkunç bir sıcaklık ve sessizlik hüküm sürüyordu. Sivil halk bölgeyi çoktan terketmiş, yerini askeri birliklere bırakmıştı.

İki adam arkalarındaki motor sesini duyunca durakladılar. Bob Lenard arkasını dönünce, kanının birden beynine sıçradığını hissetti. Beyaz bir Rolls Royce onlara doğru yaklaşıyordu. Sonunda yirmi metre arkaların-

da durdu.

Belçikalının tepkisini görünce, Özel Bölüm'ün polisi:

— Arabaya yaklaşma! diye uyardı.

— Ama bu...

Ted Collins onun sözünü kesti.

— Yaklaşma, dedim. İçinde seni izlemek için gelen biri var, hepsi bu. Haydi, şimdi tekrar hazırlan. Deneme için her şey hazır.

Bob bakışlarını geri dönen kamyonu çevirdi. Tekrar otların üzerine uzanarak Anschütz'ü eline aldı. Sürgü kolunu çekerek kovandaki mermiyi yuvasına soktu, terli elini üstündeki talim elbisesine sildi. Eski pozisyonunu aldığı anda gözlerinin önünde bir bulut belirdi, iki gündür tek yudum alkol almamasının belirtileri kendini göstermeye başlamıştı. "Tanrı cezasını versin! Üstelik arabadaki de beni izlemeye gelmiş." dedi içinden.

— Hazır mısın? diye bağırdı Ted Collins.

*

**

Patlamanın sesi bir öncekinden daha gürültülü geldi. Bob, kamyonundan atlayan ve bir leopar hızıyla uzaklaşmaya çalışan zenciye ıskaladığını anladı. Öfkeyle sürgü kolunu çekti, boş kovan dışarı fırladı, kolu geri ittiğinde ikinci ateşleme için hazırды. Ama Uzi'nin kısa ateşiyle sağır edici bir gürültü oldu. Zenci durdu, elleri beline gitti ve geriye yuvarlandı. Kamyondaki adamlar hemen harekete geçti.

Ted Collins kızgınlıkla haykırdı:

— Rezalet!..

Bob bir sıçrayışta ayağa kalktı. Sinirden kuduruyordu. Bu onun ilk hatasıydı.

— Şu arabanın içindekine söyle, defolup gitsin, dedi hırçınlıkla. Konsantre olamıyorum.

Ted Collins cevap vermedi. Bob Lenard'ın bir anlık heyecanı onu kaygılandırmıştı. Eğer başaramazsa harekât tarihinden önce onun yerine başkasını bulacak zamanları yoktu. Yavaş adımlarla Rolls Royce'a yöneldi.

Arabanın siyah camlarından içindeki gözüküyordu.

Ted Collins araca yaklaşınca arkadaki kapının camı açıldı. Elinde sigara olan beyaz saçlı bir adam Ted'e bakıyordu:

— Pis bir durum değil mi? dedi sakince.

— Evet, bayım diye cevapladı Ted. Ufak bir sorun var da, adam sizin burada olmanızdan huylanmış, dikkatinin dağıldığını söyledi.

Yaşlı adamın gözlerinde kızgın bir ifade belirdi.

— Buraya onu izlemeye geldim, vazgeçecek de değilim. Eğer itirazı varsa olduğu yerde işini bitirin.

Ted Collins hemen atıldı.

— Ama efendim...

— Tamam, tamam, endişelenmeyin. Bu seferlik hayatını bağışlıyorum, fakat bu işin tek sorumlusu sizsiniz. Bir dahaki sefere yine aynı şey tekrarlanmasın. Bu işin bir eğlence olmadığını umarım farkındasınız, Ted.

— Evet, biliyorum efendim... dedi polis. Ama ilk defa böyle bir şey oldu.

— Pekâlâ, yalnız elinizi çabuk tutun. Öğlenleyin Salisbury'de olmam lâzım.

Pencere tekrar kapandı. Doktoru, Roy Golder'a uçak veya helikoptere binmesini

yasaklamıştı. Çünkü kalbinin durumu iyi değildi, fakat güvenlikle sorumlu Rodezya Başbakanı Ian Smith'in sağ kolu olmak ona her şeyi unutturuyordu.

*

**

Ted Collins Bob'un yanına geldiğinde, onun yerde Anschütz'ün dürbününü temizlemekte olduğunu gördü. İki adam bir süre sonra göz göze geldiler. Ted:

— Nasıl gidiyor? diye sordu. Daha sonra yere eğildi ve adamın yanında duran makineliyi aldı, namluyu Bob'a çevirdi.

— Düşünmen için bir dakika mühlet veriyorum, dostum. Devam etmek istiyor musun?

Bob temizliğine devam etti:

— Peki, ya sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bir dakika demiştim, diye haykırdı Ted Collins.

Bob Uzi'nin namlusuna baktı, şarjörü biraz önce kendi elleriyle doldurmuştu. Collins'in parmağı tetikteydi. Bob:

— Umduğumdan da aptalmışsınız, diye homurdandı.

Ama yenilmişti. Korku, ilk defa hissettiği bir duyuydu. Bir ay önce Salisbury'deki hapishane hücrelerinden kendini kurtaran polis Ted ile şu an karşısında kendine doğru çevrili silahın sahibi Ted arasındaki fark çok büyük diye düşündü.

Ted Collins:

— Cevabını bekliyorum, diye tekrarladı.

Bob ciğerlerindeki havayı boşalttı. Şimdi bir aysberg gibi soğuk hissediyordu kendini.

Tüfeği tekrar kavradı ve başını küçük dürbünün hizasına indirdikten sonra:

— Kamyonu göndersinler, dedi.

Telsiz tekrar çalıştı. Kamyon görüldüğünde Ted Collins dürbününü eline almıştı. Biraz sonra iriyarı bir zenci kamyonun atladı ve sağa doğru koşmaya başladı. Patlama olduğunda henüz iki metre ilerleyebilmişti. Önce başı arkaya gitti, ağzı açılmıştı, alının ortasından kırmızı bir sıvı fışkırıyordu. Ted Collins ne olduğunu anlamadan kapanan bir sürgü kolu ve arkasından bir patlama sesi daha duydu.

Zenci görünmeyen bir yumrukla bu sefer öne eğildi, elleri göğsündeydi. Yere düşmeden de öldü.

Bob Lenard doğruldu, yüzünde alaycı bir ifade vardı:

— Dostunuz memnun olmuş mudur acaba?

Ted Collins cevap vermedi. Gözleri biraz ilerdeki arabadaydı. Araba yavaşça hareket etti ve daha sonra ağaçlıklar arasında gözden kayboldu.

250 metre ilerde iki beyaz, zencinin cesedini kamyonu sürüklüyorlardı, biraz sonra araç yanlarına gelince, aşağıya, bıyıklı bir adam atladı: Don Christie, Ted'in yardımcısıydı, heyecanla:

— Harika bir vuruştur, görmek ister misiniz? dedi. Adamın kafasının yarısı paramparçaydı.

Bob Lenard Anschütz'ü toparlıyordu, cevap vermedi. Biraz sonra havada onları almaya gelen "tarla kuşu" görüldü. Don Christie, kamyonu bindi... Ted ve Bob ise beş dakika sonra helikopterle havalandılar. Yuka-

rıdan manzara harikaydı, tüm tepeler bir orman örtüsüyle kaplı, vadi ise uyuyan yeşil bir deniz gibiydi.

“TS 33”: Büyük beyaz harflerle yazılı bu işareti gördüklerinde helikopter küçük bir evin çatısı üzerindeydi. Ted:

— Bu işaretli ev, John Burger’in. Önümüzdeki hafta buradan hareket edeceğiz, diye kısa bir açıklamada bulundu.

Bob Lenard, etrafı mısır tarlalarıyla çevrili binaya baktı. Bir an önce, Salisbury’ye dönmek istiyordu.

*

**

Salisbury’de hava Zambezi Vadisi’nden 10 derece daha düşüktü. Bob üşüdüğünü hissetti. Ted direksiyondaydı. Bob’a dönerek:

— Seni ötele mi bırakayım? diye sordu.

Bob:

— Hayır, Rotten Row’a, dedi.

Ted Collins’in kaşları çatıldı:

— Rotten Row’a mı? Ne işin var orada?

Bob dişlerinin gıcirtısını saklamak için başını öne eğdi:

— Birini görmem gerekiyor.

Ted Collins, şu yabancıların ne garip halleri var diye düşündü.

— Rotten Row’da Asyalı göçmenlerden ve siyahlardan başka kimse yoktur, dedi.

Bob öfkeyle adamdan yana döndü, fakat aynı anda soğuk bir namluyu boğazında hissetti. Aslında Ted Collins onun saçının teline bile dokunmaya cesaret edemezdi. Saldırgan bir tavırla bağırdı:

— Çok merak ediyorsan söyleyeyim. Rotten Row’a işimi halletmeye gidiyorum. Var

mı bir itirazın?

Ted:

— Bir siyahla mı? diye sordu.

Bob sırtıttı:

— Bir beyazla değil herhalde, o kadar mangırım yok.

Ted birden kireç gibi oldu, sesi ciddileşmişti:

— Ne tür bir iş içinde olduğumuzu biliyor musun? En ufak bir hata hepimizin sonu olur, hiç kimseye güvenmememiz gerekir, özellikle de zencilere. Zira birçoğu Amerikalılarla işbirliği içinde ve felaketimizin tek sorumlusu da ABD’dir... Kissinger’i duymuşsundur herhalde, teroristler gibi o da Rodezya’ya Zimbabwe diyor.

Bob tekrar sırtıttı:

— Korkma, ben işimi konuşmadan da halledebilirim. Zaten nefes kesen bir yavru... Fakat yine de gönlün rahat etmezse, Monomatapa’da başka bir dilberim var, üstelik beyaz.

Ted sıkıntılı bir şekilde:

— Seni istediğin yere bırakacağım, dedi.

Ted sola döndü, demir köprünün altından geçerek tekrar yükselmeye başlayınca Rotten Row’un, şehrin güneyine doğru inen büyük caddesi gözüksü. Cadde şehri ikiye ayırıyordu: Siyahlar ve beyazlar. Siyahlar hiçbir zaman Salisbury’nin merkezine inemezlerdi. Büyük oteller içinde onları kabul eden yalnızca Monomatapa idi.

Belçikalı, biraz sonra parmağıyla işaret etti:

— İşte orası!

Ted Collins biraz ilerde bir zencinin beklediğini gördü. Kadın arabayı farkedince hızla eve girdi. Ted:

— O mu? diye sordu.

Bob sakın bir şekilde:

— Evet, dedi.

— Adı ne?

— Matilda.

— Matilda. Gerçek bir faşih... Ayrıca, ne okuması ne de yazması var. Bu durumda da ispiyonlaması herhalde olanaksızdır, değil mi?

Bob, yere atladı ve eve doğru yürümeye başladı. Binaya girmesinden sonra, Ted telsize uzandı. Dördüncü Cadde'deki merkezi aradı:

— 65 Rotten Rów'daki Matilda adlı kadın hakkında araştırma yapılmasını istiyorum.

Telsizi yerine koydu. Bob Lenard'dan öğreniyordu. Bir adam nasıl bu kadar zevksiz olabilirdi?

III. BÖLÜM

Malko arkasındaki gürültüyü duyduğunda kasiyerin önündeydi. "Elephant Hill" gazinosunun iriyarı iki fedaisi, anlaşılmasız İngilizceyle küfürler savuran bir zenciye sille tokat dövüyorlardı. Adam zencilere yasak olan bu gazinoya girmekle gerçekten büyük bir hata etmişti. İhtiyar kasiyer kadın sıkıntıyla başını salladı:

— Aman Tanrım! Bu gazinoda ilk defa böyle bir şey oluyor, dedi.

Malko elinde fişleriyle "yirmibir" masasına yaklaşırken, zenci gorillerin elinden kurtulup kasaya doğru fırladı, ihtiyar kadına yumruğunu sallayarak:

— Bir gün gelecek hepinizi geberteceğiz! diye bağırdı.

Biraz önceki güleç yüzlü, ufak tefek kasiyer, dişi bir kaplan kesilmişti. Oturduğu yerden fırlayarak bağırdı:

— Çabuk davran, yoksa önce ben seni geberteceğim, hayvan herif!

İki fedai ellerinden kaçırdıkları adamın üzerine tekrar çullandılar. Victoria Falls'taki tek eğlence yeri olan bu gazinonun lüks dekorasyonu, Rodezya gerçeğiyle tam bir tezat teşkil ediyordu.

Yandaki rulet masasında kaba görünüşlü bir adam yüksek sesle arkadaşına:

— Afrika'daki teroristlerin kadın sorununu nasıl hallettiklerini biliyor musun? diye sordu.

— Hayır, nasıl?

— Yüzlerini görmemek için arkadan, dedi.

Yanındaki iriyarı, briyantimli adam bir kahkaha attı.

Malko, masaya yanaştığında kızıl saçlı gözlüklü bir adam, başını hafifçe ondan tarafa çevirdi. Dudakları aralandı, kimsenin duymayacağı bir sesle Malko'ya:

— İşte, Ed Skeetie bu! dedi.

Malko bakışlarını masanın öbür tarafındaki irikıyım adama ve daha sonra da ona eşlik eden kıza çevirdi.

Duruşundaki uysallığa rağmen, beyaz elbisenin altındaki ince vücut tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Uzun kirpiklerin arasından bakan bir çift siyah gözün biraz altındaki alev kırmızısı dudaklar şehvet doluydu. Arkada topuz yapılmış siyah saçların ortaya çıkardığı bu oval yüzde cinsel bir çekicilik vardı.

Malko, Ed Skeetie'nin kalın parmaklarının kadının göğüslerinde dolaştığını gördü. Kadın bunu farketmemiş gibi davranarak adamın okşamasına izin veriyordu. CIA, ajanlarını düşündüğünü her fırsatta ispatlardı. Nitekim, Victoria Falls'ta böyle nefis bir yaratıkla mutlu bir hafta sonu geçirmek gerçekten harikaydı. Peki, CIA ajanı Ed Skeetie neden yardım istemişti?

Malko esnememek için kendini zorladı. Güney Afrika Havayolları'na ait 747 tipi bir uçakla bütün gün Afrika kıtasını bir boydan bir boya aşmıştı. Yorgunluktan gözleri kapanıyordu.

— Sir...

Göğüslerini cömertçe sergileyen açık mavi ipek tuvaletli genç krupiye, Malko'ya oyuna katılıp katılmayacağını soruyordu. Malko

dikkatini topladı, masadaki diğer oyuncular onu bekliyorlardı. Elinde kalan son fişleri altı numaraya bastırdı. Rulet durduğunda gösterdiği rakam "10"du. Masadan uzaklaşmak için iyi bir bahane oldu bu. "Booze Cruise"un kalkışına yetişmeliyim, diye düşündü. Bu, tek tük rastlanan turistler için düzenlenen gündelik bir geziydi. Malko masadan ayrıldı.

Malko salondan çıkmadan önce arkasına dönüp baktı. Ed Skeetie ve yanındaki kız, masadan kalkmış ona doğru geliyordu. Ed Skeetie gülerek kızın kulağına bir şeyler söylüyor, elleriyle orasını burasını sıkıştırıyordu. Malko'nun önünden geçtiler. Yanındaki ses Malko'nun kulağına fısıldadı:

— Yanındaki kız, Daphne Price...

Malko kızı ve adını çoktan aklına yerleştirmişti.

Ed Skeetie kolunda Daphne Price ile dışarı çıkarken bakışlarını salonda gezdirdi ve ısrarla Malko'nun üzerinde durdu. Malko bakışlardan kendisine bir şeyler söylenmek istendiğini anladı. Biraz sonra peşlerinden o da dışarı çıktı.

*

**

Siren sesi dallardaki maymunların çığlıklarına karışarak ırmağın iki tarafında yer alan, tropikal ormanda yankılar yapıyor, ürkütücü bir hava yaratıyordu. Yaşlı tekne, "Afrika Kraliçesi" iskeleden ayrıldığında, kıyıdaki zenciler ellerindeki sepetlerden çeşitli meyveleri motorlardaki turistlere atması bir karnaval havası yaratmıştı. Malko kaygıyla etrafına bakındı: Jim Gaven'in motora bindiğini görmemişti. Kameralarını hazırlayan iki Al-

man turistin arkasına geçip küpeşteye dayandı. Manzara nefes kesiciydi. Zambezi Irmağı bir km. boyunca, ölü dev ağaçlarla çevrelenmiş bir tünel gibi akıp gidiyor, kızgın güneş tepede sık yaprakların arasından göz kırptırıyordu.

Malko birden Jim Gaven'in hızlı adımlarla ikinci güverteye çıktığını ve yanına geldiğini gördü. Etrafına bir göz attıktan sonra alçak sesle:

— Burası her yerden daha emniyetli, dedi... Yuvarlak gözlükleriyle tam bir işadama benziyordu. Malko bunca güvenlik önlemine güldü:

— Kendimi Moskova'da zannetmeye başlayacağım, dedi.

— Keşke öyle olsaydı, hiç olmazsa orada bir elçiliğimiz var. Bu Tanrı'nın cezası ülkede ise hiçbir şey yok. Herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda.

Arkadaki turistlerden biri yerinden ayrılınca iki adam hemen onun yerine geçip kalabalığı arkalarına aldılar. Malko:

— Rodezya şu an siyahlara düşman, beyaz olduğumuza göre bizim için pek fazla tehlike yok sayılır, dedi.

Jim Gaven başını salladı, gözleri motorun arkasındaki köpüklerdeydi:

— İşler hiç de umduğumuz gibi gelişmiyor. Kissenger'in bir konuşma esnasında Rodezya için "Zimbabve" terimini kullanmasından sonra hepimize ateş püskürmeye başladılar. Amerikan hükümetinin Ian Smith rejimini devirmeyi planladığından haberleri var.

Jim Gaven, görünüşte ABD'nin Rodezya'daki krom madenlerini işleten bir şirketin yöneticisiydi. Fakat asıl görevi, CIA temsilcili-

giydi.

— Rodezya'daki son durumu biliyor musunuz, diye sordu Jim.

Malko:

— Aşağı yukarı, dedi. Yasadışı Ian Smith hükümetinin, yönetimi siyahlara bırakmamak için direndiğini ve zencilerin on yıldır Güney Afrikalı zenciler tarafından desteklendiğini duydum. Bildiklerimin hepsi bu kadar.

Jim Gaven:

— Doğru, fakat birkaç ay önce bazı değişiklikler oldu, dedi. FRELİMO yönetimindeki Mozambik, Ian Smith'e karşı savaş ilân etti. Angola'daki Kübalılar sabırsız bir bekleyişe geçtiler ve Zambiya da bu ülkeyle tüm sınırlarını kapattı. Rodezya'nın tek dostu şimdilik yalnızca Güney Afrika Hükümeti. Ayrıca, Mozambik sınırından ülkeye gerillalar sızıyor. Rodezya 11.000 askeriyle bunları engellemekten tamamen aciz.

Malko:

— Bu da yeni bir Angola'nın doğuşu olur, dedi.

Jim Gaven küpeşteye dayandı ve aralarındaki mesafeyi biraz daha kapattı.

— Olmayabilir de. ANC*'nin birkaç ılımlı taraftarıyla ilişki kurduk. Onlara yardım da ediyoruz.

— Bu şekilde Rodezya'yı sırtından vuruyorsunuz sayılır.

Jim Gaven sakın görünmeye çalışarak:

— Kanlı bir Rodezya görmektense siyahi bir Rodezya daha insancıl olur herhalde, diye cevapladı. Eğer planlarımız başarılı olursa, her

(*) Afrika Millî Konseyi

şey Kenya'daki gibi mutlu sonla noktalanacak. Aksi takdirde ANC, KGB'nin Mozambik'ten ülkeye soktuğu gerilla şefleriyle dolup taşacak. İşte o zaman, ikinci bir Angola, diğer adıyla Sovyet Rodezya'sı ortaya çıkacak.

— Yakın zamana kadar bu ülkeyle bir sorununuz yoktu. Birdenbire bu ilgi de nereden çıktı.

— Dostum, dedi Jim, dünyada krom üreten belli başlı üç ülke var: Rodezya, Güney Afrika ve Rusya. Her sene yüksek kaliteli 77 bin ton kromu buradan ithal ediyoruz. Eğer Rusya burayı eline geçirirse bu bizim sonumuz olur. Ne savaşıabilir ne de bir reaktör yapabiliriz. Şu an tek tesellimiz ANC'nin bize güvence vermiş olması.

— Ya uyguladığımız ambargo?

Jim Gaven ifadesiz bir tavırla:

— Kroma ambargo yok, dedi.

— Peki, işler umulduğu gibi gitmezse?

Amerikalı gözlüklerini taktı.

— O zaman son kozumuzu oynayacağız. Yani yataklardaki tüm rezervleri tüketmemiz gerekecek.

— Kolay bir yol değil,

Jim Gaven düşünceli bir şekilde:

— Biliyorum, fakat Rodezyalıların başını birazcık ezmek için başka çıkar yolumuz yok.

Malko:

— Ya da Ian Smith'in başına gelebilecek ufak bir kaza...

Jim Gaven irkildi:

— Şu an imkânsız. Ian Smith'in başına gelebilecek en ufak bir kazada beyaz yönetimler üstümüze çullandır.

— Ama ülke şu ambargo yüzünden zaten

mahvolmuş durumda. Uzun zaman dayana-cıklarını sanmam. Biraz daha beklense kendiliklerinden ayağınıza gelmezler mi?

— Bu yalnızca gazetelerde yazılanlar. İşin gerçek yüzü tamamiyle farklı. 10 yıldır ambargoya karşı direniyorlar, yine krom sayesinde. Rodezya ordusu son model Alman tankları, Fransız helikopterleri ve Belçika silahlarına sahip. Benzin Güney Afrika'dan, cephane ise Zaire'den sağlanıyor... Eh, bu durumda sırtı pek yere geleceğe benzemiyor gibi.

Hoparlördeki ses tekrar yükseldi:

— Sağ kıyıdaki timsahları kaçırmayın.

Bu sefer tüm kameralar motorun sağ tarafına geçti. Güneşin batışını çeken iki turist dışında herkes timsahları izliyordu. Malko:

— Eğer Ian Smith'i yerinden etmem beklenmiyorsa, benim görevim ne olacak? diye sordu.

— BOSS* ile temasa geçtiğimiz bir sırada Rodezya gizli servislerinin bir projesi olduğunu öğrendik, planın adı "East Gate". Ian Smith zamanın kendi aleyhine ilerlediğini biliyor. Bu gizli plan Mozambik ile ilgili sanılıyor. Bu planı uygulamaya kalkarsa felaket olur.

— Anlıyorum.

Jim Gaven Malko'nun gözlerine bakarak:

— East Gate'in hedefini öğrenmeli ve ne olursa olsun engellemeliyiz. Kolay bir iş olmadığını biliyorum. Rodezya Özel Servisi iki adamımızı saf dışı etmiş durumda. Üstelik ben de izleniyorum ve dış dünyayla bağlantı

(*) Güney Afrika Gizli Servisi

kurmamız için hiçbir imkânımız kalmadı. Şu an elimiz kolumuz bağlı.

Malko kaşlarını çattı:

— Hiç de iç açıcı bir durum değil.

Küçük tekne akşam rüzgârını arkasına alarak yavaş yavaş Victoria Falls'a yaklaşıyordu.

Jim:

— Fakat biz de boş durmadık. Gazinoda size gösterdiğim Ed Skeetie Şirket'in en iyi adamlarındandır. Aslında iyi bir fotoğrafçıdır da. 3 hafta önce Salisbury'ye gelerek bizle çalışmaya başladı. Gazinoda birlikte olduğu kızın kim olduğu hakkında bilginiz yok sanırım...

— İsmi dışında bir şey bilmiyorum, fakat harika bir kız.

Jim Gaven, büyük bir sır açıklıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra yavaşça:

— Ian Smith'in gizli servis başkanı Roy Golder'in özel sekreteri:

Malko:

— Çok ilginç... Peki, Ed ondan ne öğrenmiş?

Jim Gaven muzip bir gülüşle:

— Bunu size o söyleyecek. Geçen hafta onu en son 30 saniyeliğine otelin tuvaletinde görebildim. Ve ancak tehlike işareti vermeye zamanı oldu: Siyahi bir kızla yaşayan Bob diye birinin "East Gate" planına karıştığını söyledi. Hepsi bu.

— Bu bilgi çok az.

— Salisbury'ye gittiğinizde daha fazlasını edineceğinizden eminim. Ed sizi yanımda gördü, bu yeterli. Sizi kolaylıkla bulacaktır.

Malko kararan gökyüzüne baktı... Biraz

sonra motor iskeleye yanaşacaktı.

CIA Ed'i bir katliamın göbeğine atmış ve görünüşe bakılırsa yardım eli uzatma gereği duymuştu...

— Samora Michel'i durdurmak size çok mu zor geliyor?

Jim Gaven içini çekti.

— Hayır bu çok basit. Ama FRELİMO Mozambik'i kurtardı. Şimdilik ona dokunulmaz. Fakat Ruslar Ian Smith'in bir an önce Mozambik'e saldırmasını bekliyor. Böylece, Angola'da olduğu gibi hazır konacaklar. Onlara bu ortamı yaratmamak gerekir. Yani Mozambik'e yardım etmemeliler...

— Durumu Rodezya Hükümeti'ne anlatmayı denediniz mi?

Jim Gaven acıyla gülümsedi:

— Ömrümde bunlar kadar aptal ve dik kafalı adamlara rastlamadım. Kendi kuyularını kendileri kazıyorlar, haberleri yok. Amacımız siyah da olsa, milliyetçi bir Rodezya yaratmak, komünist değil... Bir şeyden adım gibi eminim: KGB, Ian Smith'in şu "East Gate" denen planını bir an önce gerçekleştirmesini bekliyor, yani Mozambik'i bombalamasını ya da istilaya kalkmasını...

Motor iskeleye yanaşınca turistler yavaş yavaş inmeye başladılar.

Malko:

— Bir daha ne zaman görüşeceğiz? diye sordu.

Jim Gaven:

— Şu an bilemeyeceğim. Bu akşam son uçakla Salisbury'ye dönüyorum. Telefonla beni arayabilirsiniz. Meikles Oteli'nde kalıyorum. Parola "Uçak biletleriniz hazır".

Geleceğiniz gün, gece yarısı Cecil Square'da buluşuyoruz.

Jim Gaven Malko'nun cebine gizlice bir kâğıt soktu.

— Salisbury'deki telefon ve oda numaram, dedi.

— Peki, izlendiğinize göre, görüşmemiz tehlikeli olmaz mı?

— Yardıma ihtiyacınız olabilir. Ama sizi tehlikeye atmayacağımızdan emin olabilirsiniz. Dikkatli olun.

Ve uzaklaşan turist kafilesine katıldı.

IV. BÖLÜM

— Bak hava açıyor. Gökkuşağı ne kadar muhteşem.

Daphne Price gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ed Skeetie kadını kucaklayarak kendine doğru çekti. Yumuşacık teniyle Daphne Price tanıdığı kadınlar arasında en ateşli olanıydı.

Ed, şimdi kadının arkasına geçmiş, başını siyah uzun saçlarına gömerek yavaş yavaş onu uyarıyordu.

— Çok güzelsin Daphne, ipek gibisin...

Daphné belini sıkıca saran kolların arasından kayarak kurtuldu:

— Çağlayanları gece vakti hiç görmedim, kimbilir ne güzeldir. Haydi, ne olur beni oraya götür, dedi.

Geri döndü, topuklarının üstünde yükselerek parmaklarını Ed Skeetie'nin kalın dudaklarında gezdirdi ve:

— Bu saatte, oralarda kimse yoktur, ne eğlenceli olur değil mi? dedi.

Ed "otların üstü hiç de rahat olmaz" diye düşündü. Fakat kızı kıramayacağını biliyordu:

— Pekâlâ, gidip yağmurlukları alayım, dedi.

Otele girdi, çağlayana gidenlerin su serpintilerinden korunmak için kiraladıkları plastik yağmurluklardan aldı. Daphne onu bahçede bekliyordu.

Gülüşerek park yerine doğru yola çıktılar. Küçük tepeden inerlerken, kadın içtiği içkilerin etkisiyle mırıldanmaya başladı. Bir eliyle de

Ed'in bacağına okşuyordu. Adam kolunu yanında oturan kadının omzuna attı. Şimdi direksiyonu tek eliyle kullanıyordu.

Biraz sonra anayoldan ayrılarak dar bir toprak yola girdiler. "Rain Forest" bölgesinin otoparkı tamamiyle ıssızdı. İki sevgili arabadan inerek elele yürümeye başladılar. Az ilerde, altından çağlayanın döküldüğü ve buharıyla sis perdesi içinde bıraktığı demir köprüünün hemen yanında, Zambezi gümrüğünün ışıkları görölüyordu. Sıcak buhar yüzünden bu bölgeye "Kaynayan Kuyu" adı verilmişti.

Biraz sonra bir kavşaga geldiler. Daphne, Ed'i sola doğru çekti:

— Önce bu tarafa gidelim.

İlerledikçe, 100 metreden yuvarlanan tonlarca suyun sesi kulakları sağır edecek kadar güçleniyordu. Su buharı ise 400 metre yukarlara kadar çıkıyor ve tekrar yağmur tanecikleri olarak Rain Forest'e düşüyordu.

Daphné:

— Muhteşem değil mi? dedi.

Ed:

— Vay anasına! diye haykırdı.

Birden, güçlü kollarıyla kadını sardı ve kendine doğru çekti.

Kadının itirazlarına rağmen, elbisesini yukarı kaldırdı.

— Şimdi olmaz! dedi Daphne.

Birkaç dakika debelendikten sonra bir ara boyun eğer gibi oldu. Ed yavaş yavaş onu okşamaya başladı. Son engel kombinezondü. "Neden giyerler sanki bunu" diye düşündü.

Daphne de adamın boynunu okşuyor, parmaklarını saçları arasında gezdiriyordu.

Ed birden dayanılmaz bir zevkle kendini tutamadı ve orgazm oldu. Daphne adamı kendine çekti ve onun zevkine katılmaya başladı. Artık çağlayanın korkunç gürültüsünü duymuyor, başka bir dünyada yaşıyorlardı. Daphne fısıltı halinde:

— Sen delisin, dedi.

Beyaz elbisesi yerdeydi, siyah gözlerindeki parıltı ve dudaklarındaki tebessüm Ed'in hoşuna gitmiş, gururunu okşamıştı. Fakat, birden görevi aklına geldi. Ed'in elinden tuttu:

— Haydi gidiyoruz.

Onu Zambezi'ye uzanan toprak yola doğru çekti.

— Bir de şu tarafı görmek istiyorum Ed! Gel bak, çok güzel bir yere benziyor.

Ed reddetmeye çabaladıysa da Daphne ısrar ediyordu. Biraz sonra çağlayanı arkalarına alarak öbür tarafa doğru yürümeye başladılar. Biraz ilerde, su çarşaf gibi dümdüzdü. Daphne birden patikadan ayrılarak adamı kıyıdaki yüksek otların bulunduğu bölgeye çekti. Burada su 3 metre aşağıda büyük bir hızla akıyordu. Ed büyülenmiş gibiydi. Victoria Falls'ın dünyanın en güzel köşesi olduğunu düşündü. 1600 metre uzunluğundaki Zambezi Irmağı burada 100 metre genişliğindeki dar boğazdan olanca gücüyle akıyordu.

İki sevgili büyüleyici manzara karşısında uzun bir süre hareketsiz kaldılar. Daha sonra kadın Ed'in elinden çekerek az ilerdeki sarp kayaya yöneldi.

— Şuraya çıkalım, dedi.

Ed:

— Dikkat et! diye bağırdı.

Otlar kaygandı ve Daphne de oldukça

kenara yaklaşmıştı. Kadın güldü:

— Korkma canım! Düşmem.

Daphne yükseğe çıkınca yüzünü ondan tarafa çevirdi. Karanlıkta gözlerindeki ifade görülmüyordu. Bir eliyle sıkıca Ed'in elinden kavramıştı. Sonra, bir şey toplayacakmış gibi yere çömeldi ve aniden Ed'i umulmayacak bir kuvvetle kendinden tarafa çekti. Amerikalı bu ani hareket karşısında şaşırma bile vakit bulamadan ıslak otlar üzerinde kayarak bir anda kendini kayanın kenarında buldu. Tutunacak hiçbir yer yoktu. Elleri bir an boşlukta kaldı ve acı bir haykırıyla karanlık sulara gömüldü.

Daphne Price, birkaç saniye öylece kaldı. Otların arasında, yere sıkıca tutturulmuş kalın halatı tek eliyle sıkıca tutuyordu.

Daha sonra yavaşça doğruldu ve kayadan aşağı inerek biraz önce Ed'le birlikte geldikleri yönde yürümeye başladı. Bir an durdu ve hızla akıp giden suya baktı.

50 metre ilerde sular kayalıklara ulaşıyor, daha sonra da ikinci dar boğazdan dökülüyordu. "Ed Skeetie'nin parçalanmış vücudu Kaynayan Kuyu'ya ulaşmıştır" diye düşündü.

Daphne Price'ın tüm vücudu bir titreme içindeydi. Bir an, Ed ile birlikte sürüklendiğini zannetmişti. Parmağını ovuşturmaya başladı. Birden, önünde iki gölge belirdi.

Daphne titreme dolu bir sesle:

— Yaptım! dedi.

— Bravo! Domuz herifi tam zamanında temizledik.

Daphne söylenenleri işitmiyor, ağlamak için tüm gücüyle elindeki mendili sıkıyordu. Bilinçsiz bir şekilde arabaya yöneldi. Ed'in

anahtarları üzerinde bırakmış olması gerekiyordu. İki adam arabaya kadar ona eşlik ettiler. Biraz önce konuşan ufak tefek olanı sordu:

— Otele mi gidiyorsunuz?

Kadın başını salladı:

— Evet.

Bir an önce uyumak ve her şeyi unutmak istiyordu. İki adam yola çıkan arabanın peşinden bir süre daha baktılar. Sonra, izleri kapatmak için geri döndüler.

V. BÖLÜM

Malko zil sesiyle yatağından fırladı. Masanın üzerindeki saatin alarımını kapattığında, saat 10'u gösteriyordu. Yorgunluktan pestil gibi yatmış ve bu saate kadar deliksiz bir uyku çekmişti. Pencereden giren güneş Victoria Falls'ın üzerinde parlıyordu. Malko dün gece Ed Skeetie'nin kendisiyle temas kuracağını zannetmiş, fakat CIA ajanı ortalıkta görünmemişti. Amerikalı neden ortaya çıkmamıştı? "Belki de Daphne Price'ı atlatamadı" diye düşünerek biraz olsun sıkıntısını hafifletmeye çalıştı.

Duş alarak aşağı indi. Kahvaltı salonunda siyah gözlüklü bir kadının dışında kimse yoktu. Malko birkaç saniye düşündükten sonra bu simayı hatırladı: Daphne Price. Siyahi garson solgun yüzlü kadının önüne beyaz kremalı kahverengi bir içecek bıraktı. Malko, yakınında bir masaya oturdu. Garson ona doğru gelirken, yan gözle kadını izliyordu.

— Genç bayanın içtiği nedir?

Garson:

— Kremalı kakao, sir. Siz de ister miydiniz? dedi. Bayanın sabahtan beri beşinci siparişi. Zannedersem çok seviyor.

Malko çay ısmarladı. Midesi gibi kafası da karışmıştı. Ed Skeetie nerede diye düşünürken kadının verandaya çıktığını gördü.

Kahvaltısını getiren garsona bahşişini bırakarak hemen telefona yöneldi. Amerikalının odası cevap vermiyordu. Malko ahizeyi yerine

koydu. Ed neden kadını ekti diye düşündü. Daphne Price'ın hâlâ verandada olup olmadığını kontrol ederek aceleyle birinci kata çıktı ve çiftin kaldığı odaya geldi. Kat hizmetçisi koridoru temizliyordu. Malko:

— Anahtarlarımı unutmuşum, bana kapıyı açar mısınız? dedi.

Siyahi kadın konuşmadan söylenileni yaptı.

Oda biraz dağınıktı. Bir köşede plastik bir yağmurluk ve yanındaki sandalyede açık bir bavul, yatağın üstünde erkek gömlekleri, traş makinesi, diğer tarafta da fotoğraf takımları vardı. Malko odadan çıkarken şaşkındı.

Ed Skeetie eşyaları buradayken uzakta olamazdı.

Aşağı inerek kapıcıya sordu:

— Bey Skeetie'yi arıyorum, gördünüz mü?

— Hayır, sir. Dün akşam iki yağmurluk kiralamıştı, çağlayana gitmiş olmalı...

Malko gözlerinin önünde odayı canlandırdı. Koltuğun üstünde tek bir yağmurluk vardı. Tamam! Demek Ed çağlayandaydı. Harika bir buluşma yeri, diye düşündü.

10 dakika sonra arabasıyla park yerinden çıktı. Havada ezici bir sıcaklık vardı. Asfaltın üzerinde kayar gibi gidiyordu. "Rain Forest" parkına gelince arka koltuktan yağmurluğunu alarak dışarı çıktı. Patika yola saptığında şiddetli bir sağanak boşandı. Yolu "Tehlikeli" levhasına kadar izledi. Görünürde Ed yoktu. Demir köprüye geldiğinde birkaç turistin yağmurluklarına gömülmüş bir şekilde koşuşturduklarını gördü.

Malko merakla kaygan kayalara yöneldi. Bir grup kalabalık heyecanla konuşuyor ve bir şeyi işaret ediyorlardı. Malko biraz sonra,

aşağıda sarı yağmurluklu bir cesedin suda yüzdüğünü gördü. Bunun çıplak bir kıza ait olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldı. Kalabalığı arkasında bırakarak yürümeye başladı.

Biraz sonra arabasıyla dönüyordu. Şimdi ona yardım edebilecek tek kişi Daphne Price'dı. "Ed'in başına gelenleri yalnızca o bilebilirdi. Kuşkulandırmadan ona yaklaşması gerekiyordu. Otele girerken lobide onu gördü. Yanında kahverengi bir valiz vardı ve biri ufak tefek iki adamla konuşuyordu.

*

**

— Dikkat dikkat! Salisbury'ye gidecek olan uçagımız 30 dakika sonra hareket edecektir. Sayın yolcuların bilet kontrolü için 2 numaralı gişeye başvurmaları rica olunur!..

Malko hoparlörün küçük salonda çınlayan sesini duyduğunda gazetesinin üstünden Daphne Price'ı izliyordu. Kadın yerinden kalktı ve bara yöneldi. Gözlerinde yine o siyah gözlükler vardı. Yüzü sabahkinden daha solgundu. Malko kafasına takılan bir sürü soruya cevap arıyordu. Gözleri kahverengi bavula takıldı: Daphne Price hafta sonu bitmeden neden gidiyordu? Bütün bunlar Victoria Falls'tan havaalanına gelene kadar beynini bir kurt gibi kemirmişti. Bu bavul neden bagaja verilmemişti? Sorular bitmek bilmiyordu.

Hoparlörün sesiyle, çıkış kapısına yönelen beş kişilik gruba katıldılar. Daphne hemen önünde hafif yalpalayarak yürüyordu.

— Yardım edebilir miyim?

Kadın sesin geldiği yöne başını çevirdi,

yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Malko cevap vermesine fırsat bırakmadan elindeki bavulu aldı ve birlikte yürümeye başladılar.

Uçağa girdiklerinde Daphne Price ilk sıraya yerleşti. Malko da hemen onun yanındaki koltuğa oturdu. Diğer beş yolcu arka tarafa geçmişlerdi. Daha uçak kalkmadan Daphne Price içkinin verdiği uyuşuklukla başını pencereye dayayarak uyudu. Uçuş bir buçuk saat sürüyordu. Salisbury'ye gece geç saatlerde ineceklerdi. Malko sıkıntılı bir şekilde içini çekti, görevinin hiç de iyi başlamadığını düşündü.

Daphne Price'in düzenli nefes alıp verişlerinden hâlâ uyuduğu anlaşıyordu. Fakat, birden sıçradı ve tiz bir çığlıkla Malko'nun kollarına atıldı. Malko kollarına düşen ince vücudu yavaşça sardı. Bu arada siyah gözlüklerin altından kırmızı, şiş iki göz ortaya çıktı. Kadın ağlıyordu.

— İyi misiniz bayan?

Kadın dikkatle karşısındaki yüzü incelemeye başladı. Biraz sonra kendine gelir gibi oldu ve Malko'ya sarıldı. Yüzünü kaldırdı, dudakları Malko'nunkilerle birleşti. Malko yavaşça kadına sarıldı ve örtünün altından onu kendine çekti.

Daphne Price göğüslerini okşayan elleri hissedince irkildi, fakat ayrılmadı. Daha aşağılarda, eller eteği bulunca kendi de yardım etti ve etek yukarı sıyrıldı.

Bu arada kadın da Malko'yu parçalamak istercesine okşuyordu. Nefes almak için bir ara ayrılıyorlar, sonra tekrar dudakları kapanıyordu.

Daphne Price, Malko'nun parmaklarıyla

ezdiği çıplak kalçasını kısa aralıklarla indirip kaldırıyordu. Malko örtünün altında sıkıldığı kaba etleri biraz daha ezdi. Orgazma ulaşmasına ramak kalmıştı. Daphne Price kıvrıldı ve dudaklarını ısırarak parmaklarını Malko'nun vücuduna batırdı.

İki vücut yavaş yavaş durdu, dudakları ayrıldı. Beş dakika sonra ikinci bir denemeden sonra Malko derin bir nefes aldı. "Harika bir yaratık bu" diye düşündü. Daphne Price tekrar uykuya dalmıştı. Malko'nun göğsündeki eli yavaşça kaydı. Başını omzuna dayayarak düzenli bir şekilde nefes almaya başladı.

*

**

Malko sigarasını yaktığı kadının yüzünü inceliyordu. İçinden "O minicik kafanın içindeki sır ne?" diye sordu. Uçak fırtınadan sallandıkça kadın kendine geliyordu. Bir sekreter olarak fazla şıktı. Bakımlı elleri ve düzgün vücuduyla çok güzeldi. Kadın sigarasını söndürdü, başını ondan tarafa çevirdi. Bakışları karşılaştı. Henüz hiç konuşmamışlardı. Malko biraz önceki dakikaların Daphne Price'in hafızasında yer edip etmediğini merak etti. Kadın:

— Üzgünüm, dedi. Şey... Galiba uyurken sizi rahatsız ettim. Şey... Çok yorgundum da...

— Dün akşam kumarhanede dikkatimi çektiniz. Üzerinizdeki beyaz elbise çok yakışmıştı. Sizi gördükten sonra şansım açıldı ve her oyunda kazandım.

Solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi genç kadın. Malko örtünün üzerindeki eli aldı ve dudaklarına götürdü.

— Affedersiniz, henüz kendimi bile tanıtmadım. Adım Malko Linge... Avusturyalıyım. (Gülerek ekledi.) Kazandırdığınız bu paralarla sizi yemeğe davet etmeliyim. Ne dersiniz, Salisbury'de doğru dürüst bir lokanta bulabilir miyiz?

Daphne Price küllükteki sigarayı ezdi. Siyah gözlerinde kızgın bir ifade belirdi. Malko pot kırdığını anladı. Kadın sert bir sesle:

— Tabii ki var. Salisbury'da her şeyimiz var. Dünyanın en modern şehirlerinden biridir orası... Yoksa Rodezya'ya ilk defa mı geliyorsunuz?

— Evet. Önce Victoria Falls'ı görmek istedim. Gerçek bir doğa harikasıydı doğrusu.

— Tüm ülke öyledir. Afrika'nın en güzel ülkesine biz sahibiz ve kimse bizi buradan çıkartamayacak.

Sesi tonu dokunaklı ve sertti. Malko biraz önceki uysal kadının kaplına dönüşmesini seyreliyordu.

— Sizi buradan çıkarmayı hiç kimse düşünmüyor ki.

Daphne Price'ın tüm yüz çizgileri gerildi:

— Öyle mi? Tüm dünya bize karşı, Amerikalılar, Ruslar, Avrupalılar, hatta Güney Afrika bile... Bizim, zencilere eziyet ettiğimizi savunuyorlar...

Gerilimli sesi birden kesildi. İri gözler kısıldı, kuşkuyla Malko'ya çevrildi:

— Rodezya'ya niçin geldiniz?

— Gazeteciyim. Viyana'nın yüksek tirajlı gazetesi Der Kurier'de çalışıyorum.

— Gazeteci! Eminim, siz de Rodezya hakkında bir sürü yalan sıralayacaksınız.

Malko itiraz etti:

— Niçin böyle düşünüyorsunuz? Ben buraya on yıldır yaptıklarınızı öğrenmeye geldim.

— O halde çarpıtılan gerçekleri öğreneceksiniz.

— Bana yardımcı olursanız sevinirim. Bu akşam yemeği birlikte yiyebilir miyiz? Bana Rodezya'dan bahsedersiniz.

Kadın başını salladı:

— İmkânsız, çok yorgunum.

— Yarın?

Kadın birkaç saniye cevap vermedi.

— Pekâlâ! Hangi otele iniyorsunuz?

— Monomatapa'ya.

— Çok iyi. Yarın akşam sekize doğru oraya gelirim.

Malko portföyünden bir kartvizit çıkartarak kadına uzattı.

Uçak inmeye başladığında Daphne küçük lumbozdan aşağıya bakıyordu, içini çekti:

— Şu güzelliğe bakın!

Malko başını lumboza yaklaştırdı. Aşağıda dev gökdelenler, pırıl pırıl yanıp sönen ışıklarıyla Salisbury California'ya benziyordu.

Daphne Price aniden geri çekildi.

— Eğer burayı terketmek zorunda kalırsam, buldozerle bu evleri tek tek yıkarım.

— Burada mı doğdunuz?

— Hayır, Zambiya'da Lusaka'da. Ailem hâlâ orada. Siyahlar bizi ayırdı.

Yüzü şimdi inanılmayacak ölçüde vahşi bir görünüm almıştı. Malko daha fazla ısrar etmedi. Hafif bir sarsıntıyla tekerleklerin yere değdiğini anladı.

VI. BÖLÜM

Resepsiyon Jim Gaven'in Salisbury'de olduğunu doğruluyordu. Malko ümitsizce tekrar telefona uzandı. Yine meşgul... Meikles'e gitmekten başka çare kalmamıştı. Ceketini aldı ve dışarı çıktı. Salisbury'nin bu eski klasik oteli Monomatapa'dan 500 metre uzaklıktaydı. Malko kapıdan çıkıp sola döndü ve Kingsway'e saptı. Cecil Square'ı geçince Meikles'in koca yapısı karşıda belirdi. Birkaç taksi kapının önünde müşteri bekliyordu. Malko durakladı. CIA hiçbir şekilde silah taşımamasını istememişti. Bu yüzden davranışları ve Jim Gaven'in sürekli meşgul çalan telefonu endişe vericiydi. Bir an Ed'in gizli servis tarafından kaçırılıp kaçırılmadığını düşündü. Eğer öyleyse, onun da sonu yakındı. İşkence en güçlü adamı bile konuştururdu. Bu durumda Malko ve Jim'in adı çoktan örgütün eline geçmiş olmalıydı. Yine de otele yöneldi. Meikles'in girişi Monomatapa kadar canlı değildi. Malko içeri girdiğinde resepsiyonun arkasındaki panoda 566 numaralı anahtarın yerinde olmadığını gördü. Jim Gaven odasındaydı.

Malko beşinci kata çıktı. 566 numara koridorun sonundaydı. Kapıyı tıklattı. Ses gelmeyince tekrar çaldı.

Biraz sonra içeriden bir ses:

— Ne var? dedi.

Malko:

— Bay Gaven, uçak biletleriniz hakkında.

Açar mısınız?

Kilit döndü, Jim Gaven ziyaretçisini içeri alacağı yerde, kendisi dışarı çıktı ve etrafına bakınarak Malko'yu yangın merdivenine doğru götürdü.

Karanlıkta, küçük sahanlıkta konuşmaya ilk başlayan Malko oldu:

— Neler oluyor?

— Gizli Servis kuşkuluyor. Buraya döndüğümde bazı şeylerin iyi gitmediğini anlamıştım. Odama mikrofon konmuş, telefon dinleniyor. Bu yüzden fişten çıkarmak zorunda kaldım. Hiçbir şekilde şüphelenmemeliler. Ed'le bağlantı kurabildiniz mi?

— Ed kayboldu.

— Bu iş hoşuma gitmedi. Bu kızdan sakının. Şirketin son şansı sizsiniz. BOSS da bize sırt çevirdi. Umarım, geldiğinizi kimse görmemiştir. Şimdi gidin, 2 saat sonra Cecil Square'da çiçekli yolda buluşuruz.

Jim Gaven, koridorda kayboldu. Malko servis merdivenine yöneldi.

Salisbury'nin ıssız sokakları tehlikeli ve düşmanca görünüyordu. Birkaç işsiz siyahi dışında kimse yoktu. Malko yanından geçen mavi beyaz bir polis arabasını görünce bir an ürperdi. Etrafta yaya polis yoktu, fakat dikkatli bakınca bir sürü mavi beyaz araba görünüyordu.

Rhodesia Herald'ın ışıklı tabelası Cecil Square'daki ağaçların arasından parılıyordu. Malko buraya kadar yürümüştü. Issız caddede etrafına bakındı. Saat onbir buçuktu. Hava soğumuştur. Ceketinin yakasını kaldırdı. Jim gecikmişti.

Birden, Baker Avenue'den gelen bir gölge

gördü. Siluet giderek yaklaştı. Malko'nun hemen yanındaki çalılar arasına girdi ve fısıltı halinde:

— İlerdeki banka oturun dedi, Jim Gaven.

Gündüz yakıcı güneş altında kavrulan Rodezya sokakları şimdi, Malko'ya Moskova kadar soğuk geliyordu... Jim Gaven cebinden bir kâğıt çıkararak Malko'nun oturduğu yere doğru fırlattı.

— Okuyun, dedi.

Malko, Sunday Herald'ın ilk sayfasında kırmızı daire içine alınmış başlığı gördü: "Victoria Falls'taki görünmez kaza". Haberde, "Elephant Hill" oteli personelinin kaybolan Amerikalı turisti nasıl haber verdiği, gece çağlayanı görmek isteyen adamın kaygan kayalardan yuvarlandığının anlaşıldığı anlatılıyordu. Malko gazeteyi kıvrırdı, kanının donduğunu hissetti:

Jim Gaven:

— Öldürmüşler, dedi.

— Peki, ama neden?

— East Gate. Bu sırrı saklamak için herşeyi yaparlar.

Malko birden ertesi akşam belki de Ed'in gerçek katiliyle yiyeceği yemeği düşündü...

Jim Gaven düşüncelerini okuyor gibiydi.

— Daphne Price. Bize yardımcı olabilecek tek kişi o. Ne olursa olsun onu konuşturmalı-sınız.

— Konuşmazsa ne yapabilirim?

— Konuşması lâzım, dedi. Şimdi size iki isim daha vereceğim, fakat çok dikkatli temas kurmanız gerekecek. Biri Reg Whaley, İngiliz bir gazeteci. Uzun zamandır bizimle iş birliği yapıyor. Güvenilir birisidir. Parola şu. Elinizi

uzatın.

Malko denileni yaptı. Amerikalının eliyle tokalaşmaya başladı. Jim Gaven baş parmağının ucuyla Malko'nun baş parmağına iki defa dokundu, sonra elini geri çekti.

— İşaret, dedi. Reg hemen sizi kabul eder. Bürosu 4. Cadde'nin köşesinde. Her zaman oradadır, istediğiniz zaman gidebilirsiniz...

Birden konuşmasını kesti. Malko bir motor sesi duydu. İlerdeki caddede bir araba belirdi, fakat ağaçlar yüzünden rengi anlaşılmıyordu.

Jim Gaven:

— Ayrılalım, dedi. United Methodist kilisesinde Rahip Sogwala'ya gidip benim tarafımdan gönderildiğini ve benimle Chicora görevi esnasında karşılaştığınızı söyleyin. Size yardım edebilecek son kişi odur.

— Hepsi, bu kadar mı?

— Evet.

Çalılar arasında bir kıpırdama oldu, Jim Gaven uzaklaşıyordu. Malko;

— Bir daha ne zaman görüşeceğiz? dedi.

— Üç dört gün içinde sizinle temas kurarım. Biraz önce gürültünün geldiği yöne baktı ve devam etti:

— Galiba beni izlemişler...

Malko sert bir fren sesiyle irkildi. 4. Cadde'den çıkan gri Land Rover biraz ilerde durmuştu. Elleri silahlı iki adam dışarı fırlayarak Malko'nun oturduğu banka doğru koşmaya başladılar.

Jim Gaven aniden geri dönerek Malko'nun yanına geldi. Nefes nefeseydi, eli ceketinin altına gitti ve bir otomatik Colt 45 çıkardı.

— Tanrı kahretsin! Bunlar Gizli Servis'in adamları. Bizi çembere alıyorlar.

VII. BÖLÜM

Colt 45'in sürgü kolunun çıkardığı ses karanlıkta çınladı. Arabadan inen iki adam onlara doğru koşuyorlardı. Jim Gaven:

— Sizi görmemeleri lazım, dedi.

Malko, Amerikalının elindeki otomatige baktı. Gelenlerinkinin yanında oyuncak gibi kalıyordu. Arkasında birtakım sesler duyunca geri döndü:

— Bu taraftan da geliyorlar, dedi.

Jim Gaven telaşla:

— Siz Stanley'e doğru kaçın, ben onları oyalarım, dedi. Railway Avenue'ye ulaşırsanız kurtulmuş sayılırsınız. Ama hemen otele girmeyin...

Jim Gaven Colt'u iki eliyle tuttu ve tetige bastı. Acı bir çığlık ve hemen arkasından sarı ışık saçan bir tarama sesi. Malko kulaklarında çınlayan sesler arasında Jim'in sesini duydu.

— Kaçın!

Malko çalılar arasına daldı. Biraz sonra başını arkaya çevirdi. Bir adam ona doğru koşuyordu. İki el silah sesi duyuldu. Malko'nun peşindeki önce durdu, başı arkaya gitti ve yere düştü! Jim Gaven'di bu.

Malko hızlandı, Stanley Avenue'ye saptığında nefes nefese kalmıştı. Pionner Avenue'nün köşesine geldiğinde nefes almak için durdu. İlerdeki Queens Oteli'ne doğru yürürken hafif bir müzik sesi kulağını okşamaya başladı.

Malko kapıdan girdiğinde birçok siyahinin

tahta iskemlelerde oturduğunu, diğer bir grubun da pistte delice dans ettiğini gördü. Kalın kirli perdeyi kaldırarak sokağa baktı. Görünürde kimse yoktu. Perdeyi indirdi. “Galiba kurtuldum” diye düşündü. Daha sonra içki almak için bara yöneldi. Bunaltıcı hava içki ve ter kokuyordu.

*

**

Mavi bolerolu zenci genç kadın pistin ortasında çılgınca sallanıyordu. Dans niteliğinden uzak bu hareketlerle, kadının sallanmayan tek yeri kalmıyordu. Dik göğüsleri ince bluzun içinde iyice belirgindi.

Pistin etrafını çevreleyen adamlar, ellerinde biraları genç kadını seyrediyorlar, pis pis sırtıyorlardı. Diğer tarafta bir melezle bir zenci birbirlerine yapışmış bir şekilde dans ediyorlardı. Dikkatli bakınca ikisinin de kendinden geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Kır saçlı, 60 yaşlarında papyonlu bir beyaz ancak beline gelen siyahıyla vals yapıyor, arasıra elleriyle kızın göğüslerini sıkıştırıp yanaklarını okşuyordu. Pistin ortasında çılgınca dans eden kız birden durdu. Barda yalnız oturan Malko’yu görünce ona doğru yöneldi. Yanına gelince, göğüslerini dikleştirdi, siyah saçlarını arkaya atarak şuh bir şekilde sırttı:

— Bana bir bira ısmarlasana! dedi Malko’ya.

Kadının ter kokusu bir an için Malko’yu kalkıp gitmeye zorladı, fakat yanındaki işaretiyle garson çoktan yanlarına gelmişti. Malko parayı ödedikten sonra adam yanlarından uzaklaştı.

Yanlarındaki masada oturan üç kızdan

birinin Malko’ya göz kırptığını gören kadın bir küfür savurdu ve Malko’ya sahip çıkmak istercesine, onun elinden tutarak piste çekti. Orkestra biraz önceki parçaları çalıyordu. Beyaz saçlı adam yine aynı kızlaydı, Malko’yu görünce başıyla selam verdi. Hemen biraz ötelerinde yere çömelmiş beyaz bir adam önündeki kızın eteklerini kalçasına kadar sıvamıştı.

İnce iki siyah kol Malko’nun boynuna dolandı ve bir ses sol kulağını emerek fısıldadı:

— Adım Jane.

Malko’nun karşılık vermediğini görünce elleriyle adamın en duyarlı bölgesine dokundu, gözlerinde baygın bir ifadeyle:

— Burası fazla sıcak oldu, haydi Harari’ye gidelim.

Siyah parmaklar adamın pantolonunu sıkıca kavramıştı. “Harari”, gizli servisin yeni bir oyunu muydu acaba? Malko ifadesiz gözlerle yanındaki kıza baktı.

— Yoksa benden hoşlanmadın mı? diye sordu Jane.

— Hayır, çok hoşuma gidiyorsun.

Narin vücut sevinçle derin bir nefes aldı:

— Öyleyse geliyorsun, haydi hemen çıkalım. Zaten saat onbir buçuk oldu.

Gerçekten de biraz sonra barmen barın kepenklerini indirmeye başladı. Bateria son bir kez gürültülü bir ses çıkararak sustu. Çiftlerin çoğu gitmişti. Beyaz saçlı adam kuytu bir masada yanındaki kıyla gülüşüyordu.

Malko:

— Çıkalım, dedi.

Malko dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı, ciğerlerine dolan pis havadan bir an önce

kurtulmak istiyordu. Üstündeki gömlek terden sırlıslıklamıdı. Gecenin esintisine, ilerde duran mavi beyaz arabanın görüntüsü de karışınca birden ürperdi.

Yürümeye başladılar, bardaki iki kız hâlâ arkalarındaydı. Taksiler uzun bir kuyruk halinde yolun iki tarafında dizilmişlerdi.

Jane:

— Şu iki kızı Harari de atlatırız, dedi ve önündeki ilk taksiye doğru ilerledi.

Fakat kızlar çoktan arabaya sıkışmışlardı. Malko bir an kaçmayı düşündü, fakat yanındaki seks sembolüne de ihtiyacı vardı.

Beyaz şoför aşağılayıcı bir tavırla arkasına döndü. Meşe ağacı gibi sert kaba etlerin ve dolgun göğüslerin arasında sıkışmış olan Malko'ya soru dolu gözlerle baktı. Malko:

— Monomatapa'ya çek, dedi.

Taksi yol almaya başlayınca şoför dikiz aynasından Malko'ya bakarak:

— Bayım, sizi bunlarla Monomatapa'ya almazlar, dedi. Elizabeth'e gidin ya da Ambassador'a. İkisinin de kapıcısını tanırım.

— Monomatapa'ya, diye kesti Malko.

Şoför sustu. Jane dudaklarını Malko'nun kulaklarına yapıştırdı.

— Sevgilim, neden Harari'ye gitmiyoruz? Üstelik çok da yakın...

Şoför biraz sonra büyük harflerle Monomatapa yazılı tabelanın altında durdu. Malko adama bir dolar uzattı ve Jane'le birlikte indi. İki kız da peşlerinde aşağıdaydı. Jane otelin girişinde durdu.

— İçeri girmek istemiyorum, parka gidelim, dedi.

Malko kararlı bir şekilde:

— Hayır, dedi.

Jane bir an tereddüt etti, fakat sonra birlikte resepsiyona ilerlediler.

— 815 numara lütfen, dedi.

Kapıcı duymazlıktan gelerek:

— Bar kapandı, bayım. Üstelik bu bayanla içeri giremezsiniz, dedi.

— Harari'ye gitmekten başka çaremiz kalmadı. Zaten neden istemediğini bir türlü anlamadım, diye Malko'ya sokuldu Jane.

Dışarda, ağaçların bulunduğu yere gelince Malko durdu ve:

— Hayır, ben yatmaya gidiyorum, burada ayrılalım, dedi.

Jane'in yuvarlak yüzü birden kıpkırmızı kesildi. Malko'nun arkasındaki iki kızı kendi dilinde bir şeyler söyledi. Malko hemen ardından ensesinde soğuk bir şey hissetti. Kızlardan biri elindeki usturayı ensesine dayamıştı. Jane fısıltıyla:

— Şu kenara gel, yoksa tek bir sözcükle işin biter! dedi.

Malko kapıcıya baktı. Adam çoktan içeri girmişti. Taksi ise ortalıkta gözükmüyordu. Malko çaresiz olduğunu anladı. Jane sabırsız bir şekilde:

— Harari'ye geliyor musun?

Malko:

— Hayır, dedi.

— Orosu çocuğu! Üstündekileri ver bana.

Ustura hâlâ Malko'nun ensesindeydi. İki el de ceplerini boşaltıyordu.

Jane, paraları alıp boş portföyü Malko'nun yüzüne fırlattı:

— Eğer polise gidersen, yarın güneşin doğuşunu göremezsin.

Sonra, Kingsway'e doğru koşarak uzaklaştılar. Malko otele döndü, kapıcı onu görünce başını salladı:

— Bayım, bu kızlara dikkat etmelisiniz. Hepsi fahişedir. Birçoğu da hırsız...

Malko anahtarını aldı... Akli hâlâ Jim Gaven'deydi. Odasına çıkar çıkmaz bir duş aldı ve daha sonra yatağına uzandı.

*

**

Malko kahvaltıda "Rhodesia Herald"ı eline alınca gözüne ilk çarpan birinci sayfadaki yazı oldu: "Cecil Square'da soygun"

Haberde, Krom Madeni Şirketi yöneticisi Jim Gaven'in bir soygun sırasında kafasından yediği bir kurşunla öldüğü yazılıydı. Demek polis olayı bu şekilde örtbas ediyordu.

Malko gazeteyi katladı. Jim Gaven'in sesi hâlâ kulaklarındaydı: "Kaçın, ben onları oyalarım."

Artık, Gizli Servis ajanlarıyla bir yarış başlıyordu. East Gate üzerinde çalışan bir CIA ajanının, ölmeden önce bir dostuyla konuşmuş olduğunu tahmin etmeleri hiç de zor değildi. Şimdi Malko'yu bulup temizlemeleri gerekiyordu.

VIII. BÖLÜM

Deri bir koltuğa yayılmış olan sarışın adam Malko'ya:

— Evet, ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Reg Whaley'i arıyordum.

Adam gülümseyerek:

— Buldunuz, dedi. Benim.

Ayağa kalktı. Üzerinde buruşuk, lekeli bir pantolon, açık renkli bir süveter vardı. Gözlerinin içi gülüyor gibiydi:

— Ben Reg Whaley! dedi. Rhona haber ajansının sahibi ve müstahdemiyim.

Malko kendine uzanan eli tuttu ve başparmağıyla iki defa başparmağına dokundu. Adamın gözleri birden donuklaştı.

Reg Whaley yabancınn elini bıraktı ve karşısındakine ismini bile sormadan:

— Büroma geçelim, dedi. (Sekreterine döndü.) Christina, bugün işi bırakalım. Öğleden sonra izinlisin.

Yan taraftaki odaya geçtiler. Reg Whaley kapıyı kapatarak Malko'ya oturması için bir koltuk işaret etti.

— Demek dostlarımdan birinin arkadaşısnız. İsminizi öğrenebilir miyim?

— Malko Linge.

Reg Whaley bir çekmece açarak büyükçe bir cin şişesi ve iki bardak çıkardı.

Malko kendine uzatılan içki dolu bardağı aldı.

Reg Whaley:

— Geçen akşam... Jim'leydiniz, değil mi?

diye sordu.

— Evet. Beni çağırmıştı, fakat daha sonra...

Malko, Reg Whaley'e Victoria Falls'tan itibaren olup biteni anlattı.

Reg Whaley başını salladı:

— Her tarafta adamları var ve çok dikkatlılar. Siyahilerin dışında herkese iyi davranıyor gibiler.

Malko karşısındaki adamı değerlendirmeye çalıştı. CIA ile sözleşmeli çalışan bu İngiliz gazetecinin gerçekten kurnaz olduğu anlaşılıyordu.

Malko:

— East Gate'den haberiniz var mı? diye sordu.

— Hayır, nedir o?

Malko, Rodezyalıların bu planına ait bildiklerini anlattı. İngiliz bardağındaki buzları izliyor ve dikkatle Malko'yu dinliyordu. Malko konuşmasını bitirince, o başladı.

— Korkunç bir durum, ama her şey beklenir onlardan. O kadar kapalılar ki, ne olup bittiğini anlamak imkânsız. Artık bana da eskisi kadar güvenmiyorlar. Halbuki tam anlamıyla bağımsız çalıştığımın eminler. Bu arada adım da "Bozguñcu Jimmy"ye çıktı.

Reg Whaley içinde bulunduğu durumdan endişeleniyordu. İçkisinden bir yudum alarak devam etti:

— Gazeteciler burada yoğun bir sansür içindeler. Geçen gün, Salisbury'nin muhtelif yerlerine konmuş üç bomba ihbarı aldık, fakat başbakan sayesinde her şey bir anda örtbas edildi. Halkın daha fazla dayanacağını zannetmiyorum. İşte, o zaman esas felaket

başlayacak. Şimdilik milleti teoristlerin kötülüğünden koruduklarına inandırıyorlar. Her gece, polis Harari ve Harfield'de yüzlerce militan yakalıyor... Şimdiden içerde 700 tutuklu var. Teröristlere yardım eden siyahilere verilen cezayı biliyor musunuz?

Malko başını salladı:

Reg Whaley:

— 7 veya 10 sene hapis, dedi.

Yüzünde alaylı bir gülüş belirdi ve devam etti:

— Ama bu ülke en fazla 10 sene dayanır, bu yüzden pek fazla aldırıyorlar.

— Bana yardım edebilecek misiniz?

— Tabii. Fakat East Gate hakkında fazla bir bilgim yok. Yalnızca, anladığım kadarıyla Başbakana bağlı özel bir grup Mozambik'ten sizin gerillalarla ilgileniyor ve bu grubun başında da Ted Collins adlı biri var. Adam sık sık Quill's Club'e geliyor.

— Peki, Daphne Price'ı tanıyor musunuz? diye sordu.

Reg yeniden güldü:

— Onu kim tanımaz! Salisbury'nin en güzel kadınlarından. TV Genel Müdürü'nün metresiydi, şimdi de güvenlik sorumlusu Roy Golder'la görülüyor. Aynı zamanda da onun sekreteri...

Malko:

— Bu akşam onunla yemeğe çıkıyoruz dedi. Gelirken uçakta tanışmıştık.

Reg ıslık çaldı:

— Tebrikler, harika bir kızdır! Fakat biraz tuhaf, Roy Golder aslında çok kıskançtır. Evli olduğu halde onu yanından hiç ayırmamaya çalışır.

Malko:

— Reg, dedi, Daphne “East Gate”i biliyor. Şu an ondan başka kimseden yararlanamayız.

— Konuşacağını zannetmiyorum. Hele şüphelenirse... Sonra Roy Golder çok güçlüdür. Ayrıca Rodezya’nın en fanatik zenginlerindendir.

Malko:

— Beyaz Rolls Royce’unu gördüm. Merak etmeyin dikkatli olurum. Zaten başka çıkar yol da kalmıyor, dedi.

Reg Whaley ayağa kalktı:

— Pekâlâ. Gelin, şimdi size sekreterim Christina’yı tanıtayım.

Tekrar yan odaya geçtiler. Reg, Malko’yu sekreterine yabancı bir gazeteci olarak tanıttı. Genç kadın parlak gözlerle adama baktı ve daha sonra onu akşamları garsonluk yaptığı Çin lokantasına davet etti.

*

**

“United Methodist” kilisesinin santral memuresinin dik göğüsleri kilise kurallarını hiçe sayar bir şekilde belirgindi. Girişte küçük panonun önünde oturuyordu. Malko’yu görünce:

— Günaydın Mösyö. Size nasıl yardımcı olabilirim? dedi.

— Rahip Sogwala’yı görmek istiyorum. Chicora misyonundan bir arkadaşından haber getirdim.

— Bir dakika, bekleyin. Adınız?

Malko cebinden bir kartvizit çıkartarak uzattı. Kadın yazıyı okuduktan sonra kulaklıklarını takarak kendi dilinde bir şeyler söyledi. Biraz sonra Malko’ya dönerek:

— Rahip Sogwala sizi bekliyor, Mösyö. Koridorun sonundaki kapı.

*

**

Rahip kalın gözlükleri ve top sakalıyla bir bilimadamını andırıyordu.

Malko’nun anlattıklarını dikkatle dinledi. CIA’nın kendinden yardım istemesi hoşuna gitmemişti. Biraz sinirli gözüküyordu.

Malko “East Gate”i sordu. Siyahi başını salladı:

— Bilgim yok. Fakat diğerleri iktidarı ele geçirirse, bu bir kıyım olur... Bütün beyazları öldürürler... Bilgi edinmeye çalışacağım, ama bu arada dikkatli olmalıyız. Hiçbir şekilde telefonla aramak yok.

Rahip, Malko’nun kiliseye gelmesini istemiyordu. Onu küçük bir odaya götürdü.

— Umarım, bir gün sizi, hür Zimbabwe’de konuk ederiz. Beyazların da bizimle eşit yaşayacağı bir ülkede. Aslında onları öldürmek istemiyoruz. Bize gerekli olan, yalnızca zenginliklerinin bir kısmı...

Rahip Sogwala minyatür deve kuşlarının bulunduğu bir masaya yaklaştı:

— Eğer birisi size bu kuşlardan birini getirirse, onun dediklerini yapın. Polis yabancı gazetecilerle konuşmamızı yasaklıyor, haydi, şimdi gidin.

Malko:

— Görüşmek üzere, dedi ve kapıya yöneldi: Rahip arkasından alçak sesle ekledi:

— Tanrıya emanet olun!..

*

**

— Yüzlercesi üstümüze geldi ve biz de

öldürdük. Yine gelirlerse, yine öldürtürüz.

Daphne Price'ın ses tonu birden yükseldi, gözleri kin ve nefret parıltılarıyla doluydu. Malko o ana kadar yumuşak duygulu bir şekilde konuşan bu kadının Ed Skeetie'nin katili olabileceğine inanmıştı. Fakat biraz önceki gözlerde çok şey okunuyordu. Cossak restoranında masaların çoğu boştu. Bir saat önce Daphne ipek bir tayyörle kapıdan girdiğinde Malko bir an afallamıştı. Daphne gerçekten hârika bir yaratıktı.

Malko:

— Eğer Kübalılar yardım edivorsa, teröristleri engellemeniz biraz zor olsa gerek, dedi.

Siyah gözlerde nefret dolu bir ifade belirdi:

— Doğru, fakat biz de tam olarak harekete geçmiş değiliz. İstesek, kırk bin adamı sınıra dizebiliriz.

— Ama bu hareket hatalı olabilir.

Daphne Price masaya abanarak, elini Malko'nun elinin üzerine koydu.

— Başbakan 28 Nisan'da siyahlardan 4 bakan ve 6 sekreteri görev başına getirdi. Bu durumda siyahları ezen bir hükümet olduğumuz söylenemez herhalde.

Malko cevap vermedi. Bu ANC'nin bir sıkıştırmasıdır diye düşündü. Yoksa Ian Smith buna yanaşmazdı. Hele, başında teröristler gibi büyük bir dert varken hükümete siyahları katmak istemesi olanaksızdı.

— Shangani Hadisesi'ni duydunuz mu?

— Hayır, dedi Malko.

— 1894'de sömürgeleştirmenin başlarında, Kraliçe Victoria'ya bağlı bir birlik kendilerini ablukaya alan zencilere karşı

dövüşüyorlardı. 33 asker ve bir subaya karşı binlerce siyah gerilla... Teslim olmaları istendiğinde İngilizler reddetmiş ve son kanlarına kadar dövüşmüşler... Onlar tam bir kahramandı ve gerçek bir Rodezyalıydı. Yine öleceğiz, fakat asla teslim olmayacağız.

Daphne acı dolu gözlerle Malko'ya baktı, son bir güçle:

— Gazeteci olduğunuza göre gerçeği bilmeniz gerekli, dedi. O zaman haklı olduğumuzu anlar ve gerçeklerin ne kadar saptırılmış olduğunu görürsünüz. Tüm dünya bizi anlamalı.

— Bunun için mi benimle çıktınız bu akşam?

Kadın hemen itiraz etti:

— Hayır.

Kısa bir sessizlik oldu. Daphne ikinci bardağını içtikten sonra Malko'yu elinden tuttu. Gözlerinde bir parıltı belirdi:

— Haydi gidelim! Evimde bir içki içeriz.

*

**

Araba iki katlı küçük bir evin bahçesinden içeri girdi. Malko, bu şirin beyaz boyalı evin de sahibi gibi esrârlı bir görünüşü olduğunu düşündü

Daphne sokak kapısının kilidini çevirirken içerden havlama sesleri geliyordu. Nitekim, kapı açılır açılmaz iki iri köpek fırladı. İlk önce yabancıyı kokladılar, sonra sahibelerini yalamaya başladılar. Antrenin sonunda da şişman bir zenci kadın onlara bakıyordu.

Daphne:

— İşte köpeklerim ve yardımcım Edma! diye tanıştırdı.

Siyahi kadın Malko'ya hoş geldin der gibi hafifçe başını eğdi. Sonra, Daphne'nin bir işaretiyle köpekleri alarak uzaklaştı.

Malko Daphne'nin arkasından küçük bir salona girdi. Yerler ve duvarlar halı kaplıydı. Mobilyalar modern ve son derece zevkliydi.

Daphne kanepeyi göstererek:

— Oturun, dedi ve ortadan kayboldu.

Biraz sonra geldiğinde elinde bir tepsi ve iki şişe vardı. Tayyörünün üstünü çıkarmıştı. Malko'nun yanına oturdu.

Malko bardakları doldururken Daphne bir plak koydu ve Malko'ya dönerek:

— Hoşlandınız mı? diye sordu.

Malko:

— Hangisinden? İçkiden mi, buradan mı, yoksa sizden mi?

— Hepsinden. Rodezya, Salisbury, Victoria Falls ve size anlattıklarımın mı?

Malko:

— Galiba hoşlanmaya başlıyorum.

Sesi sakindi, fakat içi buz gibiydi. Çok tehlikeli bir oyuna girdiğinin farkındaydı.

Uzun bir müddet havadan sudan konuştular. Malko ne zaman Mozambik konusunu açmak istese kadın ustaca sıyrılıyordu. Daha fazla ileri gitmenin tehlikeli olabileceği düşüncesiyle Malko ısrardan vazgeçti.

Daphne birden Malko'ya sokularak dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı.

— Uçakta çok naziktiniz, derken içkisinin eteğine boca olması bir oldu.

Kadın birden ayağa fırladı, sıkıntılı bir sesle:

— Şimdi değiştiririm, dedi ve yan odaya geçti.

Malko kadının, güçlkle yürüdüğünü gördü. Bir buçuk şişe şarap ve kremalı viski etkisini gösteriyordu.

Yatak odasını salondan ayıran kapı yavaşça açıldı. Malko başını kaldırdı.

Daphne Price'ın üstünde ince dantel bir gecelik vardı. Gecelik karnının üstünde üç parçaya ayrılıyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar ve bu cömert kıyafetten başka üstünde hiçbir şey yoktu. Fakat bu görünümüne ters düşen tek şey, sağ elindeki otomatik Walther P 38 idi.

IX. BÖLÜM

Malko, derin bir nefes aldı, gülümsemeye çalıştı. İlk defa silahla karşılaşmıyordu, fakat bir kadının elinde bu tür bir oyuncakla ona yönelmesi hiç de hoş bir durum değildi. Silahı unutmaya çalışarak gözlerini kadının vücudunda gezdirdi.

— Daphne, siz bir harikasınız! dedi.

Genç kadının dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gözleri alkolün etkisiyle buğulanmış gibiydi. Dirseklerini duvardaki kadife döşemeye dayamıştı.

Birden pozisyonunu değiştirdi. Komodinden uzaklaştı, doğruldu ve daha sonra da yere çömelerek oturdu. Silahı hâlâ Malko'ya çevriliydi.

Malko P 38'in hafifçe titrediğini gördü.

Daphne:

— Sizi öldürebilirim, dedi.

Malko sakın bir şekilde ayağa kalktı ve kendine çevrili silaha yöneldi. Gözleri Daphne'ninkilerdeydi. Biraz sonra kadının elleri iki yana düştü.

Malko ona yaklaştı ve elleriyle kalçasından yakalayarak onu ayağa kaldırdı ve yatağa sürükledi.

P 38'i kadının elinden aldı, komodinin üzerine bıraktı.

— Neden buna gerek duydunuz?

Kadın anlamsız bir sesle:

— Ben de bilmiyorum. Sürekli yatağımın kenarındadır. İlerde gerekebileceğini düşün-

rek her pazar çalışıyorum. Eğer silahtan korksaydınız şu an kapının dışında olurdunuz. Korkacak bir şeyiniz olmadığına göre...

Malko kadının dudaklarına kapandı, düzgün bacakları okşamaya başladı, elleri yavaş yavaş geceleğin altından hafif bombeli karnına geldi.

Daphne Price'ın ağzı aralık, gözleri kapalıydı. Malko kadını belinden kavrayarak kendine çekti ve tüm gücüyle üzerine abandı. Kadın hafif bir çığlık attı.

— Yavaş olun, canımı acıtıyorsunuz.

Malko cevap vermedi. Daphne'inliyordu. İki bacağı adamın beline doladı. Aç gözlü bir tavırla adamın uzaklaşmasına fırsat vermiyordu. Daphne Malko'nun vücudunu okşamaya başladığında:

— Bu ne? diye sordu.

Eli Malko'nun belindeki yara izinin üzerindeydi.

Malko yalan söyledi:

— Savaşta muhabirdim, yaralandım.

Kadın ısrar etmedi. Sol eliyle adamın erkekliğiyle oynamaya başladı, onu uyarıyordu.

Malko:

— Beyaz Rolls Royce'taki sevgilin miydi? diye sordu.

Daphne:

— Tek bir erkeğe ait değilim, dedi.

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti:

— Bir zamanlar evliydim. Kocam içkiden ve adilikten başka şey bilmezdi. Bir gün burada küçük bir kızla yakaladım onu. Ne yapıyordu biliyor musun?

— Tahmin edebiliyorum.

— Düşündüğün gibi değil. Kızı ve köpeği seyrediyordu. Benim köpeğim ve benim yatağım. Öldürebilirdim onu...

Daphne arkasındaki yastığa bıraktı kendini, baygın gözlerle Malko'ya baktı:

— Yarın akşam boşsanız, sizi bir arkadaşım ile tanıştırayım. Araştırmamızda yardımcı olabilir. Salisbury'de Güney Afrika Hava yolları temsilcisidir.

— Memnun olurum.

Malko Ed Skeetie'yi düşündü. Gerçek, şu an çok yakın olabilir, alkolün yardımıyla ona ulaşabilirdi. Ama kadın büyük bir açgözlülükle vücudunu istiyordu.

— Seni istiyorum.

Bir ayağını Malko'nun üzerinden atarak sırtüstü uzanan adamın üzerine oturdu. Yüzündeki ifade memnuniyetini anlatıyordu.

Müziğin eşliğinde uzun süre seviştiler.

*

**

Malko gökyüzünde parıldayan aya baktı. Kafasının içi bombos, vücudu bitkindi. Yataktaki kadına baktı. Avakkabıları hâlâ ayağındaydı. Malko giyinmeye başladığında yumruk yemiş gibi durdu.

Yemekten önce iç cebine koyduğu cüzdanı, şimdi sol cebindeydi.

Cüzdanı çıkardı, içindeki kağıtları boşalttı. Neyseki, CIA ile ilişkisini ortaya çıkaracak hiçbir belge yoktu.

Demek her şey tuzaktı: Ondan nasıl şüphelenmişlerdi acaba?

*

**

Turistik eşya satan iki siyahi Malko'ya

doğru yaklaştı.

Adamlardan biri sırtarak:

— Mösyö, çok ucuz güzel mallarım var. Görmek ister misiniz? dedi. Hele şu devekuşlarına bakın, ne hoş değil mi?

“Devekuşu” Bu kelime Malko'nun beyininde bir şimşek gibi çaktı. Zenci etrafına bir bakındı, sonra başını Malko'dan yana çevirerek yavaşça:

— Mösyö, şimdi otobüs garına gidin, dedi.

Malko biraz ilerledikten sonra geri dönüp Datsun'u bıraktığı sokağa saptı.

Ortalığın kızıştığı anlaşıyordu. Pek yakınlarda gürültü kopacak gibiydi. Malko gara girince şehir planının bulunduğu tabloya yöneldi.

X. BÖLÜM

Üzerinde “Umtali” yazan bir otobüs, arkasında simsiyah bir duman ve bir toz bulutu bırakarak hareket etti. Otobüsün üstünde, bir yığın insan bu ani hareketten dolayı birbirlerine tutunarak zorlukla dengeyi sağladılar. Malko sönmek üzere olan bir ateşte pis bir kap içinde yemek ısıtmaya çalışan zenci ailenin etrafında bir tur attı. Ne aradığını bilmeden uzun müddet dolaştı. Siyahilerin arasındaki tek beyaz oydu, ama ona düşmanca bakmıyorlardı.

Malko yürümeye devam ederken gözü bir çadıra takıldı. Kırmızı tişörtlü, gülen yüzü görünce duraladı.

“United Methodist” kilisesinin santral memuresi Malko’ya elindeki “devekuşu”nu gösteriyordu.

Malko ayakkabısının bağını bağlamak için yere çömeldi. Sonra çadırın içine daldı. İçeri girince uzun müddet karanlığa alışamadı. Neden sonra karşısındaki kadını net bir şekilde seçebildi. Kadın gülümsemeye devam ediyordu, elini uzatarak:

— Adım Fayette, dedi.

Malko:

— Yeni bir şey öğrendiniz mi? diye sordu.

Genç kadın:

— Galiba, dedi. Fakat doğrulduğundan emin değiliz. Ortalıkta beyaz bir adamın söylentisi var. Bu, sizin aradığınız Bob olabilir. Rodezya ordusunda paralı bir Belçi-

kalı. Rotten Row’da oturan Matilda adlı bir zenciyle yaşıyor. Ama garip olan bir şey var: Adam sınırda olması gerekirken sürekli Salisbury’de kalıyor ve Gizli Servis adamlarıyla da birkaç kere görülmüş...

— Hepsi bu mu?

Kadın somurttu:

— Beraber yaşadığı kız bir arkadaşına, sevgilisinin yakında büyük para kazanacağını söylemiş.

Malko uzun bir süre konuşmadan durdu. Anlatılanlara hemen inanmak sakıncalı olabilirdi, zira Afrika tam anlamıyla bir masallar ülkesiydi. Fakat yine de bu Bob, Ed Skeetie’nin bahsettiği, East Gate’e karışan adam olabilirdi.

— Bob’u nasıl bulabilirim? diye sordu Malko.

— Nerede oturduğunu tam olarak bilmiyorum, ama sık sık Matilda ile kalıyor ve her akşam da Queen’s’e uğruyor...

Malko bir an Salisbury’de geçirdiği ilk geceyi düşündü. Sonra Fayette’e:

— Bu akşam benimle Quenn’s’e gelir misiniz? diye sordu. Yalnız gidersem Bob’la ilişki kurmam güç olur, değil mi?..

Genç kadının gözlerinde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi:

— Şey... Bilmem ki. Hiç oraya gitmedim. Çok kötü bir yerdir.

— Biliyorum. Ama niçin burada olduğumu da biliyorsunuz herhalde...

Kadın bir türlü karar veremiyordu. Fakat sonunda:

— Pekâlâ, dedi. Eğer size bir şey sorarlarsa, beni orada tanıdığınızı söyleyecek-

siniz.

— Oldu. Nasıl buluşacağız?

— Raleigh Street'te bir pizzacı var, sizi orada beklerim.

Birden, giderek yaklaşan siren sesleri duyulmaya başladı. Fayette hemen çadırın arkasındaki bir delikten dışarı fırladı. Malko ise başını çıkarır çıkarmaz, elleri silahlı yeşil üniformalı bir sürü polisin meydanı çevirdiğini gördü. Fayette çoktan kalabalığa karışmıştı. Malko geldiği yönün tersine yürümeye başladı.

Datsun'a ulaştığında mavi beyaz bir BMW yanbaşında durdu. İçinden elleri silahlı dört adam indi. Bıyıklı olanı Malko'ya yaklaştı, başıyla selam verdi:

— İyi günler, mösyö! Acaba bize burada ne yaptığınızı söyleyebilir misiniz?

Malko oldukça şaşırılmış görünmeye çalışarak:

— Dolaşıyordum, dedi. Siz kimsiniz?

— Polis!.. Tehlikeli teröristleri arıyoruz.

— Anlıyorum, dedi Malko. Ama bu zenciler çok sakın görünüyorlar değil mi?

— Her zaman öyledirler. Fakat yine de dikkatli olmamız gerekiyor. Salisbury'den mi geliyorsunuz?

— Hayır. Ben gazeteciyim. Viyana'dan geliyorum.

— Burada biriyle mi buluşacaktınız? diye sordu polis.

Malko başlangıçtan beri bu soruyu bekliyordu.

— Hayır. Yalnızca buranın enteresan bir yer olduğu söylenmişti bana. Bu yüzden ben de dolaşıyordum.

Polis başını salladı:

— Bir turiste buranın övülmesi şaşırtıcı bir durum.

Ortalık yavaş yavaş yatışıyordu. Yolcular yaklaşan otobüs için son hazırlıklarını yapıyorlardı. Polislerin çoğu ortadan kaybolmuşlardı. Malko'nun yanındaki:

— Biraz bekler misiniz, mösyö? Merkezi aramam gerekli, dedi.

Adam, arabaya yöneldi ve mikrofonu alarak konuşmaya başladı. Uzakta kaldığı için söyledikleri duyulmuyordu. Konuşma beş dakika sürdü. Sonunda polis mikrofonu yerine koydu ve Malko'ya doğru geldi.

— Mösyö, özür dilerim. Ama benimle Fourth Street'e kadar gelmeniz gerekecek. Arabanız var mıydı?

Malko içinde bir karıncalanma hissetti. Bir an kaçmayı düşündü, ama Salisbury gibi küçük bir şehirde yakalanması bir an meselesiydi.

— Tutuklanıyor muyum? diye sordu.

Polis gülerek:

— Hayır mösyö. Zannedersem şef sizinle konuşmak istiyor. Beni izler misiniz.

Polis BMW'ye bindi. Malko da Datsun'a yöneldi. Reg Whaley'i haberdar etmeyi çok istedi, ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu? Önündeki mavi beyaz arabayı izlemeye başladı.

*

**

Yerde, duvara dayalı iki makineli vardı. Duvarda ise, Sovyet ağır toplarını gösteren bir sürü resim...

Malko arabasını eski bir binanın bahçesinde park ederken kapısında "Jeolojik Araştırma

Merkezi'' yazısını görmüştü. Her ne kadar dıştan inandırıcı gözükse de binanın girişinden itibaren bir gariplik göze çarpıyordu.

Malko karşısında duran mavi gözlü adamı inceliyordu. Adam masasının arkasından çıkarak Malko'ya doğru yöneldi.

Güleç bir yüzle:

— Mösyö, adım Ted Collins! dedi. Sizi buraya kadar yorduğum için üzgünüm, ama adamlarımıza kesin talimat vermiş durumdayız. Garip bir durumda buldukları herkesi buraya getirmek zorundadırlar.

— Otobüs garında bulunmanın nesi garip olabilir ki?

Ted Collins başını salladı:

— Durumumuzu anlamalısınız. Mozambik'te eğitilmiş gerillalar ülkeye silah ve cephane sokuyorlar. İşte bu yüzden garda bulunuyorduk. Orada üç kişi yakaladık.

Eliyle yerdeki silahları gösterdi. Malko şaşırmişti. Ted Collins düşünceli bir şekilde masasının çevresinde dolaştı ve Malko'ya dönerek:

— Mösyö, serbestsiniz, dedi. Zamanınızı aldığım için üzgünüm. Tatilinizin geri kalanı için iyi eğlenceler...

Malko binadan çıkınca kendini Fourth Street'te buldu. Fayette kaçabilmiş miydi? Yoksa şu an polisin elinde miydi? Daha önemlisi acaba Ted Collins ona inanmış mıydı?

*

**

Reg Whaley içki dolu bardağını kaldırdı ve bir dikişte hepsini bitirdi. Malko önündeki sarı sıvıdan bir yudum aldı. İğrenç bir şeydi. Fakat

Quill's Club'te bundan iyisi yoktu. İthal malı viski çok ender ve zorlukla bulunuyordu. Zira Rodezya'nın şu an içkiden çok silaha ihtiyacı vardı... Reg Whaley etrafı dikkatle izliyordu. Yavaşça Malko'nun kulağına fısıldadı:

— Bardaki bıyıklı adamı görüyor musunuz. Gizli Servis'in adamıdır.

Malko işaret edilen tarafa doğru baktı ve yıldırımla vurulmuşa döndü. Bu, garda kendini durduran polisti.

— Biliyorum, diye fısıldadı.

Reg Whaley sinirli gözüküyordu.

— Ben çıkıyorum geliyor musunuz? dedi.

Gözleri sözlerinden daha çok şey söylüyordu. Caddeye çıkınca Reg Whaley sıkıntılı bir şekilde konuşmaya başladı:

— Polis peşinizde. Bugün bana gelip hakkınızda bir sürü soru sordular. Önemsiz biri, kendi halinde bir gazeteci olduğunuzu söyledim. Fakat şimdiye kadar hiçbir gazeteciyle bu kadar ilgilenmemişlerdi...

— Saat kaçta size geldiler?

— Üçte.

Demek, soruşturmadan hemen sonra. O halde müfettiş Ted Collins yalan söylemişti. İnanmamışlardı ona. Ağır adımlarla Reg Whaley'in bürosuna doğru yürümeye başladılar.

— Artık dost olduğumuzu öğrendiler. Dün akşam Daphne Price'ı gördünüz mü?

— Evet. Gerçekten büyüleyici bir kadın.

— Tam bir orospudur. Sonunda kocasını çıldırttı.

Uzun bir sessizlik oldu. Rhodesia Herald'ın binası önünden geçerlerken Reg Whaley sıkıntıyla başını salladı:

— Quill's'teki adam, aslında orada görünen tiplerden değildi. Dikkatle inceledim. Barın arkasındaki aynadan gözleriyle hep sizi izliyordu.

— Fazla işkence yaparlar mı? diye sordu Malko.

Reg Whaley alaylı bir gülüşle:

— Önce yavaştan başlarlar: Biraz elektrik. Sonra sopa ve birkaç kesik parmak... Bütün bunlar bugün gördüğünüz, soruşturma merkezinde yapılır. Arkadaki manastır binasında.

Reg'in bürosuna gelmişlerdi. İngiliz gazeteci etrafına bakındı.

— Reg, dedi Malko, bundan sonra görüşmesek iyi olacak. Bu sizin için büyük bir tehlike olabilir.

Kısa boylu tıknaz gazeteci omuz silkti.

— Angola'dakiler beynimi parçalayacaklarını söylediklerinde oradan kaçtım. Ama burada henüz bu kadar kızdıklarını sanmıyorum.

Malko bu İngilize güvenebileceğinden emindi.

— United Methodist kilisesinde çalışan zenciye tanıyor musunuz? İsmi Fayette?

Reg Whaley güldü.

— Çok şıllı bir adamsınız. Her zaman böyle güzelliğe marastlarsınız?

Malko cevap vermeyince devam etti:

— Evet, Fayette'i tanırım. Babası bir misyonerdi.

— Fayette'le bu akşam buluşuyoruz, dedi.

Reg neşeli bir sesle:

— Demek Sogwala, çapkınla dilberi birleştiyor, dedi. Yeni sevgilinizle buluşmadan önce yemek yiyelim mi?

— Bu imkânsız. Akşam yemeğini Daphne ve bir arkadaşıyla yiyeceğim. Hans, Salisbury' de Afrika Havayolları'nda çalışıyormuş.

Reg şaşkınlıkla Malko'ya baktı.

— Hans Guern! Devlet güvenlik temsilcisi. Gizli Servis'le aralarından su sızmaz. Ama çok garip, gazetecilere gösterilecek birisi değildir.

— Neden?

— Görürsünüz. Fakat fazla konuşmamaya dikkat edin.

Malko olup bitenden hiçbir şey anlamıyordu.

Reg Whaley:

— Silah ister misiniz diye sordu. Benim bir Browning'im var, eğer...

— Hayır, istemem. Oraya polisle savaşmaya değil, bilgi toplamaya gidiyorum.

Reg Whaley üzgün bir sesle cevap verdi:

— Ed Skeetie ile Jim Gaven da savaşmıyorlardı...

XI. BÖLÜM

— Beyazlar Afrika'yı keşfettikleri zaman vahşi hayvanları öldürmüş ve tüm zencileri bunlardan korumuşlar. Halbuki tersini yapmaları gerekiyordu.

Genizden gelen bu ses tonu kelimelere daha fazla şiddet veriyordu. Hans Guern'in karısı kısık gözlerle masadakilere baktı. Gözlerindeki nefret ürkütücüydü. Hans Guern gülerek Malko'ya döndü:

— Karım biraz heyecanlıdır. Ama, ailesinin zencilerle birçok sorunu olmuş. Adamlar sık sık gelip çiftliklerindeki ürünlerini yakıyorlarmış.

Malko gözlerini Güney Afrikalı adamın yüzünden ayıramıyordu. Adamın tiki vardı ve gözkapaklarını sürekli kırıpıştırıyordu. Bu yüzden yüzündeki ifadeyi anlamak güçleşiyordu.

Bambo Han, Salisbury'nin en iyi Çin lokantalarından biriydi. Onlara ayrılan masa herkesten uzak bir köşede idi.

Daphne Price'ın üstünde Victoria Falls'ta giydiği beyaz elbise vardı. Saçlarını yapma bir çiçekle ensesinde toplamıştı. Malko her şeyin gerçek dışı olduğunu düşündü. Hans Guern'in nezaketi, Ted Collins'i andırıyordu. Daphne ise fazla aşık görünüyordu.

Yalnızca Fayette gerçektir.

Birden oynadıklarının bir komedi olduğunu düşündü. Akıllamaz bir komedi...

Biraz sonra garson önlerine iri bir kaz

getirdi. Masanın altında Daphne Price'ın bacakları Malko'nunkilere değiyordu. Hans Guern ona doğru eğildi ve:

— Çok yakında Rodezyalıların tüm dünyaya vereceği yeni haberleri olacak, dedi.

Tiki yüzünden söylediklerinin ciddi mi, şaka mı olduğu anlaşılmıyordu.

— Nasıl haber bunlar? diye sordu Malko.

Güney Afrikalı esrarlı bir havaya büründü.

— Daphne bana Rodezya hakkında bir yazı yazdığınızı söyledi. Ayrıca bize yakınlık duyuyormuşsunuz. East Gate'i duydunuz mu?

Malko iri bir kaz kemiği yutmamak için büyük bir güç harcadı. Daphne Price oturduğu sandalyede birden dikleşti ve sert bir şekilde Güney Afrikalıya baktı:

— Hans!

Sesi bir kamçı gibi şakladı.

Hans Guern karşısındaki kadına bakarak gülümsedi. Alçak bir sesle:

— East Gate başbakanın bir fikri, dedi. Bildiğiniz gibi ANC ile görüşmeler siyahların uzlaşmaz tutumu yüzünden yarıda kaldı. Her şeye hemen sahip olmak istiyorlar... Her zamanki gibi. Halbuki bu durumda, gelecekleri Mozambik'in elinde olacak. Başbakanın ilk jesti, kabinesine on zenci almak oldu. Sonra da Samora ile görüşmeyi kabul etti.

Malko Güney Afrikalının konuşmasını keserek:

— Açıkça mı? diye sordu.

Hans Guern küçümseyici bir tavırla:

— Tabii ki hayır, dedi.

İnanılması güç bir şeydi bu. Ama Afrika'da her şey mümkündü. Hans Guern sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi gülerek devam

etti:

— Şaşırtıcı değil mi? Fakat N faktörünü unutuyorsunuz.

— N faktörü mü?

Güney Afrikalı keyifli bir şekilde güldü:

— Negro'nun N'si, dedi. Yani, tüm zenciler.

Malko merak ve şüphe dolu bir sesle:

— Bu anlattıklarınız ne zaman gerçekleşecek? diye sordu.

Hans Guern, anlaşılmasa da bir şekilde başını sağa sola sallayan Daphne'ye bakarak kaçamaklı bir şekilde:

— Birkaç gün içinde, dedi. Gizli bir yerde.

Bu, Churchill'le Hitler'in karşılaşması kadar şaşırtıcı bir durumdu.

— Konu nedir? diye sordu Malko.

Hans Guern dinlenmediklerinden emin olduktan sonra:

— Samoral ve Ian Smith anlaşmaya vardılar, dedi alçak bir sesle. Rodezyalılar, Kuzey Mozambik'teki müslüman ayaklanmasının önlenmesinde ve onların tahliyesinde FRELIMO'ya yardım edecek. Samoral da silahlı eylemcilerinin buraya girmesini engelleyecek. Bu şekilde herkes memnun olacak. Rodezyalılar, Mozambikliler ve gereksiz bir şekilde öldürülmeyecek olan gerillalar...

Malko adamın her sözünü büyük bir dikkatle dinliyordu. Anlattıkları biraz tuhaf geliyordu, ama zaten Afrika tümüyle bir tuhaflikler ülkesiydi...

Daphne ellerini Malko'nun ellerine koyarak:

— Tüm dünya, Rodezyalıların haklı olduğuna inanmalı, dedi ve sesi bir ton daha

yükseldi. Ian Smith, Churchill'den sonra en büyük devlet adamıdır.

Gözleri heyecandan kıpkırmızıydı.

— Eğer onlar kazanırsa ne olur biliyor musunuz? Ekonomi tamamen çöker.

Bir sessizlik oldu. Malko ne düşüneceğini bilemiyordu. Saat ona doğru ayrıldılar. Manic Street ısıydı. Malko, Hans Guern'in Mercedes'inin tamponunda kırmızı bir yazı gördü: "Rodezya İçin Dua Edelim".

Ayrılmadan önce Hans Guern Malko'ya:

— Sizden hoşlandım. Ama on gün içinde, kimseye bu konudan bahsetmeyin, dedi.

— Emin olabilirsiniz.

Arabaya bindiklerinde Daphne:

— Hans size bu plandan bahsetti, zira bu onun fikri, dedi. Bütün görüşmeleri Güney Afrikalılar sağlıyor. Samoral ile aralarındaki ilişkiler çok iyi.

*

**

Kokulu bir mum küçük odayı aydınlatırken yerdeki panter postu içeriye esrarengiz bir hava veriyordu. Daphne Price elindeki kibriti söndürür söndürmez yine yan odada gözden kayboldu. Biraz sonra tüm vücudunu cömertçe ortaya koyan ipek bir gecelikte göründü, hem de silahsız olarak...

— Soyunmuyor musun? diye sordu Malko'ya.

Malko kendini beklemekte olan Fayette'i düşündü. Ayrıca, şu an sevişmek istemiyordu.

Daphné ustaca adama sarıldı. İpeğin iç gıcıklayıcı teması Malko'yu biraz önceki düşüncelerinden ayırdı. Saatine baktı: On buçuk. "Hay aksi şeytan!" dedi içinden.

Daphne'yi bu durumda bırakırsa hiç iyi olmayacağını ve önemli bir düşman kazanacağını biliyordu.

Kadın bir bacağını sehpanın üstüne diğerini de kanepenin üzerine atmış ve vücudunu hafif geriye vermiş davetkâr bir şekilde bekliyordu. Malko kadına yaklaştı ve ani bir hareketle sarılınca kadın inledi.

— Geceliğim hoşuna gitti mi?

— Evet çok hoş. Nereden geldi?

— Sevgilim Londra'dan getirdi.

Malko'nun artık tek düşüncesi vardı: Bob olayına el koymak. Daphne kollarını adamın boynuna sararak:

— Kalmak istemiyor musun? diye sordu.

Malko kadını kucakladı, üzgün bir tavır takınarak:

— Çok isterdim, ama gazeteme beni araması için bu gece için randevu vermiştim. Biliyorsun gündüzleri telefonlar iyi çalışmıyor.

Daphne onu kapıya kadar geçirdi. Kapıda adamın vücuduna yapışarak:

— Hâlâ seni istiyorum, dedi.

Malko gülerek:

— Sevgilin ne yapıyor? diye sordu.

Daphne üzüntüyle başını salladı:

— Bu günlerde çok meşgul. Ama en önemlisi, o senin kadar genç değil.

Malko cevap vermedi. Kadını öperek ayrıldı. Otuz saniye sonra Pionner Street'e doğru yol alıyordu. Biraz sonra Queen's'in biraz yakınlarında park etti. Şehir tamamiyle boşalmış büyük bir tiyatro sahnesine benziyordu. Malko şu an için hayatının tehlikede olmadığını biliyordu. Fakat beyninin yıkanmaya çalışıldığını hissediyordu.

Pizzacı boştu. İçeri girmesi gerekmedi. Fayette karanlıkta belirdi.

— Gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım, dedi.

— Sizi yakalamadılar mı?

— Hayır. Şansım varmış.

Malko kadının koluna girdi ve yürümeye başladılar. Fayette hoşnutsuz bir tavırla:

— Bu bölgeyi hiç sevmiyorum. Oropudan bol bir şey yok! dedi.

*

**

Malko Fayette'in başının üstünden, siyahi bir kızla oldukça samimi olan adama baktı. Queen's'in pisti ayakta sevişenlerle doluydu. Malko pisten masalarına yönelen çifti görünce Fayette'in kulağına fısıldadı:

— Haydi! Gidip yanlarına oturalım.

Orkestra dinlenmek için ara verince, Bob ve Matilda'nın olduğu yere doğru yöneldiler. Şans eseri yanlarındaki sıra boştu. Fayette yavaşça oturdu ve kalçasıyla hafifçe adama dokundu. Malko hiçbir şey farketmemiş gibi kadının diğer yanına geçti.

Sarışın adamın gözleri birden dekolte kıyafetin içindeki iri göğüslere takıldı. Fayette Malko'ya dönerek belli belirsiz bir işaretle "tamam" dedi, sonra kalkarak salonun sonuna doğru yürümeye başladı. Bob vakit kaybetmeden Malko'ya yanaştı:

— Tanrım! Nereden buldunuz bunu? Daha önce buralarda hiç görmemiştım.

— Çalıştığım iş yerinde, dedi Malko.

— Bira içer miydiniz?

Adam Fayette'in sahibiyile yakın ilişki kurmak niyetindeydi. Biraz sonra havadan

sudan konuşmaya başladılar. Malko kendini gazeteci olarak tanıttı. Bob elini sıkarak:

— Adım, Bob Lenard, dedi. Rodezya ordusunda eğitimciyim. Oldukça iyi para ödüyorlar.

Adam içkinin etkisiyle yavaş yavaş kendinden geçmeye başlıyordu.

— Bu Matilda, dedi. Çok iyi bir kızdır, fakat fazla konuşmaz.

Fayette iğrenç bakışların altında salonu çabucak geçerek yanlarına gedi. Eski yerini alınca, adam belirgin bir şekilde Matilda'dan ayrıldı. Malko için için gülüyordu.

— Bayanla dans etmemde bir sakınca var mı acaba? diye sordu.

— Rica ederim, dedi Malko.

Fayette adamın önünden piste doğru yöneldi. Malko Bob'un kızın belini sarar sarmaz Fayette de adamın vücuduna yapışmış, iri göğüsleri iki vücut arasında iyice ezilmişti.

Masaya geldiğinde;

— Harika bir yaratık bu! Bu Tanrının cezası ülkeye geldim geleli böyle bir dişi görmemişim, dedi.

Bu harika buluşu kutlamak için Malko bir şişe viski söyledi. Bob Lénard gözlerini Fayette'den ayırmadan bir dikişte önündeki bardağı bitirdi.

*

**

Şişenin üçte biri bittiğinde Bob'un gözleri iyice kaymıştı. Sol elini Fayette'in yakasından sokarak, bileğine kadar içeri daldı. Malko'ya göz kırparak:

— Ne yapmak istiyorum biliyor musun? diye sordu.

— Bu Matilda'nın hoşuna gitmeyebilir.

— Oh! Matilda'ya aldırma, o alışkındır. Sonra bir hediye alırım, unuttur.

Malko gülerek:

— Rodezya'da mutlu musunuz? diye sordu.

Bob bir an cevaplamaktan çekindi, sonra devam etti:

— Dalga mı geçiyorsunuz? Bir fırsat bulsam kaçardım. Tam anlamıyla bir cehen-nem burası! Fakat şimdilik başka şansım yok. Yemen'de durum farklıydı. Bize ihtiyaçları kalmayınca, kapıyı gösterirlerdi. Buradaki gibi kesip biçmezlerdi. Congo'da Hans Guern adında birisini tanıdım. Johannesburg'ta paralı askerlere ihtiyaç olunduğunu söyledi. Benim de karnımı doyurmam gerekiyordu. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Ve birden kendimi Rodezya ordusunda buldum.

Fazla konuşmuş gibi aniden sustu. Fakat Malko yakasını bırakmadı:

— Şimdi görevde değilsiniz galiba...

Bob esrarengiz bir tavırla:

— Ama dönmem gerekiyor, önemli bir görevim var. Sonra... (Gülerek öne doğru eğildi.) Eğer bu pilici bana verirsiniz, Mombasa'ya güneşin altında onu becermeye götürürüm.

Malko nazik bir şekilde güldü. Barmen barın demir kepenklerini indiriyordu. Bob Lenard yan gözle ihtiyaç siyahiye baktı, sonra Malko'ya dönerek:

— Kapatıyor. Evimde içmeye ne dersiniz?

— Fena bir fikre benzemiyor, dedi Malko.

XII. BÖLÜM

Malko gözlerini adamdan kaçırmamaya çalıştı. Hiç kuşkusuz, polis onu izliyordu. Fayette'in güzelliğine kapılmış olmasını yeğlerdi. Başını çevirdiğinde, Bob'u polise bir şey işaret eder gibi dikkatle bakar gördü. Polisin yüzü ifadesizdi. Fakat iki adamın birbirlerini tanıdıkları anlaşılıyordu. Malko şimdilik bu polis tehlikesini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Ne olursa olsun Bob'u "konuşturmak" gerekliydi.

Barın demir kepenki gürültüyle indi. Bob artık polise bakmıyordu. Şişeyi eline aldı ve ayağa kalktı:

— Gidiyor muyuz?

— Evet, gidelim!..

Bob Lénard Fayette'in beline sarıldı. Queen's boşalıyordu.

Hep birlikte arabaya sıkıştılar. Bob ve Fayette arkaya geçmişlerdi. Adam elini kızın dizlerinde gezdirmeye başladığında, Malko dikiz aynasından Fayette'in yüz ifadesindeki hoşnutsuzluğu farkettiler. Her geçen dakika bu artıyordu. Fayette'in bir an gelip patlayacağından korktu.

— Hangi yoldan gidiyoruz? diye sordu Malko.

Bob öne doğru eğilerek:

— Rotten Row'a döneceğiz, oradan da sağa! dedi.

Matilda, Malko'nun yanında kıpırdamadan oturuyordu. Malko büyük caddeye

saptığında, Bob:

— Şuradaki üçüncü ev! dedi.

Malko araçlarla gizlenmiş evin önünde park etti. İnerken Fayette'in kızgın gözleriyle karşılaştı.

Methodist kilisesi memurunun oynadığı oyundan memnun olmadığı her halinden anlaşılıyordu.

*

**

Oda oldukça küçüktü.

— Bir tek daha?

— Hayır, dedi Malko. Teşekkür ederim.

Bob Lenard içeri girdiklerinden beri sürekli Fayette'i izliyordu. Kadın mümkün olduğu kadar Bob'tan uzak bir köşeye yerleşmeye çalışmıştı. Fakat adam hemen yanı başında bitiverdi. Malko ve Matilda karşılarındaki kanepede hiç konuşmadan onları izliyorlardı. İkisi de çok az içmişlerdi. Bob boşalan bardağını doldurmak için öne doğru eğildi ve Malko'ya:

— Buraya gelmeden önce adımdan bahsedildiğini duymamış mıydınız? diye sordu.

— Hayır, diye cevapladı Malko.

— Hayret!

Hıçkırıldı, eli bir köşede duran deri çantaya doğru uzandı. İçinden bir fotoğraf çıkardı ve Malko'ya uzattı. Resimde, Bob, Belçika ordusuna ait bir kıyafetle hazırol vaziyetinde duruyordu.

— Nedir bu?

Bob boğazını temizledikten sonra:

— Orduda nişancılık yarışmasında şampiyon olduğum gün çekilen resim. 100 üzerinden 98 puan almıştım, dedi.

Fotoğrafı aldı, Fayette'e gösterdi:

— Ne kadar yakışıklıyım, değil mi?

Adam ellerini kadının bolerosuna götüre-
rek, yırtarcasına düğmeleri açmaya başladı.
Fakat biri dışında tümü koptu, dolgun
göğüsler yırtılan kumaştan dışarı fırladı.

Fayette korkuyla karışık bir çığlık attı. Bob
elleri belinde ayağa kalktı, Malko'ya dönerek:

— Onu becermem seni rahatsız etmez ya?
diye sordu.

Fayette titreyen elleriyle bolerosunu kapat-
maya çalışıyordu. Bob sol elini uzattı ve
kadının bir göğsünü avuçladı, tırnaklarını
yumuşak ete iyice batırdı. Gözlerinde haşın bir
ifadeyle:

— Küçük bir eğlenceye ne dersin, canım?
diye fısıldadı.

Malko birden ayağa kalktı:

— Bırakın onu!

Bob başını yavaşça ona çevirdi. Fayette'i
bırakmıştı:

— Ciddi misin?

— Kesinlikle, dedi Malko. Fayette gelin
gidiyoruz.

Malko, adamın üzerine atlayacağını düşü-
nerek tetikte bekliyordu. Fakat adam bir
panter gibi köşede duran çantanın üstüne
atıldı. Malko'ya doğru döndüğünde elinde
otomatik bir Herstatt tutuyordu.

Gülerek:

— Siyah bir orospu için karnına bir sürü
kurşun yemeğe değer mi? dedi.

Malko kıpırdamadı. Bir şeyler yapmayı
düşünüyordu, ama nasıl? Fayette şaşkın bir
vaziyette kıpırdamadan duruyordu. Bob Le-
nard, Malko'ya sırtını dönmeye çalışarak

kadına yaklaştı ve Herstatt'ın namlusunu
beline dayadı. Alaylı bir sesle:

— Tek kelime istemiyorum, prenses! dedi.

Sessizce gülüyordu. Yavaş yavaş zenci
dilberin göğüslerini okşamaya başladı. Sonra
neşeli bir şekilde tüm göğsü avuçladı. Elleri
yavaşça aşağılara kaydı, eteğin ilk düğmesini
açtı. Fayette son bir güçle çığlık attı.

Malko elinden bir şey gelmeyeceğini
biliyordu. En ufak hareketinde adam belki
yedi sekiz kurşunu bir anda boşaltabilir, daha
sonra rahat bir şekilde geri kalan işini
halledebilirdi:

— Bob, siz delisiniz. Ya kız polise giderse!..
Bob sırtıttı:

-- Polisten korkmam.

Gözlerini Malko'dan ayırmadan geri kalan
düğmeleri de çözdü. İnce dantel külodu
indirdikten sonra hafif geri çekilerek önündeki
dişi vücudu izlemeye başladı. Biraz sonra
tekrar göğüsleri sıkıştırmaya başladı. Gerilim
giderek artıyordu. Fayette'in alnı terden
sırılsıklam olmuştu. Bob kızın göğüslerinden
birini tutup çekerek, onu diz çöktürttü.
Malko'ya biraz gerilemesini söyledi, sonra
pantolonunu dizlerine kadar indirdi. Herstatt
hâlâ sol elindeydi. Gözlerinde çılgın bir parıltı
vardı.

Biraz sonra kadını kalçasından tutarak alnı
yere değinceye kadar başını öne eğdirmeye
zorladı. Kendisi de dizlerinin üstüne çömeldi.

— Kımıldama, prenses!..

Ani bir hareketle, kızın üstüne abanarak,
tüm kuvvetiyle bastırdı. Fayette acıyla haykır-
dı. Bob doğruldu sağ eli şimdi kızın belini
sarmıştı. Gözlerini Malko'ya çevirerek sordu:

— Hoşuna gitmiyor mu?

Fayette kurtulmaya çabaladı, fakat adam tekrar üzerine kapandı. Boşta kalan eliyle de göğüslerini sıkıştırıyordu. Giderek yavaşlayan bir ritimle durdu ve kadından ayrıldı. Tatmin olmuştu. Doğruldu.

Fayette hıçkırarak yüzükoyun yere yattı. Omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Bob pantolonunu yukarı çekerken Malko'ya:

— Kımıldamamakla iyi ettin dostum, dedi Malko'ya.

Fayette yerden kalkarak, titreyen elleriyle giyinmeye çalışıyordu, kırmızı gözleriyle ne Malko'ya ne de Bob'a bakıyordu. Birkaç saniye içinde eteğini ve bolerosunu giymişti, fakat yırtık kumaş göğüslerini açıkta bırakıyordu.

Malko Bob'a baktı. Adam mutlu bir şekilde sırtıyordu. Malko, Fayette'i bu olayın içine karıştırdığına pişman olmuştu. Üstelik, Bob'un usta bir nişancı olduğu dışında hiçbir şey öğrenememişlerdi. Fotoğraf bunu ispatlıyordu. Ama polisle ilişkide olduğu kesindi. Bob Malko'nun hareketsiz durduğunu görünce:

— Bu akşam için, çok teşekkür ederim dostum! dedi.

Fayette titriyordu. Göğüsleri yer yer morarmıştı. Malko kadının kolunu tutarak kapıya doğru ilerledi. Bob istifini bozmadan onları izliyordu.

Kapı arkalarından kapandı. Fayette'in sinirleri iyice boşalmıştı. Malko'nun elinden kurtularak merdivenlere doğru fırladı. Malko, onu ancak bahçe kapısında yakalayabildi.

Fayette silkinmeye çalışarak:

— Bırak beni, bırak! diye haykırdı.

— Fayette, sizi evinize bırakayım, dedi. Şimdilik başka bir şey yapabileceğimi sanmıyorum.

Fayette'i ön koltuğa oturttuğunda kadın boş bir çuval gibi yığıldı. Malko ıssız yolda ilerlemeye başladı. On dakika sonra Tafara'ya saptı. Biraz sonra küçük bir evin önünde durdu.

— Fayette!

Siyahi çoktan çıkmıştı. Malko koşarak uzaklaşan gölgeyi izledi. Birkaç saniye daha bekledi, sonra geri dönerek Salisbury'nin ıssız sokaklarında kayboldu.

Yol boyunca mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Bütün bu olanlardan sonra Bob'u konuşturması zorlaşmış oluyordu.

Monomatapa'nın önünde park ederken gözünün önünde bardaki polis canlandı. Bunun bir rastlantı olmadığı kesindi. Onu izliyorlardı.

XIII. BÖLÜM

Malko bütün gece öfkeden uyuyamadı. Sürekli Fayette'i düşünüyordu. Erkenden kalkarak, Reg Whaley'in bürosunun yolunu tuttu. Cecil Square'da çiçekçiler bir renk cümbüşü içindeydiler. Malko, Reg Whaley'in bürosunun bulunduğu sokağa saptı. Bob hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekliydi.

Asansörden inerken, İngiliz gazeteciyle çarpıştı. Adam başını kaldırınca Malko'nun endişeli yüzünü gördü.

— Gelin, Meikles'e bir şeyler içmeye gidiyorum. Eminim orada mikrofon yoktur. Ee! Anlatın bakalım, geceniz nasıl geçti?

— Pek iyi değildi, dedi Malko.

Olanları anlattı. Reg Whaley hoşnutsuz bir şekilde başını salladı.

— Piç herif! diye gürledi. Polisin arkasında olduğu kesin, yoksa böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

Meikles barı otelin altındaydı. Reg Whaley içkileri ısmarladıktan sonra konuşmaya başladı:

Polis, Daphne sayesinde sizle oynuyor. Gazeteci olmadığınızdan şüpheleniyorlar.

— Daphne'yi benim yatağıma atacak derecede mi? diye sordu Malko.

Reg Whaley hafifçe gülümsedi:

— Belki kız sizinle evlenmek istiyordur. Burada bir pasaport için yabancıyla evlenmeye can atan binlerce kız var. Zira Ian Smith, ayyaşlar dahil hiç kimseyi dışarı bırakmıyor.

Reg Whaley kadehini kaldırdı:

— Şerefe...

— Ya Hans Guern?

Reg Whaley içkisinden bir yudum alarak:

— Anlattıkları gerçek değil, dedi. Zira Samora'nın Ian Smith'le karşılaşmaktansa şeytanı görmeyi yeğleyeceğinden eminim. Ayrıca Rodezyalılar hiçbir ödün vermeye yanaşmaz. Üstelik Samora'nın arkasında Kübahılar, Ruslar var.

— Yine de Guern, BOSS taraftarı ve benimle ilgilenmesi şans eseri değil. Beni uyutmaya çalıştı. O halde gerçek planları değişik...

— Muhtemelen.

— Daha fazla bilgi edinmek için ne yapabilirim? diye sordu Malko:

Reg Whaley kısa bir süre düşündükten sonra:

— Otelinizin tam karşısındaki Steakhouse' da Mozambik'ten kaçmış biri var. Bir Portekizli, adı Ricardo. Sizi Bob'la görmüş olabilir.

— Kuşkulalmaz mı? diye sordu, Malko:

— Eğer dolarınız varsa şüphelenmez, dedi Reg. Zamanının çoğunu Amerikan dolarını Rodezya dolarına çevirmekle geçiriyor. Ülkenin geleceğinden o da kuşku duyuyor. Dikkatli olun, hileden şüphelenebilir. Zira karaborsacılık çok ağır bir suç.

Malko içkilerin parasını ödedi. Ayrılırken Reg Whaley yavaşça:

— Büromdayım. Geceleri de orada kalıyorum artık, dedi. Karımla biraz bozuştuk da... Şimdi Peter Moore'un ağzını yoklamaya gidiyorum. Saat altıda Queen's'te buluşalım.

*
**

Methodist kilisesinin telefon santralında Fayette'in yerini başka bir siyahi almıştı. Kısa boylu şişko bir rahibe... Pek dostça olmayan bir gözle Malko'ya baktı.

Malko:

— Fayette yok mu bu sabah? dedi.

— Yok.

— Rahip Sogwala'yı görmek istiyorum.

— Rahip çok meşgul, sizinle görüşmesi olanaksız, dedi.

— Ne zaman, boş kalır.

— Bilmiyorum.

Malko, Fayette'in başına gelenlerin herkes tarafından duyulduğunu anladı. Hiçbir şey söylemeden koridora yöneldi. Kadın arkasından çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Malko rahip Sogwala'nın kapısına gelince durdu. Tıklattıktan sonra içeri girdi.

Zenci rahip çalışma masasının arkasında ayaktaydı. Kapının aniden açılmasıyla irkildi. Malko'yu tanıyınca, panik yerini öfkeye bıraktı.

— Burada ne arıyorsunuz?

Malko soğuk bir ifadeyle adama baktı. Üstünde çiçekli bir gömlek vardı.

— Bu kıyafetle mi günah çıkarıyorsunuz? diye sordu.

Sogwala tedirgin bir şekilde konuşmaya başladı:

— Sithole'un adamları lokalimizi bastılar dün akşam. Üç kişiyi öldürüp her şeyi ateşe verdiler. Kendimizi korumalıyız.

— Onlar için ne dersiniz deyin, ama benim hâlâ size ihtiyacım var.

— Bayım, benim için tehlikeli olmaya başladınız. Size söyleyecek hiçbir şeyim yok, lütfen şimdi gider misiniz?

Malko:

— Fayette... diye başlamıştı ki, rahip öfkeyle:

— Fazla konuşmadan çıkın! dedi.

Sogwala kapalı bir kutu gibiydi. Malko geri dönerek geldiği yönde yürümeye başladı. Binadan çıkınca Speak Avenue'ye yöneldi. Kahvaltısını Portekizlinin yerinde yapmaya karar verdi.

*
**

— Patrm nerede?

Garson düşünceyle alnını kırıştırdı.

— Mister Ricardo demek istiyorsunuz herhalde?

— Evet. Onunla görüşmek istiyordum.

— Bir dakika.

Garson ayaklarını sürterek mutfığa yöneldi. Yemek salonu boş gibiydi. Biraz sonra, çizgili gömlek üzerine iri bir papyon takmış, ince bıyıklı bir adam çıkageldi. Sahte bir gülüşle:

— Et hoşunuza gitmedi mi? dedi.

— Yo hayır, dedi Malko. Ben...

Adam dinlemiyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatarak masaya doğru eğildi.

— Halbuki döviz sağlamak için en iyi kalitede et getiriyoruz!..

— Döviz sıkıntısı mı çekiyorsunuz? diye sordu Malko.

Portekizli ellerini yukarı kaldırdı:

— Ah!.. Bilemezsiniz ne korkunç bir durumdayız. Biz Rodezyalılar, senede yalnızca

40 dolara kadar hakkımız var. Düşünebiliyor musunuz, sadece 40 dolar!.. Yakında Paskalya geliyor. Portekiz'de kuzenim var, ama ona bir tek hediye bile gönderemiyorum. Birkaç Rodezya dolarıyla ne alınabilir? Güney Afrika bile artık paramızı geçerli saymıyor.

Malko gülümseyerek:

— Size yardımcı olabilirim, dedi. Para harcamaya ihtiyacım var, fakat elimdeki ABD dolarını değiştiremiyorum.

Lokantacının gözleri parladı:

— Banknot mu?

— Banknot...

Fakat adam birden başını sallamaya başladı.

— Olmaz bayım! Bu tamamıyla kanunsuz bir şey. Polisin bu konuyla ilgilenen özel bir ekibi var. Sizi de, beni de tutuklayabilirler.

Malko:

— Yazık! dedi. Yeğeniniz adına üzıldüm. Ben sadece onu düşünmüştüm... Sonra, dostum Bob Lenard sizden iyi bir şekilde bahsetmişti...

İki kara göz tekrar parladı.

— Bob'u tanıyor musunuz? O halde durum değişir. Bob'un dostları benim de dostumdur. Yeğenimi düş kırıklığına uğratmamak için bu riski göze alacağım. Fakat kimseye bahsetmemeniz lazım. Resmi kurdakinden % 50 kâr edeceksiniz.

Malko elini cebine götürdü. Lokantacı durdurdu.

— Burada değil, dedi.

Malko boş olan salona baktı. Üç garson mäsaların etrafında dolaşıyorlardı. Portekizli fısıldadı:

— Sizi evimde bekliyorum. 12. Cadde'de. 17 numara. Birinci kat. 4 numaralı oda.

Adam daha sonra mutfakta kayboldu.

Malko lokantadan çıktı ve Kingsway'ye doğru yürümeye başladı. Binayı kolaylıkla buldu.

4 numaralı kapının önüne gelince durdu. Tıklattı ve içeri girdi. Ricardo oturduğu yataktan kalktı. Oda oldukça küçük ve bakımsızdı. Duvarlar çıplak kız resimleriyle doluydu.

Adam, cebinden bir yığın Rodezya doları çıkardı, üzgün bir gülüşle:

— Görüyor musunuz, bu siyah domuzlar beni ne hale soktu, dedi.

Adam bir yandan konuşuyor, bir yandan paraları sayıyordu. 180 Rodezya dolarına karşılık, Malko'dan 200 ABD doları aldı.

Malko asıl konuya girmek için yol arıyordu.

— Mozambik'e dönmeyecek misiniz? diye sordu.

Ricardo omuz silkti ve ellerindekileri dolabına yerleştirirken:

— Kim bilebilir ki? dedi. Orada birçok tanıdığım var. Hepsi de FRELİMO'ya kin besliyorlar. Eğer birkaç kuruşa fit olurlarsa işimi halledebilirim... Başka dolarınız varsa, yine beklerim. Yalnız önümüzdeki hafta burada olmayacağım.

Merdivende ayrılırken Malko'ya yavaşça fısıldadı:

— Polise dikkat edin ve kimseye dolar bozdurduğunuzu söylemeyin, dedi.

*

**

— Soysuz herif! Size de yeğen numarasını yapmış. Geçen ay bana geldiğinde, büyükbaşını gömdürmek için 600 Amerikan dolarına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Belki adamı beşinci defadır gömüyor. Aslında ekonomi yüzünden büyük bir endişe içinde. Durum iyice kötüleşince kaçabilmek için hazırlık yapıyor. Fakat, midemi bulandıran bir şey var: Şehirde herkes onun karaborsacı olduğunu biliyor, polis de tabii. Bir gün arkadaşım Peter Moore söylemişti. Cezası büyük olduğu halde göz yumuyorlar. Bu işin içinde muhakkak bir iş var.

— Muhbir olamaz mı? diye sordu Malko.

Reg başını salladı.

— Zannetmem, siyahlardan kimseyi tanımaz. Başka bir şey olmalı.

— East Gate?

— Belki.

Malko dolarlarını değiştirdikten sonra gelmişti buraya. İngiliz gazetecinin bürosu sığınabileceği tek limandı.

Daha sonra Fayette'e gitmeye karar verdi. Kovulmuş olmasına rağmen zorlayacaktı. Reg'in yoğun bir şekilde işi olduğunu görünce kalktı.

Çıkacağı sırada kumral bir kadın içeri girdi. Gözlerinin çevresi halka halkaydı, fakat yine alımlıydı. Aşağı yukarı 40 yaşlarındaydı. Reg, Malko'yu tanıttikten sonra:

— Valerie Harris, dünyada safari düzenleyen tek kadındır. Eğer büyük hayvan avına çıkmak isterseniz size yardımcı olabilir. Rodezya'da iyi avlama yerleri bilir.

Kadın hafifçe gülerek oturdu:

— Daha sakın bir hayatı tercih ederdim.

(İçini çekti.) Önümüzdeki hafta New-York'lu doktorlar için bir safari düzenledim. Aslında avlanan ben olacaktım gibi geliyor.

Malko kibarca:

— Anlıyorum, dedi.

Valerie Harris çantasından bir kart çıkartarak uzattı:

— Arzu ederseniz... İki haftalığı 3000 dolar. Her şeyi içinde. Ben hariç.

Kadın çıkınca Reg Whaley başını salladı.

— Hoş kadındır. Kocasını geçen yıl teröristler tarafından öldürülünce onun yerini aldı. Senede altı ay, vadide ava çıkıyor. Bir kızı var, onu yetiştirmek için canla başla çalışıyor. Fırsat bulur bulmaz kaçacak, ama bunun için pasaport ve paraya ihtiyacı var.

Rodezya tam anlamıyla bir kapandı. Polisin dışında, herkesin aklında kaçış plânı vardı.

Malko:

— Bu akşam Queen's'e gidip Bob'la konuşmaya çalışacağım, dedi.

— Sinirleriniz çok gergin, dikkatli olun. Sizi izledikleri kesin... İsterseniz ben de geleyim.

Malko cevap vermeye hazırlanıyordu ki, telefon çalmaya başladı. Reg ahizeyi kaldırdı. Malko adamın yüzündeki ifadenin giderek değiştiğini gördü.

Telefonu kapattıktan sonra karanlık gözlerle:

— Fayette'i tutuklamışlar dedi. Bu gece, evinde...

İki adam uzun müddet hareketsiz kaldılar. Bir süre sonra Malko:

— Şimdi neredeymiş? diye sordu.

— Maufe Building'te, dedi Reg. Özel Bölüm'ün soruşturma merkezinde. 407 numaralı odada, Don Christie ilgileniyormuş.

Acıyla güldü:

— Oraya mı gitmek istiyorsunuz?

— Neden olmasın? dedi Malko.

Fayette kendisi yüzünden tutuklanmış olmalıydı. Bob'la birlikte görüldükleri için... Başka bir açıklaması olamazdı bunun. Reg Whaley içini çekti:

— Ne yapabileceğinizi bilemem, ama bu Bob işin içinde. Bu arada, umarım Fayette konuşmaz...

Malko kadının polise neler söyleyebileceğini düşündü: Bob Lenard'ın East Gate'deki rolünün ne olduğundan kuşkulandığını ve bir CIA ajanı olduğunu söyleyebilirdi. Başka bir şey bilmiyordu...

— Ona işkence yapacaklarından emin misiniz?..

Reg üzüntüyle başını salladı:

— Maalesef. Don Christie'nin bu konuda hiç de iyi olmayan bir ünü var. Fakat şimdi yapmazlar. Bina boşaldıktan sonra, gece sessizlikte yapıyorlar. Küçük hücreler var. Hele böyle bir güzel kızdan kendilerini mahrum edeceklerini sanmam.

— Saat kaçta tutuklandığını biliyor musunuz tam olarak?

— Sabahın üçüne doğru. Telefon eden arkadaşım onu Özel Bölüm'ün bir aracında Maufe Building'in kapısında görmüş.

— Reg, dedi Malko, bana önerdiğiniz Browning hâlâ yanınızda mı?..

Gazetecinin gri gözleri Malko'nun üzerine çevrildi.

— Veririm, fakat çılgınlık bu. Birkaç adım ilerlemeden polis yakanıza yapışır... Sonra...

Çekmecelerden birini açtı ve Malko'ya 32 kalibrelik otomatığı uzattı.

— Şarjör doludur, dedi. Eğer normal bir şekilde yakalanırsanız, gece Harari'ye gideceğiniz için size ödünç verdiğimi söylersiniz. O zaman korkulacak bir şey olmaz. Zira lisansı olsun olmasın tüm beyazların silah taşımaya izin veriyorlar.

Malko tabancayı kemerine taktı.

— Reg, eğer uzun müddet benden haber alamazsanız, nerede olduğumu biliyorsunuz. Ne yapabilirseniz yapmaya çalışın.

İngiliz gazeteci masasından kalkarak iki eliyle Malko'nun elini tuttu:

— Bu soysuzlara dikkat edin! dedi.

*

**

Malko tahta merdivenleri yavaşça çıktı. Ev tamamiyle sessizdi. Tedbir olarak Datsun'u yan sokakta bırakmıştı. Kendisini sakın hissediyordu. Son basamağa gelince belindeki çeki, cebine soktu, namluyu öne doğru çevirdi. Matilda'nın daireesine gelince durdu, kapıyı çaldı. Malko yapacaklarını planlamıştı. Bob'a konuşması için birkaç dakika verecekti. East Gate hakkında bildiklerini anlatması için... Aksi halde beynine bir kurşun.

Bob gibileri korkak olurdu. Gebermektense konuşmayı tercih ederlerdi.

Kapı yavaşça açıldı. Malko çürük içindeki suratı bir an tanıyamadı. Matilda'nın yüzü mosmordu. Bir gözü de şişmişti. Diğer gözüyle Malko'ya baktı. Tanıdığını belli etmiyordu.

— Bob evde mi? diye sordu Malko.

Siyahi hemen cevap vermedi, biraz sonra:

— Hayır, dedi.

Kapıyı kapatmaya çalışırken Malko engelledi:

— Ne zaman gelir?

Nefret dolu bir sesle:

— Bilmiyorum, dedi kadın.

Bu sefer kapıyı yavaşça kapattı. Malko kızgın bir şekilde merdivenlerden indi. Bob'u polis koruyordu. Queen's'e gitmenin akıllı bir iş olmayacağını düşünerek vazgeçti. Fayette... İşkence çekecekti veya şu an çekiyordu bile...

Datsun'a yürüdü. Yapacak tek şey vardı: Fayette'i kurtarmak ve Tanrının cezası ülkeden kaçmak...

*

**

Maufe Building'in dördüncü katında birçok pencerede ışık yanıyordu. Bu işkence binasının karşısındaki karanlık ağaçlar arasında, Malko düşünüyordu. Saat on birdi. Binanın yan tarafındaki garajda yalnızca dört Land Rover vardı. İçerde pek fazla kimse olmamalıydı. Sakin adımlarla karanlıktan çıkarak ilerlemeye başladı.

Yaşlı bir polis elinde Rhodesia Herald'la kapıya yakın bir yerde taburede oturuyordu. Malko kapıyı açınca gözlerini kaldırdı.

Malko sempatik bir şekilde sırıttı:

— İyi akşamlar. Don Christie yukarda mı?

— İyi akşamlar, sir. E... evet, ama...

Malko asansörün kapısını açtı:

— Bulawayo'dan geliyorum. Biraz geciktim de.

Asansöre binmişti bile. Yaşlı polis kalkmaya yeltendi, ama sonra tekrar oturdu.

Malko'yu ilk defa görüyordu. Fakat Bulawayo sözü içeri girmesi için yeterliydi. Ayrıca bir beyazdan fazla şüphelenmeye gerek yoktu. Asansörün çıkışını izledi ve tekrar gazetesine eğildi.

*

**

Malko beşinci katta asansörden indi. Kapısını yavaşça kapattı, ortalığı dinlemeye başladı.

Koridorlar karanlık ve ıssızdı. Fakat alt kattan ayak sesleri, konuşmalar geliyordu. Oda numaralarına baktı: Karşısındaki odanın 509'du. Bütün katlar birbirlerinin benzeriydi. Bu durumda 407 bir alt katta olmalıydı. Tekrar asansöre bindi. Alt kata indiğinde, kapının camından, elleri kelepçeli bir siyahinin götürüldüğünü gördü.

Fayette'i düşündüğünde tekrar öfkelenildi. Birden 407 numaralı kapı açıldı. İçgüdüyle asansör kabininde geriledi. Çıkan Don Christie'ydi. Bir elinde sigarayla koridorun sonunda kayboldu. Malko yavaşça asansörden çıktı, merdivene yöneldi. Eli sürekli belindeydi.

Dördüncü basamakta birden durdu. Sahanlıkta genç bir polis memuru vardı. Bu aşağıdaki gibi ne gazete okuyor, ne de Malko'yu bir polis müfettişi sanacak kadar aptala benziyordu. Malko aceleyle geri döndü, üst katın merdivenlerine çıktı. Tam o sırada Don Christie biraz önce çıktığı odaya giriyordu. Doğal bir ihtiyacını gidermeye gider gibiydi.

Sıkıntılı bir şekilde karanlık basamaklara oturdu. Beş dakika sonra 407 numaralı odadan bir haykırma sesi duyuldu.

Bir kadın çığlıyordu bu. Sonra ses kesildi. Malko bütün kanının beynine hücum ettiğini sandı. Elinde bir makineli olmasını çok isterdi, ama 32 kalibrelikten başka bir şeyi yoktu. Bu durumda ortaya çıkmak en kesin ve kısa bir intihar olurdu. Uzun bir müddet daha dinledi. Biraz sonra 407 numaralı odanın kapısı açıldı.

Don Christie göründü. Yüz ifadesi yorgundu. Arkasından iriyarı bir zencinin itelediği Fayette göründü. Dizlerinin üstüne kadar inen, vücudunu sımsıkı saran bir tünik vardı üstünde. Sırılsıklamdı. Suya sokulmuştu. Elleri arkadan bağlanmıştı. Yarı baygındı, Don Christie'nin sesiyle irkildi.

— 8. kata götür!..

İriyarı zenci kadın kaba bir şekilde Fayette'i ellerindeki iplerden tutarak çekti.

Don Christie başka bir odaya girerek kayboldu.

Fayette sendeleyerek koridorun ortasında dizüstü çöktü. Kadın polis, yerdekinin böbreklerine bir tekme attı.

— Kalk ayağa!

Fayette doğrulmaya çalıştı, ama tekrar çöktü. Kadın polis kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra kemerindeki kalın sopayı çıkararak Fayette'in kalçasına bastırdı. Malko kadının baş parmağıyla sopanın üstündeki bir düğmeye dokunduğunu gördü.

Fayette acıyla haykırdı ve sağa yuvarlandı. Bu, hayvanları yerlerinden kıpırdatmak için kullanılan elektrikli bir sopaydı. Fayette kıpkırmızı bir suratla yavaşça doğruldu, iplerinden çekilen bir hayvan gibi sahibini izledi.

Biraz sonra Malko'nun görüş sahasından

çıktılar. Malko süratle düşünmeye çalıştı. Görünüşe bakılırsa şimdilik Fayette'e yardım etme olanağı yoktu. Başka bir yol bulmalıydı. Fakat her şeyden önce, hemen buradan kurtulmalıydı. Don Christie'den önce dışarı çıkamazsa, önemli sorun yaratabilirdi.

Asansöre doğru yürüdü, hemen bindi.

Çıkış kapısında, polis onu uğurladı:

— İyi akşamlar!

Malko caddeye çıkar çıkmaz düşünmeye başladı. Böyle işkence yapmak için çok ciddi bir şey olmalıydı.

*

**

Telefon çalmaya başladığında soyunuyordu. Hemen saatine baktı: Bir buçuk! Gecenin bu geç vaktinde kim olabilirdi? Endişeyle ahizeyi kaldırdı.

Daphne Price'ın sesi endişe dolu olduğu kadar yumuşaktı da:

— Malko! Nerelerdesiniz? Akşamdan beri defalarca arıyorum.

Sıkıntısı biraz azalmıştı. Ama bu sefer de merakı arttı. Erken saatlerde yatmayı seven Daphne neden bu saatte arıyordu?

— Dışardaydım, dedi. Ne oldu?

— Bir sürprizim var. Patronum, beni yarın Victoria Falls'a gönderiyor. Zambiya'dan gelen özel bir görevliye bazı dökümanlar götüreceğim. Bir uçak ayarladı. Size de yer var. Harika bir gezi olacağını düşünmüştüm. Yarından sonra burada oluruz...

XIV. BÖLÜM

Buruşuk gömleği içinde Ted Collins odada volta atıyordu.

Roy Golder sırtını şömineye vermiş, ayakta duruyordu.

Dolaşan adama yaklaştı ve elini omzuna koydu.

— Ted, çok önemli ve kutsal bir görev yaptığınız için sizi görmek istedim. Her şey hazır mı?

— Eeh! Evet, efendim. Bugün kuzeydoğuya gidiyorum. Adamımızla. Öbür taraftaki adam da gelecek.

Roy Golder memnurlukla gülümsedi.

— Tanrı bizimledir, Ted!

Kolunu Ted'in koluna geçirerek onu pencereye götürdü. Pencere yemyeşil bir golf sahasına açılıyordu. Alçak ve gergin bir sesle:

— Bu güzellikleri başkalarına bırakamayız, dedi.

Ted Collins boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti.

— Tabii, dedi.

İhtiyar adam yanındakinin gözlerini aradı.

— Ted, bazı şeyler aramızda kalmalı. Şu paralı asker... Hakkında her şeyi biliyor musunuz?

Ted kuru bir sesle:

— Evet, dedi. Her şeyi.

— Çok iyi. Fakat yine de dikkatli olun. Öbür tarafla da ilgileniyor musunuz?

— Evet.

— Çok ihtiyatlı olun. O kadar düşmanımız var ki!..

— Elbette, sir. Bu arada, kitabınız nasıl gidiyor?

Roy Golder Shangani Olayı'nı anlatan bir kitap yazıyordu. Gülerek:

— İyidir, dedi.

Biraz sonra, Ted yola çıkmak üzere kapıya yöneldi. Roy Golder onu merdivenlere kadar geçirdi.

Ted koşarak merdivenleri indi ve Land Rover'ına bindi. Matilda'yı alıkoymadığı için pişmanlık duyuyordu. Fakat Bob kızın hiçbir şey bilmediğine dair yemin etmişti. Ayrıca Fayette'in sorgulamasında da bu doğrulanıyordu.

East Gate operasyonu yaklaştıkça Ted'in sinirleri daha da gerginleşiyordu. Roy Golder'in ona güveni sonsuzdu. O da bunu tam anlamıyla hak etmeye çalışıyordu. Gerektiğinde acımasız olmak zorunda kalsa bile, bu işi sonuna kadar götürmesi gerekiyordu.

On dakika sonra Elisabeth Oteli'nin önünde durdu. Bob bütün malzemeleriyle birlikte holde onu bekliyordu. Belçikalı, sonunda Fayette'in tutuklanmasıyla sonuçlanan bir zılgıt yedikten sonra sessiz görünüyordu. Kılıfa sarılı dürbünlü tüfeğini bagaja yerleştirdikten sonra Ted'in yanına oturdu. Land Rover hemen hareket etti.

Bob:

— Ne kadar zamanımız kaldı? diye sordu.

— Üç saat, dedi. John Burger bizi çaya bekliyor.

*

**

— İtler!..

John Burger tek başına söyleniyordu. Ayaklarını avlunun mozaiklerine dayamış, bir elinde içki bardağıyla çiftliğini çeviren elektrikli telleri gözetliyordu. Çiftlik, bu tellerin yanısıra, geceleri dev projektörle aydınlatılarak korunuyordu. Tellerin biraz gerisinde kum torbaları vardı.

O güne kadar John Burger'in çiftliği birkaç havan topu yemişti, fakat hiçbirine eve ulaşamamıştı.

Ama bu hiç olmayacak demek de değildi. Zira çiftlik Sipolilo'nun güneyinde tamamiyle tehlikeli bir bölgede yer alıyordu.

Bu yüzden John Burger karısını ve iki kızını Salisbury'ye yerleştirmişti. Ancak hafta sonları bir iki saatliğine görüşüyorlardı. Zira her akşam, her çiftlik sahibi erkenden evlerine çekilip kepenklerini indiriyorlardı. Ellerinde silah, kulakları ordunun yaptığı radyo yayınında bekliyorlardı.

Çoğu zaman sessizlik hâkim oluyordu. Arasıra uzaklardan birkaç tüfek sesi geliyordu. Ya da komşu çiftlik sahibi arıyor ve birkaç kelimeyle bir haber veriyordu:

— Tüfek sesleri! Geliyorlar!..

Genellikle ordu çabuk yetişiyordu. Fakat Zambezi Vadisi'nde dağlara ulaşabilen teröristleri yakalayabilmek oldukça güçtü. Zira otlar harika bir sığınak oluyordu. John Burger bir motor sesi duydu. Bakışları çitlerin ilersine kaydı. Beklediği misafirleri olup olmadığını anlamak için ayağa kalktı. Gıcır gıcır parlayan 350 SL Mercedes'inin önüne geçti. Genel görünüm yüzünden bu yeni arabasını kullanamıyor, eski bir Land Rover'la idare etmek

zorunda kalıyordu.

Motor gürültüsü giderek artıyordu. Biraz sonra tozu dumana katarak yaklaşan askeri bir araç gördü. Bu sınıra asker taşıyan bir kamyondu. Araba büyük gürültülerle çiftliğin kapısının önünden geçti, gitti... John Burger geri döndü, kalktığı yere oturdu. Çiftliği 20.000 hektardı. Verimli topraktı. Dedesi ölmeden önce uzun süre tütün ve mısır yetiştirmişti bu topraklarda.

Fakat şimdi John Burger topraklarını gezmeye bile cesaret edemiyordu. Zira her taraf teröristle kaynıyordu. Komşularından birisi böyle bir hataya düşerek hayatını kaybetmişti.

Terastan içeri girdi. Bara yöneldi. Viski saati gelmişti. Barın üstündeki silah koleksiyonuna baktı. Diğer eliyle de dolapları karıştırıyordu. Aradığını bulamayınca sinirli sinirli bağırdı:

— Lisbeth!

Gözleri öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Dudakları ise kupkuruydu. Birkaç saniye sonra, saçları incecik örülmüş bir siyahi göründü. Çekingen bir tavırla kapıda durdu.

Ayakları çıplaktı. Üzerindeki elbise yer yer solmuştu. Burger kimseye güvenemediğinden, çiftliğe yakın bir zenci köyünden getirtmişti bu kızı. Saatine 35 sent veriyordu. Kız pek hafif bir sesle:

— Evet, mösyö. Ne istemiştiniz? dedei.

— Bana viski getir.

— Başüstüne efendim!

Sessizce kayboldu. Biraz sonra bir elinde buz kovası ve şişelerle geri geldi. John Burger hemen bir bardağı doldurarak boğazına dıktı.

Alkol kuruyan damağına iyi gelmişti.

Zenci kız işini bitirince mutfağına yöneldi. Salonun alçak iki basamağını bir çırpıda alıverdi.

John Burger bardağını sehpanın üzerine bıraktı. İçki yalnız damağını değil midesini de kavurmuştu.

— Lisbeth!..

Genç kız durdu. Başını geri çevirdi. Basamakların tepesinde arkasına döndü.

— Evet, Mösyö?

— Buraya gel.

Kız hareket etmedi.

John Burger yavaşça kalktı, sakın adımlarla salonu geçti. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Lisbeth kımıldamıyordu. Efendisinin sesini kulaklarının dibine duyunca ürperdi. Adam uzun süre onun yüzünü seyretti, sonra:

— Kapıyı kapat! dedi.

Lisbeth kımıldamadan duruyordu. Neden sonra:

— Mösyö, mutfakta yapılacak çok işim var, dedi.

John Burger cebinden iki dolar çıkardı.

— Kendine elbise alırsın.

Kâğıt paraları kızın parmakları arasına sıkıştırdı. Fakat parmaklar bir türlü kapanmadı ve paralar yere düştü. John Burger öfkeyle haykırdı:

— Geri zekâlı!

Çabucak kapıyı kapattı, sonra ani bir hareketle masasına geçti. Bozuk paralarını koyduğu kutunun yanındaki delikli sigara kutusunu aldı.

— Oh! Hayır mösyö! diye bağırdı Lisbeth.

John Burger elindeki kutuyla kadına yaklaştı.

— Bir seçim yapman gerekiyor, dedi.

Kapıyla kızın arasına yerleşti, elindeki kutuyu araladı. Diğer elini içine daldırdı. Lisbeth bir çığlık atarak duvara doğru geriledi. John Burger kutudan bir kertenkele çıkardı. Rengârenk bir kertenkele... Yavaş yavaş kıza yaklaştı. Lisbeth taş kesilmiş gibi hareketsizdi. John Burger yavaş yavaş hayvanı yaklaştırdı. Kertenkelenin tırnakları kızın etine değince, kız bir çığlık atarak adamı itti ve kapıya doğru fırladı.

Adam kızın arkasından fırladı ve ayak bileklerinden yakalayarak yere yuvarladı. Lisbeth sarsılarak ağlamaya başladı. Birden titredi ve kendini kaybetti.

John Burger bayılan kızın üstüne oturdu. Ayılmasını beklerken kertenkelesini okşamaya başladı. Tüm siyahlar bu küçük hayvandan korkarlardı. İçlerindeki şeydandan çekinirlerdi. Bu yüzden John Burger her zaman para kutusunun yanında bulundururdu bu küçük dostunu.

— Biraz sonra çok eğleneceğiz, şirin dostum!..

Lisbeth'i bir an önce ayıltmak için elini yakasından içeri sokarak kızın göğüslerini sıktı.

Lisbeth'in dişleri gıcırdayıyordu. Bütün vücudu sarsılmaya başladı. Elbisesi terden sırlıklam olmuştu. Haykıramıyor, hiçbir şeye itiraz edemiyordu. Gözleri adamın elindeki hayvana takılmıştı... John Burger elindekini kızın bacaklarının üstünde gezdirmeye başladı. Kız birden kasıldı. Adam hayvanı geri çekti.

Yerdeki kutusunun içine attı ve kapağını kapattı. Kız elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırmaya başladı. Adam onu yüzüstü çevirerek bir kalçasını avuçladı. Kızın elleri birinci basamağa erişiyordu. Alnı yere değer bir vaziyette adamın önünde yüzükoyun yatıyordu.

John Burger zaman kaybetmeden elbiseyi yukarı sıyırdı. Kız elbisesinin altına bir şey giymemişti. Arkaya doğru başını çevirmeye çalıştı. Burger bağırdı:

— Kimildama!..

Lisbeth tekrar titremeye başladı. Adam birden kadına yapıştı.

Genç kız kasıldı, dişlerini yerdeki yünlü halıya geçirdi. Çiftlikte çalışmaya başladığından beri haftada bir kez başına geliyordu bu.

John Burger saatlerce böyle durabilirdi. Fakat ter kokusu işini çabuklaştırmasını sağlıyordu. Birkaç hızlı hareketten sonra orgazma ulaştı. Yavaşça doğruldu, pantolonunu çekti ve kızın kalçalarına bir tekme atarak:

— Git şimdi, çay yap! dedi.

Fakat Lisbeth kimildayamadı. Korku ve acı içinde inledi. Birden kulakları bir korna sesiyle uğuldu. John Burger sinirli bir şekilde üstüne çullandı:

— Defol git!..

Kız güçlkle doğrulduğunda John Burger terasa yönelmişti. Camlı kapıyı açtı. Bir Land Rover Mercedes'inin arkasına park etmişti. Ted Collins yanında bir siville birlikte arabadan inmişler, ona doğru geliyorlardı. Yabancı olanının elinde kılıf içinde bir tüfek vardı. Yaklaştıklarında Ted elini sıktı.

— John, bu Bob! Önceden size bahsettiğim

arkadaş.

Çiftçi gelenlerin ellerini sıktıktan sonra onları salona aldı. Lisbeth hâlâ oradaydı. Yüzü kıpkırmızıydı. Ted:

— Neler oldu? diye sordu.

John Burger masum bir gülüşle:

— Oh, önemli değil. Lisbeth bazı saçmalıklar yapınca kertenkelemle gıdıklamak zorunda kaldım.

Ted hoşgörülü bir ifadeyle güldü Bob'a dönerek:

— Burada siyahlar kertenkelenin ruhlarındaki şeytanı zaptettiğine inanırlar...

Bob Lenard mutfağa yönelen Lisbeth'e baktı. Kertenkele olmadan bu kızla oynamak daha zevkli olurdu, diye düşündü.

*

**

John Burger koltukta oturan zenciye bakıyordu.

Ted Collins her zamanki piposunu çıkardı. Gömleği yine buruştu. Yorgun bir şekilde piposunu yaktı. Dört saattir Zambezi Vadisi'nde sürekli direksiyon kullanmak epeyce yormuştu onu. Ama East Gate'in temel direği olan Mabika'yı buraya getirmek görevi ona verildiği için de memnundu.

John Burger'e dönerek:

— Başkan yardımcısı Mabika operasyona kadar burada kalacak, dedi. Şimdilik en güvenilir yer olarak burası uygun.

Çiftçi sahte bir gülüşle:

— Tabii, ona da bir yer buluruz, dedi.

Ted Collins gülümseyerek teşekkür etti. John Burger'e güveniyordu, fakat aradığı bir isyancıyı bulamayınca tüm hizmetkârlarını

zehirlemesi tek kötü puanıydı. Ama yine de ona güvenmeleri gerekiyordu. Zira, East Gate'i gerçekleştirmek için en uygun yer onunıydı. Vadiye açılan yolların en yakınında bulunuyordu. Üstelik, ailesi de uzaktaydı. Boşboğazlık edecek kimse yoktu ortalıkta. Ordunun bile hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Ted Collins FRELİMO'dan kaçan Mozambikliye gülümsedi.

— Yakında çok önemli bir kişi olacaksınız, Mabita.

Adam da gülümsedi.

— Çok dikkatli olmak gerek, dedi.

Zambezi nehrini yüzerek geçmişti. Portekizli Ricardo'nun yardımı çok olmuştu. Mabita FRELİMO'ya geçmeden önce Laurenzo-Marquez ile çalışmıştı.

Ted:

— Çiftlikten çıkmamanız sizin için daha iyi olur, diye uyardı. Eğer hizmetçi bir şey soracak olursa, çiftliği korumaya geldiğinizi söylersiniz. Matebel dilini biliyor musunuz?

— Hayır.

— Bu iyi.

Böylece gereksiz patavatsızlıklar engellenmiş olurdu. Lisbeth içeri girdi.

John Burger genç kıza, dönerek:

— Mabika bu gece burada kalacak, mutfakta bir yatak hazırla, dedi. Sen de bu akşam burada kal, ona yemek hazırlarsın.

Bu şekilde, gece yatağında bir dişi olacaktı...

Ted Collins ufak tefek zenciye baktı. Göğüs uçları elbisesinin altında belirgin bir şekilde dikleşmişti... Çiftçi geceleri sıkılmıyordur diye düşündü.

XV. BÖLÜM

— Bakın! Timsahlar!..

Malko alnını cama dayayarak aşağıdaki Zambezi nehrine baktı. Küçük bir adacığın üstünde bir antilop korkuyla sağına soluna bakıyor, biraz ötede sinsi bir timsah yavaşça yaklaşıyordu. Uçağın sesini duyan antilop titredi ve suya atladı. Aynı anda üç timsah etrafını çevreledi. Biraz sonra su kıpkırmızı bir renk aldı ve manzara giderek geride kaldı. Uçak boğazı geçmek için yükseldi. Daphne:

— Ne korkunç şey! dedi.

Malko cevap vermedi. Kötü düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak manzaraya bakmaya başladı. Zambezi Vadisi ve Victoria Falls'ın şelaleriyle, Kariba gölü gerçekten nefis bir görünüm oluşturunuyordu. Biraz ilerde vadi tamamen ıssız görünüyordu. Ne bir köy ne bir insan belirtisi... Küçük Cessna çoğu zaman südan 15 metre yüksekte uçuyor, gerektiğinde bir tepeyi aşmak için yükseliyordu.

Pilot eliyle batıyı işaret etti. Bulutlar bir duvar gibi aniden yükseliyordu:

— İşte Victoria Falls, dedi. Gördüğünüz, 400 metreye kadar çıkan su buharıdır.

Cessna alçalmaya başladı. Daphne neşeli bir sesle:

— Kahvaltıya yetişeceğiz, dedi.

Daphne saçlarını arkada toplamış küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Arkada oturuyordu. Öne doğru eğilerek Malko'nun kalçasını yavaşça okşamaya başladı. Malko

gülümsemek için başını arkaya çevirdi. İçinden bakalım ne zaman beni haklamaya kalkacaksın? diye düşündü.

Ve nasıl?..

Geçen akşam telefonun çalışından beri hep bu soruyu düşünüyordu. Bob Lenard'a yaklaşmasıyla, bilmemesi gereken bazı şeyler öğrenmiş olmalıydı. Şu ana kadar yaşıyor olmasının nedeni de Rodezyalıların yeni bir skandaldan çekinmeleriydi. Adları yeterince kötüye çıkmışken, böyle bir aptallığa kalkışmazlardı. Tek çare, servisin Mata-Hari'si Daphne Price'ı tekrar iş başına getirmektir. Ed Skeetie'yi halletmesinden sonra bu ikinci denemesi olacaktı.

Malko aşağıya baktı. Uçaktan Victoria Falls daha muhteşem görülüyordu. Şelale bütün gücüyle akıyordu. Su dar boğaza girince 100 metre aşağılara yuvarlanarak dev bir buhar oluşturuyordu. Biraz aşağısında ırmağın iki tarafını birleştiren demir köprü vardı. Pilot uçağı sağa yatırdı. Prens Charles Havaalanı'na indiklerinde Malko pilotun polis olup olmadığını düşündü. Zira kapan çok iyi seçilmişti. Üstelik Victoria Falls'ın belirgin yolu üzerinden gelinmemişti. Bu şekilde kimsenin Malko'nun başına gelenlerden haberi olmayacaktı.

Malko yola çıkmamak için bahaneler bulabilirdi, fakat onu buraya getirmenin başka birçok yolu olmalıydı. Hiç olmazsa şimdi tehlikenin nereden geleceğini biliyordu ve ufak da olsa bir şansı olabilirdi.

— Hangi otele gidiyoruz? diye sordu.

Daphne Price:

— Elephant Hill'e, dedi. En iyisi odur.

Katil kurbanları için aynı yerleri seçiyordu.

Uçaktan iner inmez bunaltıcı bir sıcak yüzlerine çarptı. Daphne yavaşça kolunu Malko'nun beline doladı.

— Bir an önce yalnız kalalım! diye fısıldadı.

Malko bu işten nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Ed Skeetie gibi usta birisiyle kolaylıkla başa çıkan bu yaratıkla nasıl uğraşacağını bilemiyordu. Konuşmadan, küçük bekleme salonuna girdiler.

*

* *

— Titanic'in yolcuları olsak da, güzellikler içinde boğulup gideceğiz!

Daphne kadehini kaldırdı. Konyak içiyordu. Üzerindeki beyaz elbise, Elephant Hill lokantasındaki masa örtüleriyle uyum içindeydi.

Malko getirilen enfes yemeklere rağmen kendini tok hissediyordu. Kızarmış timsah kuyruğundan bir parça aldı. Ancak içkiyle boğazını ıslatarak lokmaları yuvarlayabiliyordu.

Yemeğe inmeden önce sevişmişlerdi. Nazik bir şekilde ve uzun süre... Malko karşısında iştahla yemeğini yiyen kadını seyretmeye başladı. Hareketlerinden bir açık yakalamaya çalışıyordu. Fakat bulamadı.

— Ne düşünüyorsunuz?

Malko gözlerini kadının kine dikti.

— Titanic'i, dedi. Kurtulanlar da olmuştu.

Kadın güldü. Ama neşesiz bir gülüştü bu.... Salonda aşağı yukarı kimseler yoktu. Zira herkes buraya hafta sonunu geçirmek için gelirdi.

Daphne, Zambiya'dan gelen bir adamla

buluşmak bahanesiyle, elinde kara bir kutuyla iki saatliğine ortalıktan kaybolmuştu... Bu arada Malko da boş durmamış, birkaç güvenlik tedbiri almıştı kendince.

Fakat daha çok kendine güvenmesi gerektiğini de biliyordu.

Hesabı ödedi. Daphne garson uzaklaştıktan sonra hemen ayağa kalktı ve oyun salonuna yöneldi. Malko onu izlerken her şeyin eski bir filmin tekrarı olduğunu düşündü. Aynı insanlar, aynı atmosfer, aynı elbise, aynı kadın... Hepsi de ölüm kokuyordu...

Malko sakın görünmeye çalışsa da, içindeki sıkıntıyı bir türlü bastıramıyordu. Ölüme mahkûm olma sıkıntısını...

Daphne bir rulet masasına yanaştı. Malko 100 dolarlık fiş alarak yanına geldi. Birkaç dakika içinde Daphne hepsini kaybetti. Sonra, neşeli bir sesle Malko'nun koluna girerek:

— Önemli değil. Kumarda kaybeden aşkta...

Malko ilk defa kadının ses tonundaki garipliği sezdi. Yapmacıktı... Ve bir de göz bebekleri. Buz gibi bir ifade vardı. Kadın gülerek:

— Gezintiye çıkalım mı? Geceleri çağılayanların çok güzel olduğunu söylemişlerdi, dedi. Hemen döneriz.

Malko midesine yumruk yemiş gibi oldu. Daphne'ye bir şey belli etmemeye çalışarak güldü:

— İyi fikir!

Sesinin normal çıkması için elinden geleni yapıyordu.

Daphne neşe içinde:

— Yağmurluk kiralayalım, aksi takdirde

sırılsıklam oluruz, dedi.

Kol kola salondan çıktılar. Malko vestiyere yaklaşırken daha kaç saat yaşayabileceğini düşündü.

*

* *

— Oh! Bakın.

Bir antilop yola fırladı ve koşarak uzaklaştı. Malko dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordu. İzleyen yoktu. Beş dakika sonra ıssız ve karanlık "Rain Forest" otoparkına girdiler. Araba durur durmaz Daphne dışarı çıktı. Yağmurluğunu eline alarak biraz ilerledi. Beyaz elbisesi karanlıkta bir far gibi parlıyordu. Ay yusuvarlak, aydınlık bir geceydi. Olduğu yerde geri döndü. Malko'nun gelmesini bekliyordu.

— Bu taraftan gidelim, dedi. Hiç gelmiş miydiniz buraya?

— Hayır.

İlerledikçe rutubet artıyordu. Patikada el ele yürümeye başladılar. Adımlarından başka bir şey duyulmuyordu. Biraz sonra çağılayanın sesi duyulmaya başladı. Yağmur mevsimi devam ettiğinden sular oldukça gürdü. Malko karanlıkta bir şeyler aramaya başladı. Ne zaman, nereden ne geleceğini kestirmeye çalışıyordu.

Küçük yol ağzına geldiklerinde Daphne sağa yöneldi.

— Burada yağmurlukları giyelim.

Plastiklere büründüler. Gerçekten de 100 metre ilerde adeta bir sağanağa tutuldular. Buharlaştıran su gökyüzünden tekrar geri dönüyordu. Manzara nefes kesiciydi. Fakat Malko tam anlamıyla bundan yararlanamı-

yordu.

Sık sık geri dönüp karanlığı gözetliyordu. Fakat dalların hisirtisinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Daphne'nin elini bırakıp bileğinden kavradığını hissettiğinde çok geçti. Malko'yu umulmadık bir kuvvetle ırmağa doğru çekti. Malko bir an kadının kendisiyle birlikte intihar etmeyi düşündüğünü sandı.

— Daphne, diye haykırdı.

— İt herif!

Çığlık, doğuran bir kadının sesinden daha çok çıkmıştı. Malko sarp kayalığa doğru savrulurken Daphne'nin tutunduğu kalın ipi gördü. Kadın sıkıca kavradığı ipten kuvvet alarak adamı etrafında döndürdü.

Malko otların üstünde kaydı. Elindeki yağmurluğu atarak tutunacak bir yer aradı. Ne yazık ki hiçbir şey yoktu. Daphne'nin parmakları gevşedi. Malko son bir güçle otların üstüne düşmek için çaba harcadı. Ama imkânsızdı bu. Havada uçarken Ed Skeetie'nin nasıl öldüğünü öğrenmiş olduğunu düşündü.

Önce ayakları sonra tüm vücudu suya girdi. Yüzeye çıktığında son derece hızlı bir akıntıyı kapıldığını gördü. 100 metre ilerde su dar boğaza girerek 200 metre derinliğe boşalıyordu. Bir canlının kurtulması olanaksızdı. Malko yuttuğu suya rağmen can havliyle kıyıya doğru yüzmeye başladı. Ama akıntı o kadar şiddetliydi ki, Ed'le buluşmasının kaçınılmaz olduğunu düşündü.

XVI. BÖLÜM

Daphne Price kâbus görüyormuş gibi hareketsiz kalmıştı. Eli ipe yapışmış gibiydi. Gözyaşlarını engelleyemeyerek hıçkırmaya başladı. Başını yavaşça Malko'nun suya düştüğü yere çevirdi. Sonra haykırarak patikaya doğru koşmaya başladı.

— Tanrım, tanrım!

Karanlıkta bir gölge onu belinden kavradı: Don Christie. Adam sinirleri laçka olan kadını sakinleştirmeye çalışıyordu. Aslında bu iş için Daphne gönüllü olmuştu, ama Ed Skeetie'nin ölümünden beri her gece kâbuslar görerek yatağından fırlıyordu. Gözlerinin önüne kurbanının hayali geliyordu, hep. Şimdi de kâbusları için ikinci bir kaynak elde etmişti. Elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırmaya başladı. Özel Bölüm şefi, kızı bir, iki saniyeliğine orada bırakıp otların arasındaki ipi çözerek suya fırlattı. Daha sonra Daphne Price'ı parka doğru götürdü.

Land Rover'a binerek uzaklaştılar. Şimdi yapılacak tek iş, East Gate için son engelin de kaldırıldığını bildirmektir.

*

* *

Reg Whaley otların arasından fırlayarak kıyıya doğru koşmaya başladı. Tehlike geçtiği için elindeki Browning'i cebine koydu. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki... O da adamların arkadan saldırıya geçeceklerini sanmış, asla böyle bir tuzak düşünmemişti.

Hâlâ gözlerinin önünde Malko'nun suya düşüşü geliyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Rutubet ve heyecan iliklerine kadar işlemişti. Ayaklarının altında akan karanlık suya bakarak bir küfür savurdu.

Daphne Price yanındaki adamla birlikte çoktan kaybolmuştu. Gazeteci suyun kenarında uzun bir müddet kaldı.

Geçen akşam Malko ona gelmiş ve silahını iade ederek olan biteni anlatmıştı. Reg Whaley hemen o gün Victoria Falls Oteli'ne gelmişti. Gece yarısına kadar odasından çıkmamış, daha sonra da Rain Forest'in girişinde pusu kurmuştu. Reg Whaley karanlık suya baktı.

Malko düştükten en çok otuz saniye sonra çağlayana ulaşmış olmalı diye düşündü. Sonrası...

Çağlayanın gürültüsü kulaklarını tırmaklıyordu.

Üzüntüyle patikaya yöneldi. Gözlerindeki birkaç damla yaşı kuruladı. Malko'yu kurtarmayı gerçekten çok istemişti. Amerikalılara durumu nasıl bildireceğini düşünerek parka doğru yürümeye başladı.

Henüz otuz metre ilerlemişti ki, bir gürültü duydu. Durdu ve dinlemeye başladı. Ses kıyıdan geliyordu. Ağaçlardaki yapraklar kımıldadı, küçük bir şempanze yere atlayarak koşmaya başladı. Reg Whaley tekrar yola koyuldu. Birkaç adım sonra tekrar bir ses duydu. Bu sefer arkasından geliyordu. Aynı yerden. Çağlayanın gürültüsü sesi iyice zayıflatıyordu.

Reg bir içgüdüyle kıyıya doğru koşmaya başladı. Biraz sonra kaygan otların bulunduğu yere ulaştı.

Ses tekrar duyuldu. Aşağıdan bir yerden geliyordu.

Reg Whaley yüzükoyun yere uzanarak başını aşağıya sarkıttı.

İlk önce bir şey göremedi. Su olanca hızıyla akıyordu.

Biraz daha eğilince suda bir karaltı gördü.

— Malko!

Sesi çağlayanın gürültüsünü bastıracak derecede kuvvetli çıkmıştı.

Dikkatle adama baktı. Malko bir ağacın köklerine tutunmuş, vücudunun büyük bir kısmı su içinde kalmış bir şekilde asılı duruyordu. Yaşlı ağaç yere yatay bir biçimde büyümüşü, yaprakları suya değiyordu.

Reg hemen yan tarafa geçerek Malko'ya uzanmaya çalıştı. Fakat kökleri tutan toprak bu fazla yüke dayanabilecek gibi değildi. Bir miktar toprak yerinden koparak sulara gömüldü. Malko'nun tuttuğu kökler hafifçe yerinden oynadı ve Malko biraz daha sulara gömüldü. 60 metre ilerde sular çağlayana ulaşıyordu ve oraya kadar kıyıda tutunacak hiçbir şey yoktu.

Malko başını yukarı kaldırdı. Gazetecinin üzerine doğru sarktığını gördü. Fakat hiçbir şekilde kımıldıyamıyordu. Saatlerdir aynı vaziyetteymiş gibiydi. Kollarındaki kasların iyice gerildiğini hissetti. Su kulaklarına kadar gelmiş, ağzına giriyordu. Son bir güçle seslendi:

— Çabuk.

Tekrar ümitlendi. Bu son şanstın sonra ölmek aptallık olurdu. Reg aceleyle ceketini çıkardı, bir kolundan tutarak aşağı uzattı. Kısa geldi. Bir ip gerekiyordu. Sağlam bir ip.

— Sıkı tutunun, diye haykırdı. Bir ip arayacağım.

Ayağa kalktı, ceketini giyerek koşmaya başladı. Sonra durdu. Nereden bulabilirdi? Park bekçilerinde muhakkak vardı, fakat bu polisi davet etmek gibi bir şey olurdu.

Liginston heykelinin önüne geldi. Kafasını patlatırcasına çalıştırıyor, her an Malko'nun sesini duymayı bekliyordu. Saniyeler hızla akıyor, fakat bir çözüm bulamıyordu.

Birden gözleri heykele takıldı. Mermerin etrafı zincirlerle çevrelenmişti. Destek yerlerinden sallamaya başladı. Umduğundan daha zordu. Çimento yerinden kımıldamıyordu. Terini silerek doğruldu. Hırsla zincirlerin taş desteğe bağlı olduğu yerden çekti. Uzun zamandır kültürfizik yapmamıştı. Bütün kaslarının yerinden koptuğunu sandı. Arkasındaki yük bir filmiş gibi geliyor, gücü giderek azalıyor, ağzı açık bir vaziyette sık sık nefes alıyordu. Alnında biriken terleri silmek için bile kuvveti yoktu.

*
* *

Malko haykırmamak için dişlerini birbirine kenetlemişti. Gözlerinin önünde bir sürü şey canlanıyordu. Alexandra'sı siyah bir tuvalet giymiş şatosunun kapısında onu bekliyordu. Biraz sonra bütün bunların eski dünyasında kalacağını düşündü. Kasları son güçlerini harcıyor, acı kalçalarına kadar iniyordu. Biraz olsun kuvvet almak için intikam kelimesini düşünmeye başladı. Kurtulup Daphne Price' tan intikam almayı... İki adamı pisi pisine ölüme göndermeyi görev alan kadını.

Çağlayanın sesi giderek yaklaşıyormuş gibi

geliyor, akıntı vücudunu çamurlu toprağa yapıştırıyordu. Tek şükrettiği şey buydu. Fakat ani bir değişiklik, hemen yerinden koparabilirdi onu.

Nehirdeki timsahları düşünmemeye çalıştı. Fakat ağızları açık bekliyorlardı muhakkak. Gücünün sınırı çoktan aşılmıştı. Kaslarının ölü bir kurbağanınki gibi sadece reflekslerle dayandığını hissediyordu.

Reg Whaley nerede kalmıştı? Küfretmeye çalıştı, ama su ağzını açmasını engelliyordu.

Hayatı onun elindeydi. Arasına başını kaldırarak yukarı bakıyordu. Fakat kimse yoktu. Artık yalnızca burnuyla nefes alabiliyordu. Birkaç saniye içinde su gözlerine kadar ulaşacaktı.

Fısıltıyla:

— Reg, diyebildi.

Cevap veren yalnızca çağlayandı. Ay bulutların arasına girince ortalık zifiri karanlığa büründü. Hissettiği tek şey suyun ıslaklığıydı.

*
* *

Reg Whaley iskele lambalarını görünce o tarafa yöneldi. İki gezinti gemisi bağlı duruyordu. Mesafe bir türlü kapanmak bilmiyordu. Neden sonra sendeleyerek küçük demir köprüye geldi. Kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına atıyordu.

Etrafına bakındı, bekçiler ortalıkta görünmüyordu. Ağaçların arasından otelin ışıkları görünüyordu. Nefesini tutarak ilerledi. Aynı anda gemiyi iskeleye bağlayan kalın halatı gördü. Aşağı yukarı 15 metre vardı. Fazlasıyla yeterdi. Çabucak kalın ipi çözdü. Fakat

iskelenin babasına bağılı yerde kalın bir demir halka vardı. Zaman kaybetmemek için olduğı gibi hepsini yüklendi. Hemen patikaya saptı.

Reg, elinde halat, gözüne kestirdiğı en yakın ağaca yöneldi. Çok çabuk bir düğüm yaparak eski yerini aldı.

Halatın orta kısmını kendi beline doladı. Daha sonra ayaklarını nehre doğru uzatarak kaygan topraktan aşağıya kaymaya başladı. Elindeki ipi yavaş yavaş gevşetiyordu. Adamın yanına iniş sanki saatler sürmüş gibi geldi. Aynı seviyeye gelince durdu.

— Cesaret! diye fısıldadı.

Malko'nun burnu ve gözleri tamamiyle suyun içindeydi.

Reg hemen halatı koltuk altlarından geçirmeye başladı. Biraz daha aşağıya indi. Kalbi son derece hızlanmıştı. Kulakları uğuldamaya başladı. Biraz sonra Malko'yu yavaş yavaş yükseltmeye başladı. Santim santim...

Birden korkunç bir gürülteyle yaşlı ağaç sulara gömüldü. İkisinin de ağız burnu toprakla dolmuştu. Malko birden boşlukta asılı kaldı. Reg son bir gayretle bacaklarını adamın beline doladı.

Malko yavaşça başını yukarı kaldırdı ve:

— Reg, bırakın! dedi.

XVII. BÖLÜM

Reg Whaley cevap vermedi. Bacaklarını daha da sıktı. Fakat biraz sonra tüm gücünün tükeneceğini ve her şeyin biteceğini biliyordu. Gecenin bu saatinde bu ıssız yere kim gelir de onlara yardım ederdi.

Saniyeler hızla akıyordu. İki adam yarı uyuşmuş bir vaziyettedir.

Birden ip sarsılmaya başladı. O kadar kuvvetle sallanıyordu ki, bir an Reg Malko'yu düşüreceğini sandı. Sanki dev bir el onları yukarı çekiyordu. Birden durdu. İki adam 20 sandım yukarı çıkarak asılı kaldılar.

Biraz sonra ip tekrar hareket etmeye başladı. Reg:

— Tanrım! diye fısıldadı.

Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Bu arada Malko'nun beline ipi dolayarak sıkıca bir düğüm attı. Bacaklarındaki ağırlığın bir kısmını ipe verdi. Malko da ipe tutunmuştu.

İp kısa aralıklarla tekrar çekilmeye başladı. Biraz sonra Reg elini otlara doğru uzattı. Biraz daha... Güçlü el bir kez daha çekti. Reg sonunda tüm vücudunu yukarı alabildi. Hemen Malko'yu yukarı çekti. Arkasını dönmeye cesareti yoktu. Özel Bölüm ajanlarının sırttan yüzlerini görür gibiydi. Titreyen elleriyle ipleri çözdü.

Dizlerinin üstünde doğrularak geri döndü. Büyük bir karaltıyla karşılaştı birden.

Bir fil!

Olup biteni anlaması için iki dakikanın

geçmesi gerekti. İri hayvan ayaklarına takılan ipi itiyor, geri çekileceği yerde inatla ilerlemeye çalışıyordu. Korkunç gücü farkında olmadan iki adamın hayatını kurtarmıştı.

Kalın ipten sıyrılınca keskin bir çığlık atıp, büyük kulaklarını sallayarak ormanın içinde kayboldu. Reg ezilen dalların sesini duyuyordu.

Gazeteci şaşkın ve yorgun bir şekilde otların üzerine, yarı baygın olan Malko'nun yanına yığıldı. Artık ikisi de çağlayanın gürültüsünü duymuyorlardı.

*
* *

Malko tanınmayacak bir haldeydi. Sırılsıklamdı. Titremeye başladı. Aşağı yukarı bir saattir otların üzerinde yatıyorlardı. Reg Whaley de onunla aynı durumdaydı. Toprağa bulanmış iki heykel gibiydiler. Saat sabahın üçüne yaklaşıyordu. İki buçuk saat sonra gün ağaracaktı. Malko yavaşça doğruldu. Bütün vücudu dayanılmaz sancılar içindeydi. Neden sonra beyni çalışmaya başladı.

— Reg, dedi, hayatta olduğumu kimse öğrenmeden Salisbury'ye dönmeliyiz.

Gazeteci elini saçlarının arasında gezdirerek:

— Siz bir delisiniz! Hemen sınıra koşup Zambiya'dan siyasal sığınma hakkı istememiz gerekirken siz ne diyorsunuz, dedi.

Malko güçlkle doğruldu:

— Bob Lenard East Gate'in önemli bir elemanı. Bundan eminim. Yoksa benden kurtulmaya çalışmazlardı. Zira ona yaklaşmam onları kuşkulandırdı. Ayrıca Ricardo da işin içinde.

Reg Whaley:

— Bob kayboldu, dedi.

— Ama Ricardo hâlâ orada. Ve Daphne Price. Ne dersiniz, belki hortlaklardan korkuyordur... Gizlice Salisbury'ye nasıl gidebiliriz?

İki adam karanlıkla alçak sesle konuşuyorlardı.

Malko ıslak elbiseleri yüzünden dişlerinin birbirine vurmasını engelleyemiyordu. İçinde onu ısıtan tek kıvılcım, öç alma hissinin verdiği kıvılcımdı.

Reg cevap vermeden önce birkaç dakika düşündü.

— Arabayla yola çıkmanın bir sakıncası yok. Fakat bir pilot arkadaşım var. Bir İngiliz, John Say. Ağzı sıkıdır. Birkaç defa bana yardım etmişti. Buralara yakın bir yerde eski bir havaalanı var. Zannedersem bizi oradan alabilir. Yalnız ona telefon etmem gerekecek. Bu arada biz de otele dönebiliriz. Bahçeden girersek kimse farketmez.

— Pekâlâ, hemen gidelim.

Reg Whaley Malko'yu kurtardığı ipi suya attı. Sonra yola koyuldular.

*
* *

Malko Rhodesia Herald'ın altıncı sayfasındaki küçük paragrafı okuyordu. Şimdi rahattı. Reg Whaley hesabı kapatmak için resepsiyona inmişti. Güneşin ilk ışıkları perdenin arasından içeri sızıyordu. Malko uzun bir müddet kaynar su dolu küvetin içinde kalmış ve gergin olan sinirlerini gevşetmişti. Kolları ve elleri hâlâ acı içindeydi. Fakat yine de halinden memnundu. Timsahların midesinde olmaksızın, birkaç

yerinin uyuşması piyangoydu.

Reg, arkadaşıyla bağlantı kurmuş, çağlayanlar üzerinde gezinti uçuşu yapan uçağın pilotu onları almayı kabul etmişti.

Kapının kilidi döndü. Gelen İngiliz gazeteci-ydi. Üstündekileri değiştirmişti. Yalnızca yüzündeki ifade ve ellerindeki şişikler değişmemişti.

— Tamam gidiyoruz, dedi. John on beş dakika sonra gelecek. Oldukça dakiktir.

Malko elindeki gazeteyi adama uzattı.

— Reg, okuyun!

İngiliz gözlerini, işaretlenmiş başlığa çevirdi. Samora ile ilgili kısa bir yazıydı bu. Mozambik başbakanı Zambezi'deki Cabora Bassa barajını ziyaret edecekti. Sınırdan birkaç metre uzaklıktaki barajı... Pazar günü.

Malko:

— East Gate planı, dedi. Amaç, bu ziyaret esnasında Samora'yı öldürmek. Bu işi yapacak olan da Bob Lenard.

Belçikalının kendisine gösterdiği resmi hatırladı. Atış yarışmasında birinci olduğu günkü resmi....

Reg Whaley gazeteyi katladı, alnındaki çizgiler derinleşti.

— Bunlar delirmiş, dedi. Eğer böyle bir şeyi gerçekleştirirlerse şimdiye kadar görülmemiş bir kargaşalığa yol açarlar. Mozambik Rusların ve Kübalıların yardımıyla hemen Rodezya'ya savaş açar. Bu kaçınılmaz bir şey. Biliyorsunuz, Samora tüm Mozambiklilerin gözünde bir ilah gibidir.

— Ama Ian Smith'in güvendiği bir şey var. Amerikalıların Rodezya'yı Rusların eline bırakmayacağına inanıyor. Hemen yardımları-

na gelip Mozambik'i ezmelerini kolaylaştıracığını sanıyor... Halbuki yanılıyor. Seçim döneminde başkanının böyle bir şeye kalkışmayacağından eminim.

— Biz ne yapabiliriz? diye sordu Reg Whaley.

— Bob Lenard'ı bulup zararsız hale getirmeliyiz.

Reg saatine baktı:

— Gidelim. John bekliyor olmalı. İlk önce siz çıkın. Otel Alman turistlerle kaynıyor, farkedileceğinizi zannetmem. Arabanın yanında buluşalım.

*

* *

Cessna gürültüyle yaklaştı, onlara birkaç metre kala durdu. Pilot motoru susturmadan aşağı atladı. Güler yüzlü genç biriydi. Reg Whaley onun ancak omzuna geliyordu. Bekleyen iki adamın elini sıktıktan sonra Reg'e dönerek:

— Neler oluyor, Reg? diye sordu.

Gazeteci hafifçe gülümsedi,

— Önce kalkalım; sonra anlatırım.

— Pekâlâ, siz binin. Ben uçuş rotamı kuleye verip hemen geliyorum, dedi ve koşarak uzaklaştı.

Kızgın güneş Malko'nun sırtını ısıtmaya başlamıştı. Uçağın arka koltuğuna yerleşip kemerini bağladı. Önünde düşünmek için üç saati vardı.

Pilot biraz sonra koşarak geldi. Otuz saniye sonra pistin üzerinde kayıyorlardı. Yüz metre kadar yükseğe çıkınca John Say Reg'e dönerek:

— Evet. Şimdi bana bu gizliliğin sebebini

anlatabilirsin sanırım, dedi.

Reg gülümsedi:

— Arkadaşım Avusturyalı bir gazeteci. Dün gece gizlice Zambiya'ya geçtik. Kübalıların yollarda pusu kurdukları söylenmişti bana. Giderken bir şeye rastlamadık, ama dönüşte askeri bir birliğin içine düştük ve nehri yüzerek geçmek zorunda kaldık.

John Say muzip bir tavırla:

— Timsahlarla dost olmuşsunuzdur herhalde, dedi.

— Eğer kaçamasaydık Zambiyalıların midesine inmiş olacaktık şimdi.

Cessna 6000 fite çıkmıştı. Malko epeyce geride kalmış olan çağlayana bir kez daha baktı. Az kalsın mezarı orada olacaktı. Yorgunluktan biraz sonra gözleri kapandı. Uyandığında, Reg arka koltuğa doğru döndü, Malko'ya ışıklar içindeki Salisbury'yi gösteriyordu.

— Salisbury!

Küçük uçak inmeye başladı. Kontrolsüz bir havaalanına iniyorlardı.

Malko her şeyi düşünmüştü. Browning nehre düştüğünden şu an silahsızdılar. Kendilerine yardım edebilecek tek kişi vardı. Safari düzenleyen sarışın kadın.

Eğer polis henüz odasına dokunmadıysa, bavulunun gizli bölmesinde bir süre banknot olacaktı. Reg Whaley resepsiyondan kolaylıkla anahtarı alabilirdi. Zira kontrol denen şey o otel için yoktu.

Cessna ıssız alanda durunca pilot dönerek:

— Arabanız var mı? diye sordu.

— Hayır, dedi Reg. Benimki öbür tarafta kaldı.

— Eğer beni evime bırakırsanız benimkini size veririm. Pleasant Hill'de oturuyorum.

Malko:

— Bu harika olur! dedi.

Görünüşe bakılırsa şans dönüyordu.

*

* *

Valerie Harris kapıda duran iki adamı uzun süre izledi. Malko parça parça olmuş kıyafetiyle korkunç bir savaştan çıkmış gibiydi.

Kadının gözlerinde belli belirsiz bir ışık belirdi.

— Size yardım edebileceğimi sanıyorum. Ne olursa olsun artık bu ülkede kan görmek istemiyorum. Zira bugüne kadar yeterince gördüm.

Malko birden tüm sinirlerinin çözüldüğünü hissetti.

— Çok iyi, dedi. Bir arabaya ihtiyacım olacak. Land Rover olması daha iyi olur.

Valerie Harris:

— İki tane var. Biri yeni bir Toyota. Daha başka?

Malko eliyle camlı dolaptaki bir silahı göstererek:

— Şu iki Mark V'i istiyorum, dedi. Biraz da cephane.

XVIII. BÖLÜM

Malko Toyata'yı Jameson Sokağı'nın köşesinde durdurdu. Her zaman olduğu gibi Salisbury'nin sokakları yine ıssızdı. Ön koltuğa gömülmüş bir vaziyette, elinde silah bekliyordu. Reg Whaley ise olduğundan daha ufak tefek görünüyordu. Sabahın ikisine kadar Valerie Harris'in evinde plan yapmışlardı.

Malko'nun elleri daha iyi görünüyordu, fakat bütün kasları hâlâ ağrıyordu. Valerie Harris'in ses geçirmez odasında elindeki karabinayı iyice denemişti. Korkunç bir silahtı. Saniyede 1000 metre hıza ulaşan mermisiyle beton bir duvarı kolaylıkla delebilecek güçteydi.

Malko gazeteciye dönerek:

— Bekleyin, dedi.

Kapıyı açarak dışarı çıktı. Elinde silahla bir binanın içine girdi.

*
* *

Kapıyı üçüncü kez vurdu. Geri döneceği sırada kapının altından sızan ışığı gördü. Biraz sonra Ricardo uykulu gözlerle kapıyı açtı. Silahın namlusu aynı anda gırtlığına dayandı. Portekizli gayri ihtiyarı geri çekildi. Malko gerilemeye başlayan adamı daha da iterek, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Silahı adamın boğazından ayırmıyordu. Portekizli duvara kadar gerileyerek durdu. Gözlerinde uykudan eser kalmamıştı.

Malko adamın nefes alması için silahını hafifçe boğazından geri çekti.

— Ricardo dedi, bilgiye ihtiyacım var ve tartışacak hiç zamanım yok. Ya hemen cevap verirsiniz, ya da olacaklardan mesul olmam. Bob nerede?

Portekizli hoşnutsuz bir şekilde kımıldadı. Önündeki silahı iki eliyle tutarak biraz geri itti.

— Bayım, niçin beni korkutuyorsunuz. Delirdiniz mi? Bob hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

— Yalan söylüyorsunuz! Bir yalanınızı daha duyarsam sizi duvara mıhlayacağım. Çabuk, Bob'un nerede olduğunu söyleyin! Hemen!

Portekizli konuşup konuşmamakta hâlâ tereddüt ediyordu. Malko:

— Kaybedecek hiçbir şeyim yok, dedi. Polis peşimde. Yakaladıkları takdirde hemen öldüreceklerinden eminim. Ama sizin daha yaşamaya ihtiyacınız vardır sanıyorum. Son defa soruyorum, Bob nerede?

Portekizli sonunda konuştu:

— Kuzeyde.

— Neresinde?

— Burger'in çiftliğinde. Vadiye açılan yeni yollardan birinin yakınlarında bir yerde.

— Niçin gitti oraya?

Portekizli bu defa konuşmadı. Malko ona yardım etmeye çalıştı.

— East Gate'le yapılmak istenen ne? diye sordu.

Ricardo'nun yüzü birden kızardı.

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

Malko alaylı bir şekilde güldü.

— Ricardo, benden hiçbir şey saklayamaz-

sın. East Gate'deki rolün neydi?

— Onları Samora'nın ziyaret edeceği yere götürecek olan adamı buraya getirdim. O da şimdi çiftlikte.

— Ya Bob, onun görevi ne?

Portekizli başını salladı:

— Bilmiyorum.

Malko varsayımının doğrulandığını düşündü. Portekizlinin gözlerine baktı. Doğruyu söylediği gerçektir. Zira adamın hali pek iyi görünmüyordu.

— Ricardo şimdi doğruca yatağınıza gidip yatın ve kimseye ziyaretimden bahsetmeyin. Aslında bunu sizi düşündüğüm için söylüyorum.

Ricardo kekeleyerek:

— Yemin ederim kimseye bir şey söylemem, dedi. Ama siz de çiftlikten bahsettiğimi söylemeyin, yoksa hemen öldürürler beni.

Malko geri geri giderek kapıyı açtı. Portekizlinin gözleri sürekli namluydu.

Kapıyı kapatmadan önce:

— Unutmayın, dedi.

Kapıyı kapattı ve koridora yöneldi.

Toyota'ya bindiğinde Reg rahatlamış bir şekilde derin nefes aldı. Malko silahı arka koltuğa atarak şoför koltuğuna geçti.

— Bob Zambezi Vadisi yakınlarında, Burger diye birinin çiftliğindeymiş. Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu?

Gazeteci başını salladı, biraz cesaretlenmiş gibiydi.

— Dinleyin, kendimizi bile bile tehlikeye atmayalım. Kuzeye gidemeyiz. Mount-Darwin'den çıkar çıkmaz, yol adım başı polisle kesilidir. Onları atlatabilsek bile, vadiyi

geçemeyiz. 250 km. boyunca uzayıp giden çorak bir arazi. Üstelik Burger'in çiftliği operasyon sahası içinde. Kuş uçurtmazlar.

Malko bu tepkiyi bekliyordu.

— Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu.

— Samora'yı bundan haberdar etmemiz gerekir. Böylelikle tüm dünya da öğrenmiş olur.

Malko:

— Çok iyi, dedi. Teleksinizle bunu yapabilirsiniz. Arabayı Meikles'in karşısında park ederiz. İşin bittikten sonra hemen yola çıkarız.

— Nereye?

Malko muzip bir şekilde güldü.

— Söylememeyi tercih ederim. Ne olur ne olmaz, belki polise yakalanırsınız. Onlara söyleyecek bir şeyiniz olmamalı.

Biraz sonra arabayı çalıştırdı ve on dakika sonra da Meikles'in önünde park etti.

— Reg çabuk olun!

Gazeteci arabadan inerek bürosuna doğru yürümeye başladı. Malko, bu fikrin şimdilik en iyi yol olduğunu düşündü. Fakat yeterli olmayabilirdi de.

En iyisi Bob'u engellemektir. Zaman giderek azalıyordu. Önlerinde sadece iki gün kalmıştı. Daha iyi gizlenmek için arka tarafa geçti. Fakat biraz sonra kendinden geçerek uykuya daldı.

*

* *

— Malko!

Malko aniden fırladı. Fakat büyük bir gürültüyle Toyota'nın tavanına başını çarptı.

Reg Whaley korku dolu gözlerle üzerine eğilmişti. Bir şeylerin iyi gitmediği anlaşıyordu. Malko saatine baktı: Sabahın beşiydi.

— Teleks gönderdiniz mi?

Reg arabaya bindi.

— Çok kötü şeyler oldu. Santral dinlemiş. Beş dakika sonra iki ajan büromda bitiverdi. 4. Cadde'ye kadar onlarla gitmek zorunda kaldım.

Malko tamamen uyanmıştı.

— Sonra?

— Bu bilgiyi nereden öğrendiğimi sordular. Niçin gece yarısı göndermeye kalktığımı da. Ben de Altın Horoz'da bir yabancından duyduğumu söyledim. Beni askeri bir arabayla götürdüler. Neyseki, bina kapalıydı. Bana inanmış görünerek serbest bıraktılar. Fakat bir daha asılsız haber yayımlamamamı tembihlediler. Sonra da buraya geldim.

— O halde teleks yola çıkmadı.

— Maalesef, dedi Reg üzüntülü bir sesle.

Uzun müddet konuşmadan durdular. Çember daralıyordu gibiydi. Salisbury'nin dış dünyayla bağlantısı tamamen kesilmişti. Her şey onların elindeydi artık.

Sessizliği Reg bozdu.

— Bu arada, arabanın içindeki bir mahkûmdan Fayette hakkında bazı şeyler öğrendim. Bir gergedanın boynuzu üstüne oturtmuşlar onu. Size neler söylediğini öğrenmeye çalışıyorlarmış. En ağır işkenceleri budur.

— Nereye götürmüşler?

— Yine Maufe Building'te. Ben...

Reg Whaley sözünü tamamlayamadı. Birden arkalarında parlayan iki farı görünce

hemen çömeldiler. Araç Toyota'nın arkasında durdu. Malko biraz sonra kasketli iki adam gördü.

— Kaçalım. Sevmedim bunları.

Malko hemen öne geçti. Konağı çalıştırdığında arkadaki arabanın ardında durmuş olan BMW'nin farlarını üstünde hissetti.

— Tanrı kahretsin!

BMW lastiklerini öttürerek yerinden fırladı. Demek Ricardo konuşmuştu. Bu durumda polis Malko'nun hayatta olduğunu biliyordu. Toyota büyük bir hızla Stanley Avenue'ye saptı.

Kavşağa gelince direksiyonu sert bir şekilde sağa kırdı. Biraz sonra BMW'nin farları tekrar arkasında belirdi. Hemen onun ardından bir çift far daha... 404 de yetişmişti. Malko Cecil Square'a saptı. Tekerlek sesleri caddelerde yankı yapıyorlardı. Birden kaldırım ile caddeyi ayıran çalıkların arasına dalınca, BMW bu ani hareketten şaşırarak durdu. Ama 404 kaldırım çıkararak Toyotayı izlemeye devam etti.

Reg Whaley önündeki döşemeye yapışmış bir şekilde:

— Tanrım! diye inledi. Hepsinin telsizi var. Birazdan diğerleri de gelir.

— Reg, dedi Malko. Karabinayı alın ve onları daha fazla yaklaştırmamaya çalışın.

Gazeteci kıpırdamadı.

— İlk ateş açan biz olmasak iyi olur herhalde.

— Yalnızca lastiklerine ateş edeceksiniz, dedi Malko. Geciktirmek için.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bir taşla iki kuş vurmayı...

Ümitsiz durumlarda soğukkanlılığını iyi

korurdu.

Reg endişeyle haykırdı.

— Nereye gidiyoruz?

— Daphne Price'a! dedi Malko.

*

* *

Toyota büyük bir gürültüyle çitleri aşarak bahçeye girdi. Malko silahla hemen dışarı atladı ve çok iyi tanıdığı kapıya doğru koşmaya başladı. Küçük ev tam bir sessizlik ve karanlık içindeydi. Polisler etrafı sarıyordu. Birkaç dakikası kalmıştı. Silahı kilide dayayarak tetiğe bastı.

Patlama sesi uzun müddet yankılandı. Fakat kapı açılmıştı. Kilidin yerinde tabak büyüklüğünde bir delik vardı. Malko elindeki korkunç bir silah olduğunu bir kere daha anladı.

Kapıya bir tekme atarak Reg'le birlikte içeri daldı. Küçük koridorda hızla ilerleyerek kapısının altından ışık sızan odaya daldı. Büyük yatakta iki kişi vardı. Silahın korkunç gürültüsüyle uyanmış yatakta oturuyorlardı.

Malko:

— İkiniz de kalkın! diye emretti.

Silah yatağa cevrilmişti. Beyaz saçlı adam üstündeki atarak kalkmaya çalıştı. Fakat Daphne Price'ı çekmeceye uzattı ve Walther P 38'ini aldı.

— Daphne!

Malko bir sıçrayışta yatağın üstüne atladı. Mark V'in dipçiği Daphne'nin koluna çarptı. Silah sesi kadının çığlığına karıştı. P 38 yere düştü.

— Piç herif! Az kalsın kolumu kırıyordun.

Fakat birden, sanki hortlak görmüş gibi

Malko'ya bakmaya başladı.

— Çağlayandan kurtulabileceğimi sanmıyordunuz değil mi?.. Belki bir gün, Ed Skeetie de çıkar gelir... Haydi bakalım, şimdi ayağa! dedi.

Kadın üstündeki çarşafı atarak yataktan fırladı. Reg elinde silahıyla sessizce olup biteni izliyordu.

Daphne'nin sevgilisi doğruldu. Kendine bir çeki düzen vermeye çalışarak:

— Bu ani baskın neyin nesi oluyor? Adım Roy Golder. Bakanım ve...

Malko adamın sözünü kesti.

— Şu andan itibaren benim rehinimsiniz. Yanınızdaki bayanla birlikte.

Koridorda gürültüler duyuldu. Malko silahını Daphne ile adama doğrulttu, Roy Golder'a:

— Adamlarınıza söyleyin, eğer içeri girerlerse ikinizi de öldürürüm, dedi.

İki polis ellerinde silahlarıyla kapıda belirdi. Namlular grubun üstüne çevriliydi. Daphne Price şaşkınlıktan donakalmıştı. Roy Golder kısık bir sesle:

— Geri çekilin. Tehlikeli bir şey yok! dedi.

İki adam önce tereddüt etti, sonra kayboldular. Dışarda siren sesleri çoğalıyordu. Bütün Özel Bölüm orada toplanmış gibiydi. Roy Golder gergin bir sesle Malko'ya:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu. Bu saçma sapan işe niçin giriştiniz?

Malko soğuk bir ifadeyle:

— Adamlarınız şu an suçsuz bir kıza zalimce işkence yapıyor, dedi.

— Böyle bir şeyden haberim yok, ben...

— Yalan söylemeyin. Bu kızın derhal

buraya getirilmesini istiyorum. Adı Fayette. Bir de, Salisbury'den çıkabilmemiz için bir araba.

— Fakat bu olanaksız, diye fısıldadı Roy Golder.

— O halde ilk önce dizlerinize ateş etmekle işe başlayacağım. Sonra sıra hanımefendiye gelecek ve tekrar size...

— İt! diye haykırdı Daphne. Piç! Buradan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?

*
* *

Reg Whaley:

— İşte onlar! dedi.

Gazeteci bakanın yüzüne bakmaktan çekiniyordu. Odanın içindeki gerilim giderek artıyordu. Bekleyiş başladığından beri Daphne ve Roy Golder yatağın üstüne oturmuşlar ses çıkarmadan duruyorlardı. Dışardan projektör ışığı bütün evi aydınlatıyordu. Cadde iki taraftan kapatılmıştı.

Malko pencereye yaklaştı. Perdenin aralığından dışarı baktı. Her tarafı kapalı bir aracın yaklaştığını gördü. Yorgunluktan yıkılmak üzereydi. Reg'e dönerek:

— İçeri göndersinler, dedi.

Evin her tarafı polislerle çevrilmişti. Malko iki esirin giyinmelerine izin vermemişti. Kaçmalarını kolaylaştırmak istemiyordu. Yorgunluğuna rağmen sakın görünmeye çalışıyordu.

Fayette'i polis arabasından inerken görünce içi bir garip oldu. Yoğun projektörler altında ortalık gündüz gibi aydınlanmıştı. Her şeyi çok net görebiliyordu. Siyahi kadın yüzü şişmiş bir şekilde, şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

Yanındaki kadın polisin yardımıyla eve doğru ilerlemeye başladı. Üzerinde buruşuk beyaz bir elbise vardı. Kapıya gelince içeri itildi ve bir dakika sonra da odanın kapısında görüldü.

Malko'ya uzun bir süre yüz yüze bakıştılar. Konuşamayacak kadar heyecanlı görünüyor-du. Daha sonra koltuğa oturdu. Malko ağladığını gördü.

— Özür dilerim, dedi. Sesi çok zayıftı. Kendimi çok bitkin hissediyorum. Düşünemeyeceğiniz kadar korkunçtu.

Gözlerindeki ifade ürkütücüydü.

— Ne yaptılar size?

Kadın başını salladı.

— Oh! Anlatamam... Buradan nasıl çıkacağız. Hepimizi öldürecekler!

— Onlara bir şey anlattınız mı?

Gözlerinde bir karaltı belirdi.

— Hiçbir şey bilmiyorum.

Malko yanına giderek elinden tuttu. Yatıştırmak istiyordu. Daphne olan biteni izliyor, gözlerini Malko'dan ayırmıyordu.

Malko, yere düşen silahını kemerine sıkıştırmıştı. Eliyle onu yokladıktan sonra Roy Golder'a:

— Şimdi de tüm polislerin her tarafı boşaltmasını istiyorum. Ondan sonra dördümüz yola çıkacağız. Hanımefendi burada kalacak. Eğer yolda bir tek kişi görürsem sizi öldürürüm. Güvenliğimiz için bizimle geleceksiniz, dedi.

Bakan korku içinde ona baktı.

— Peki, nereye gitmek istiyorsunuz?

— O benim bileceğim iş. Şimdi pencereye gidin ve ne yapmaları gerektiğini söyleyin onlara. Bir numara yapmaya kalkışmayacağı-

nızı umarım.

Roy Golder konuşmadan pencereye yöneldi. Biraz sonra Malko'nun isteklerini adamlarına bildirdi, geri dövdü.

— Yaptığınız çok saçma bir şey! dedi.

— Bu benim sorunum. Eğer bu ülkeyi terketmezsem başıma gelecekleri biliyorum, dedi Malko.

Roy Golder:

— Yargılanacaksınız, dedi. Kanun....

— Hayır. Ed Skeetee gibi olmak istemem, dedi.

Daphne ayağa kalktı. Hırsla bağırdı:

— Köpek! Amerikalı dostlarına söyle, bizi mahvedemeyeceksiniz.

Roy Golder onu sakinleştirmek için eliyle omzuna dokundu. Malko camdan dışarı baktı. Cadde tamamiyle sessizliğe gömülmüştü. Fakat her yerden gözetledikleri muhakkaktı.

— Haydi gidelim! dedi Malko.

*

* *

John Say ceketini giyerken söyleniyordu. On beş dakikadır, Reg çabuk olması için başının etini yiyordu. Malko Toyota'dan çıkmamış, Reg'i John Say'i uyandırması için yukarı yollamıştı.

Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Malko'nun gözleri sürekli dikiz aynasındaydı. Her an köşeden çıkabilecek mavi bir araba bekliyordu. Roy Golder pijamasının içinde homurdandı. Ara sıra Fayette'e bir göz atıyordu.

Pilot koşarak arabanın yanına geldi ve hemen içeri girdi. Gülerek Malko'ya baktı.

— Tekrar karşılaşacağımızı sanmıyordum,

dedi.

Reg Whaley silahın dipçiğiyle pilotu dürttü:

— Çabuk ol! Kes sesini!

Malko pilotu kaçırıyormuş havası vermek istemişti. Bu onun güvenliği içindi. John Say itiraz etmedi ve bakanı başıyla selamladı.

— İyi akşamlar, sir!

— İyi akşamlar!

Toyota son süratle yola koyuldu. Lomagundi'ye saptılar. Biraz sonra evler azalmaya başladı. Salisbury'den uzaklaşıyorlardı. Malko birden "East Gate" için Roy Golder'i harcayıp harcayamayacaklarını düşündü.

Biraz sonra Prens Charles Havaalanı'na giden yola saptılar. Her yer karanlıktı. Cessna bırakılan yerdeydi. Malko pilota dönerek:

— Zambiya'ya yetecek benzininiz var mı? diye sordu.

John Say başını salladı.

— Evet, sir!

— O zaman çabuk olun!

John Say, Fayette ve Reg uçağa doğru koştular. Malko onlar binene kadar izledi. Birden bir sürü mavi ışık belirdi etrafta. Uçağın motoru çalışmaya başlayınca:

— Haydi bakalım, dedi Malko. Şimdi sıra bizde. Silahıyla adamı iterek dışarı çıkardı.

Roy Golder şaşkın bir ifadeyle:

— Beni Zambiya'ya mı götürüyorsunuz? diye sordu.

— Zambiya'ya değil, ama şu senin adamlarının bize dokunamayacağı bir yere...

Kabinin kapısını açtı. Arka koltukları işaret ederek Roy Golder'a:

— Binin! dedi.

Bakan sinirli bir şekilde pilotun arkasındaki

koltuğa yerleşti. Malko bölümün kapağını kapattıktan sonra Cessna hareket etti.

— Kuleye Zambiya'ya gideceğimizi, yanımızda Roy Golder'in olduğunu ve 8500 fitte uçacağımızı söyleyin, diye emretti Malko.

Pilot denileni yaptı. Biraz sonra tekerlekler yerden kesildi.

Gerilim birden düşmüştü. Reg Whaley alnına biriken terleri sildi. Fayette ise gözlerini faltaşı gibi açmış, koltuğuna gömülü vaziyette duruyordu. Salisbury'nin ışıkları biraz sonra kaybolmaya başladı.

Reg derin bir iç çekti.

— Nihayet kurtulduk, dedi. Elini kıza uzattı. Bir yaprak gibi titriyordu.

*
* *

Pilot:

— İşte Kariba Gölü! dedi. Tam olarak buradayız.

Dizlerinin üzerindeki haritada Malko'ya bir noktayı işaret ediyordu. Salisbury'den çıktıklarından beri hiçbir aksilik olmamıştı. Yalnızca birkaç defa hava boşluğuna düşmüşler ve iyice sarsılmışlardı.

Malko:

— İnelim, dedi. Bay Golder'i bırakmamız gerekecek.

Pilot inişe geçti. Yağmur başlamıştı. Küçük uçak sarsılarak ıssız piste indi. Kulede bile hiçbir ışık görünmüyordu. Bu saatte uçuş yoktu. Uçak yavaşlamaya başlayınca Roy Golder korkuyla etrafına bakınarak:

— Neredeyiz? diye sordu.

— Karibu'da diye cevap verdi Malko. Yolculuk sizin için bitti. Zambiya ile problem

yaratmaya niyetim yok.

Malko biraz sonra aşağı atladı. Roy Golder'i dışarı çekerek:

— Haydi inin! dedi.

Adam yere atladıktan sonra güçlükle doğruldu. Malko ile bakiştılar. Malko:

— İyi akşamlar, sir! diyerek tekrar uçağa bindi.

Pilot yarım dönüş yaparak hızlandı. Malko adamın koşarak kuleye doğru ilerlediğini gördü.

Cessna göğe doğru yükselmeye başladı. Malko pilota döndü.

— Kariba Gölü'ne gidelim. Oldukça alçal, Zambiya'ya geçtiğimizi sansınlar.

Pilot dudaklarını büktü.

— Bu çok tehlikeli ama.

— Biliyorum, dedi Malko.

Reg Whaley:

— Zambiya'ya gitmiyor muyuz? diye sordu.

— Hemen değil. Daha önce şu Burger'i ziyaret edeceğiz.

XIX. BÖLÜM

Güneş yavaş yavaş doğmaya başlıyordu. Cessna tek kanadının üstünde yatarak dar boğazdan çıktı. Ağaçları aşarak tekrar nehrin üzerinde uçmaya başladı.

Uçtukları bölge, Rodezya'nın kuzeydoğusuydu. Tamamiyle ıssız bir bölgeydi burası. Reg Whaley esneyerek:

— Yerimizi saptayamayacaklarından emin misiniz? diye sordu.

— Bu yükseklikte bizi hiçbir radar bulamaz. Üstelik bizi burada değil, Kariba taraflarında arıyorlar. Unutmayın, Zambiya'ya geçtiğimizi sanıyorlar.

Malko pilota döndü.

— Daha çok var mı?

Pilot harikada bir yeri işaret etti.

— 20 dakika sonra Cabora Bassa üzerinde oluruz. İstedığınız yerde sizi bırakabilirim.

Eliyle küçük halkalar yaparak haritada askeri bölgeyi gösteriyordu. Malko somurttu.

— Bu çok tehlikeli. Eğer onların üstüne düşersek orada ne aradığımızı sorarlar. Reg, Burger'in çiftliği nerede?

Gazeteci haritanın üzerine eğilerek eliyle bir bölgeyi işaret etti. Sis dağılmaya başlayınca, karşıda Mozambik dağları görüldü. Fayette hâlâ uyuyordu.

Reg Whaley:

— Çiftlik yeni açılan yollardan birine çok yakın, dedi.

— Biliyorum, dedi pilot. Biraz sonra orada

oluruz.

— Yola inebilir misiniz? diye sordu.

— Eğer açık bir alan bulabilirsem, evet.

— Pekâlâ, gidelim!

Beş dakika sonra nehrin üzerinde uçtular, sonra pilot güneye doğru döndü. İssız bir vadiyi geçerek büyük bir tepeyi aştı. Önlerine, Zambezi Vadisi'ne kadar uzanan asfalt bir yol çıktı. Güneş dümdüz uzanan şerit üzerinde parlıyordu.

Pilot yolun üstünde bir iki tur attıktan sonra rüzgârı arkasına alarak inişe geçti. Beş dakika sonra uçak durmuştu. John Say:

— Çabuk olun! dedi.

Malko yere atladı. Reg de elinde silahlarla onu izledi. Fayette yeni uyanmıştı, şiş gözlerle uçaktan en son atlayan o oldu. Malko kabinden içeri başını uzattı:

— Yarın aynı saatte gelebilir misiniz? İnip 15 dakika bekleyin, eğer gelmezsek tekrar havalanırsınız, dedi.

— Eğer yakıt bulabilirsem gelirim!

— Umarım bulursunuz!

— İyi şanslar, diye bağırdı John Say!

Uçak arkasında bir toz bulutu bırakarak hızlandı, biraz sonra da tekerlekler yerden ayrıldı.

Malko etrafına bakındı. Biraz ilerdeki sınır muhakkak korunuyor olmalıydı. Diğer tarafta Rodezya ordusu ve beyazların oturduğu bir köy vardı. Şimdilik çiftlik görünmüyordu. Ama tepelerin arasında bir yerde olmalıydı. Reg'e dönerek:

— Çiftlik nerede? diye sordu.

Reg eliyle tepeleri göstererek:

— 6 veya 7 mil ilerde, dedi.

Uçağın iyice uzaklaşmasından sonra etraf yine sessizliğe bürünmüştü. Malko.

— Çiftliğe gidip neler olup bittiğini bir görelim, dedi.

Uzun süredir konuşmaları dinleyen Fayette yere çöktü. Gücsüz bir sesle:

— Oraya gidemezsiniz. Hemen durdururlar. Ben yakınındaki köye gidip birkaç kişiyle konuşabilirim. Bu arada siz de çalırların arasında saklanırsınız, dedi.

— Hatırladığım kadarıyla köyün yakınlarında bir tahıl ambarı olacak, gece oraya geliriz. Fakat şimdilik burada kalmalıyız, dedi Reg.

— Fena fikre benzemiyor, dedi Malko. Fayette, bizi ambarda bulursun.

Reg sinirli sinirli tepelerinde uçuşan akbabalara baktı.

— Yoldan uzaklaşalım, dedi. Askeri birlikler geçebilir. Mısırların arasına girelim.

Fayette ayağa kalktı. Göğüsleri bütün ihtişamıyla elbisesinin altında belirginleşiyordu. Birbiri ardından mısırların arasına daldılar.

Malko en başta yürüyordu. Beynini son derece zorlayarak düşünmeye çalışıyordu. Bob Lenard'ı nasıl durdurabileceklerdi?

*

* *

Bob Lenard güneşin ilk ışıkları karşısında gözlerini kırptırdı. Daha sonra arkasındaki sundurmanın kapısını yavaşça kapadı. Dinç ve neşeli görünüyordu. Lisbeth'le oldukça hareketli bir gece geçirmişti. ıslık çalarak bahçeye geçti. İç avluya geldiğinde arkasında bir ses duydu:

— Bob!

Ted Collins'in sesiydi bu. Adamın üstünde sadece bir şort vardı, henüz tıraş olmamıştı. Uykudan yeni kalktığı belli oluyordu. Bob Lenard gülümseyerek:

— Selam. Yeni mi kalkıyorsunuz? dedi.

— Nereden geliyorsunuz?

Ted Collins'in sesi endişe doluydu.

Bob cevap vermeye hazırlanırken Lisbeth adamın arkasında belirdi. Aralarından geçerken Bob'a anlamlı bir bakışla baktı. Ted Collins kadının mutfağa girmesini bekledi sonra:

— Ne tür bir riske girdiğinizin farkında mısınız? dedi.

Bob Lenard sinirli sinirli içini çekti.

— Kilise papazı değilim. Yoksa beni vaaz vermek için mi tuttunuz? diye söylendi. Sevişmek hakkım herhalde, değil mi? Merak etmeyin, ellerimi çok iyi korurum.

Ted sustu. Kaprislerini iş bitene kadar çekecekti.

Samora'yı öldürmek için kimin emir verdiğini hiç kimse bilmemeliydi. Bu yüzden en önemli tanığı ortadan kaldırmak gerekcekti. Ted Collins tıraş olmak için odasına girdi.

Yarım saat sonra salona indiğinde John Burger'in duvara bir harita iğnelemiş olduğunu gördü. Bob Lenard yere oturmuştu, Mozambikli de karşısına. Ted Collins haritaya yaklaşarak eliyle çiftliğin bulunduğu noktayı gösterdi.

— Yarın buradan yola çıkıyoruz. Bob, Mabika ve ben arabayla yeni yoldan buluşma yerine gideceğiz. Orada bizi bir balon

bekleyecek. Daha sonra Mabika ile birlikte Cabora Bassa'ya uçacaksınız.

John Burger elindeki bardağı doldururken:

— Ya ıskalarsa? diye sordu.

Bob Lenard sinirli bir şekilde:

— İskalamayacağım, dedi. Zira paraya ihtiyacım var.

Cinayetten sonra hemen 50.000 Amerikan doları alacaktı. Ted Collins tartışmanın büyümemesi için araya girdi.

— Etrafta dikkat çekmemek için John'un arabasını ödünç alacağız.

Mabika konuşmadan dinliyordu. Bob'la öbür tarafta yalnız olacaklardı. Eğer yakalanırlarsa hayaîarının kesileceğinden emindi. Elindeki kasketiyle oynamaya başladı.

Ted Collins:

— Sorusu olan var mı? diye sordu.

Kimse cevap vermedi. Bob odasına gidip, elinde Anschütz'le geri döndü ve yine yere oturarak dikkatle temizlemeye başladı. En ufak bir ihmalkârlık büyük dertler açabilirdi. Kadın gibi harika bir silahtı elindeki. Kapı vuruldu. Elinde çay tepsisiyle Lisbeth gelmişti. Bob yanından geçen kızın kalçasına hafifçe bir çimdik attı.

— Bu akşam yine seni görmeye geleceğim, dedi.

Lisbeth:

— Buna olanak yok. Bu akşam köyde kalmam gerekiyormuş.

Bob yüksek sesle bir küfür savurarak Ted Collins'e baktı. Sonra kızın kalçasını yakalayarak kendine çekti.

— Nerede bu köy? Söyle, bu akşam oradayım.

Lisbeth cevap vermedi. Dışarda bir motor sesi duyuldu. Bir uçak evin üstünden geçmişti. Çok alçak bir uçuştı bu.

Bob Lenard Lisbeth'i bıraktı ve temizlik işine tekrardan koyuldu. 20 dakika sonra dışardan bazı sesler gelmeye başlayınca Ted Collins salondan çıktı. Biraz sonra sesler çoğalmaya başlayınca Bob da dışarı çıktı. Ted siyah saçlı bir kadınla konuşuyordu. Kadının yüzü solgundu.

*

* *

Daphne Price sinirli ve heyecanlı bir şekilde konuşuyordu.

— Size buraya geleceğini söylüyorum. Her şeyi biliyor. Zambiya'ya geçtiğini sanmıyorum. Hemen onu bulmalısınız.

Titriyordu. Ted Collins sakın bir şekilde:

— Gerekeni yaparım. Kimse izinsiz bu bölgeye giremez. Belki de uçakları düşmüştür. Ama yine de kolaylıkla buluruz, merak etmeyin. Haydi, gidip biraz dinlenin.

Sakin görünmesine rağmen endişeliydi. Daha önceden de Amerikalı ajanların kolaylıkla pes etmediğini görmüştü. John Burger'e olayı anlatmak istedi, fakat sonra vazgeçti. En iyisi Daphne'yle beraber gelen Don Christie'yi görmeliydi: Siyahilerin köyünde bir beyaz hemen farkedilirdi. Çiftliğe kadar ilerleyemezdi. Öbür köyleri alarma geçirmeyi gereksiz buldu.

*

* *

— Beni soyduktan sonra ellerimi arkadan kelepçelediler. Tuvalet'e gidip gelene kadar bana düşünmem için fırsat bıraktığını söyleyip

odadan çıktı... Biraz sonra geri geldi. Ona hiçbir şey bilmediğimi söyledim.

Fayette sustu, Malko'ya bakamıyordu. Reg biraz ilerde etrafı gözlüyordu. Fayette ve Malko otların içinde yere uzanmışlardı. Hiçbir şekilde görünmüyorlardı. Çiftliğe bir kilometre uzaktaydılar. Yakıcı güneş altında uzun süre yürümüşlerdi.

Fayette devam etti:

— Deri bir önlük giydi. Ve kollarını sıvadı. Su dolu bir bidon vardı. Belime deri bir kayış geçirerek beni bidonun içine soktu ve başımı suya gömdü. Nefes alamıyordum. Biraz sonra saçlarımdan tutarak çekti. Bir yandan böbreklerime vurarak soruyordu: “Bob neler söyledi? Onu nereden tanıyorsun? Kim için çalışıyorsun?” Beş dakika sonra bayılmışım. Ertesi gün başka bir şey denediler. Oh! Tanrım çok korkunçtu. Masanın üstünde bir gergedan boynuzu vardı. Beni üstüne oturtular ve ayak bileklerimden aşağı çektiler...

Sustu. Malko üstelemedi.

*

* *

Fayette askeri kamyonun geçmesi için yolun kenarına çekildi. Askerler ıslık çalarak uzaklaştılar. Kadın bir an duracaklarından korktu. Çiftliğe ulaşmak için bundan başka yol yoktu. Yürümeye devam etti. Güneş batmak üzereydi.

Malko ve Reg'i ambara yerleştirmişti. Tütünlerin arasında çok iyi gizlenmişlerdi.

Köye gitmesi iyi olmuştu. ANC'nin iki üyesiyle karşılaşmıştı. Ayrıca eşyalarını götüren Lisbeth'i de konuşturarak Ted Collins'le, kiralık katilin orada olduğunu öğrenmişti.

Artık bundan sonrası ambardaki iki beyaz arkadaşına kalmıştı. Ne olur ne olmaz diye yanına aldığı orağı eteğinin altında tutuyordu. Rahat yürüyebilmek için çıkartacağı sırada arkasında bir motor sesi duydu.

Bir Land Rover'dı bu. Fayette arabanın geçmesi için biraz kenara çekildi. İçinde iki kişi vardı. Araç biraz ilerledikten sonra aniden durdu. Şoförün yanındaki adam dışarı fırladı: Don Christie idi bu.

Polisin elinde bir Uzi vardı. Birden çamurda kayıp yere yuvarlandı. Küfrederek kalkmaya çalışıyordu.

Fayette bir an paniğe kapıldı. Fakat birden gözünün önüne küçük hücresi, su dolu fiçi ve gergedan boynuzu geldi. Yerdeki adamı ilk görüşte tanıdı.

Eteğinin altındakini çıkardı ve doğrulmaya çalışan adamın üzerine atıldı. Orağın keskin ucu havada ıslık çalarak adamın üstüne indi. Baş ıskalamış, ama köprücük kemiğine tüm hızıyla inmişti. Adam yüzükoyun çamura kapaklandı. Fayette korkuyla adama bakakaldı. Öbür polis bir küfür savurarak arabadan inmeye kalktı. Fayette ani bir kararla 10 metre ilerdeki çiftliğin kapısına yöneldi. Arkadaki peşindeydi. Şans yardım ederse, belki de içerdekileri kendisi tek başına öldürebilirdi. Özellikle de kiralık katili.

Alçak kapının üstünden atladı. Elindeki oraktan hâlâ kan damlıyordu. Beyaz Mercedes'in önünden geçerek terasa açılan salon kapısına doğru yürümeye başladı. Önüne ilk çıkanı öldürecekti.

*

* *

John Burger yoldan gelen sesleri duyduğunda elinde viski şişesiyle mahzenden çıkıyordu. Son basamağa geldiğinde elinde bir orakla siyahi kadını gördü.

Herkes odasına çekilmişti. Etrafta kimse yokdu. Kadın onu farkedince üzerine doğru koşmaya başladı. John Burger ani bir hareketle elindek şişeyi gelen kadına doğru fırlattı. Şişe tam burnunun üstüne isabet etmişti.

Fayette birden durdu. Elleriyle gözlerini kapadı. Sersemlemişti. Sislerin arasında, adamın eline bir şey aldığını gördü. Daha sonra her tarafına inen darbeler hissetti. Biraz sonra yere yığıldı. John Burger kadına yaklaştı. Hareketsiz kalana kadar vurdu. Kafasının ortasına bir kurşun sıkımayı düşündü. Sonra vazgeçti. Biraz önceki korkusu giderek nefrete dönüşüyordu. Uzaktan gürültüler gelmeye başlamıştı. Fakat o çimlerin üstüne yayılan kırmızı sıvıdan gözlerini alamıyordu. Fayette gözleri dışarı fırlamış bir şekilde hırlıyordu. John Burger başını kaldırıncaya, karşısında korkuyla gözlerini açmış duran Lisbeth'i gördü.

— Bunu tanıyor musun? diye sordu.

Lisbeth korkuyla başını salladı. Konuşamıyordu.

Çiftçi onu iterek:

— Git bana bir ipe çuval getir, dedi.

Kız yanlarına yaklaşan Bob'u itti, koşarak uzaklaştı. Bob:

— Neler oluyor? diye sordu.

John Burger:

— Bir terörist! dedi. Ona, bir ders vermek gerekiyor.

Bob yerde yatan siyahinin yanına gelince durdu. Fayette! Ne arıyordu burada? Biraz sonra Lisbeth elindekilerle geri geldi. Çiftçi kızın elindeki ipi aldı. Hemen yere eğilerek Fayette'i ayak bileklerinden bağladı. Doğrudu, Bob'a dönerek.

— Bana yardım edin! dedi.

Birlikte çite kadar sürüklediler. Daha sonra John Burger kollarını sıvadı. Viskiden başka bir eğlence bulduğu için sevinçliydi. Evin arka tarafına gitti, geldiğinde elinde büyük bir kamçı vardı. Fayette hâlâ inliyordu. Yüzü kana bulanmıştı. Bob Lenard başını çevirdi, midesi bulanıyordu. Ted Collins'in bir an önce gelmesi için dua ediyordu. John Burger yerdeki kadını uzun bir süre izledi, sonra sırtıtmaya başladı.

— Bir tanesini daha bunun gibi cezalandırmıştım, dedi. Uzun süre dışarda bıraktım. Çok pis koktular, ama diğerlerine iyi bir ders olmuştu.

Kamçıyı kaldırdı ve son hızla Fayette'in karnına indirdi. Fayette sıçradı, yana kayarak sığınacak bir yer aradı. John Burger bu sefer böbreklerine vurdu. Kumaş bıçakla kesilir gibi kesiliyor, altından koyu renk deri kanayarak ortaya çıkıyordu. Kırbaç her inişinde daha derin yaralar açıyordu. Bazen aynı yere iki defa rastlıyor, deriyi iyice parçalıyordu.

Bob Lenard gördüğü manzara karşısında midesinin bulanmasını engellemek için içki şişesine sarıldı.

John Burger aniden durdu. Önündeki et yığını hareketsiz kalmıştı.

— Lisbeth! diye bağırdı.

Siyahi görüldüğünde:

— Bir kova sirke getir bana! diye emretti.

Kadın biraz sonra elinde kovayla göründü. Çiftçi kamçıyı kovaya daldırdı. Gülerek Bob'a döndü.

— Deri için çok iyi geliyor, dedi.

Biraz sonra tekrar Fayette'in başına geldi. Kamçı yine havalandı ve bu sefer siyahinin bacak arasına indi. Fayette acı içinde haykırdı.

*

* *

Otların arasından bir ses duyunca Malko Mark V'i tarlaya doğru çevirdi. Reg Whaley de yanına gelmişti. Parmağı tetikteydi. Mısırların arasından çıkan küçük siyah silueti görünce silahı indirdi. Genç bir zenci kız koşarak yaklaşıyordu. Nefes nefeseydi.

— Mister! Mister!

Malko silahı yere bıraktı. Gelenin yüz ifadesinden bir terslik olduğunu anlamıştı. Lisbeth kesik kelimelerle Fayette'in başına gelenleri anlattı. Köye geldiğinde ANC'nin ilk adamı ona Fayette'in iki arkadaşını uyarmasını söylemişlerdi. O da koşarak buraya gelmişti.

Malko ağzındaki tütünü tükürdü. Demek Fayette ölmüştü. Lisbeth'e:

— Teşekkür ederim, dedi.

Biraz sonra kız topuklarının üstünde geri dönerek karanlıkta kayboldu.

Malko Reg'le bakıştı. Gazeteci alaylı bir şekilde güldü:

— Harika! Birazdan üstümüze çullanırlar.

— Onları yarın yolda yakalamaya çalışırız, dedi Malko. Şimdi buradan çıkalım.

Ambardan çıkarak mısırların arasına daldılar. Bir saat boyunca yürüdüler. Elleri silahlı

beş adamı görünce durdular.

Malko kendini ağacın arkasına attığında beş ayrı yerden çıkan sarı kıvılcımları gördü. Reg otların arasına gömüldü. İyice çömelmişti.

XX. BÖLÜM

Malko bu ani baskın karşısında epeyce şaşırmişti. Karanlıkta bir siluetin yere yuvarlandığını gördü. Reg idi bu. Adam ilk önce karnına bir tekme yemiş gibi sıçradı, sonra olduğu yere yığıldı kaldı.

Ardından yoğun bir ateş başladı. Malko karşındakilerin esas sayısını bilmiyordu. Saklandığı ağacın arkasından çıkarak otların arasına daldı. Eğer yola ulaşabilirse bir bakıma kurtulmuş sayıyordu kendini. Hava en fazla yarım saat sonra aydınlanacaktı. Şarjörü doldurdu. Tetiğe bastı. Bir küfür savurarak silahı yana attı. Tutukluk yapmıştı. Şimdi yalnızca P 38'le kalmıştı. Sesleri arkasında bırakarak koşmaya başladı. Yola çıkınca, yerde yuvarlanarak karşı tarafa geçti. Nefret ve korkuyla tekrar ayağa kalkarak yoldan uzaklaşmaya başladı. Reg'i canlandırdı gözlerinin önünde, adamın yere düşüşünü hatırladı. Hiç şansı yoktu gazetecinin. Yüzünü çizerek kanatan çallara rağmen koşuyor, izlenip izlenmediğine bakmıyordu bile.

*

* *

Hepsinin gözleri son hazırlıklarını yapan adamın üzerindeydi. Bob Lenard başına bir şapka geçirdi. Kemerinde asılı duran fişekliği kontrol etti. Anschütz iyice yağlanmış bir şekilde kılıfın içinde duruyordu. Mabika'nın rengi üniforması gibi solgundu. John Burger içmemişti, fakat gözleri hâlâ kırmızıydı.

Yalnızca Ted Collins ve Daphne normal görünüyorlardı. Genç kadın operasyona katılmak için ısrar etmişti. Ted Collins onun Roy Golder ile yakın ilişkisini bildiğinden reddedemişti.

— Buraya yaklaşan adamlar artık tehlikeli değiller, dedi. Biri öldü, diğeri kaçtı. Silahsız olarak. Dün akşam peşlerine yolladığım grup işini iyi halletmiş.

Saat sabahın altısına geliyordu. Güneş çoktan doğmuştu. Çaylarını içtikten sonra Mercedes'e yöneldiler. John Burger direksiyona, Ted Collins onun yanına geçti. Diğer üçü arkaya bindiler. Beş dikaki sonra beyaz Mercedes asfaltta yol alıyordu.

Dapne Price kalbinin hızla çarptığını hissetti. Samora çoktan yola çıkmış olmalıydı. Birkaç saatlik ömrünün kaldığını bilse ne yapardı acaba? diye düşündü. Fayette'e yaptıklarından sonra John Burger'den nefret ediyordu, ama yine onlardan biriydi o. Ne olursa olsun savaşmalıyız, dedi içinden. Her ne kadar hoş bir şey olmasa da, savaşmalıyız.

Bob'a dönerek:

— Her şey yolunda mı? diye sordu.

Bob:

— Evet, dedi.

John Burger tüm dikkatini yola vermiş, konuşmuyordu. Samora'nın katliamında kendisine de bir rol verildiğinden memnun görünüyordu. Onun kafasını getirseler çok sevinecekti. Daphne güneşe bakarak:

— Harika bir gün olacak, dedi.

Mozambik dağlarını kapatan sis yavaş yavaş açılıyordu. John Burger yokuşu inerken virajlarda oldukça yavaşlıyor, sık sık frene

basarak Mercedes'in hızını azaltıyordu. Biraz sonra ilerde bir askeri helikopter gördüler. Gece yola konan mayınları arıyorlardı...

Birkaç dakika sonra John Burger dikiz aynasından başka bir zırhlı aracın yaklaştığını gördü.

Ted „Collins de arkadakini görmüştü. John'a dönerek:

— Bırakalım geçsin. Acele bir işi olmalı, dedi.

John Burger hızını azaltarak sağ tarafa yanaştı. Fakat araç yaklaşarak arkalarına girdi. Önünde ve motorun çevresinde koruyucu zırh vardı.

Araç giderek yaklaştı. John Burger kıpkırmızı kesildi birden. Arkada, metalik bir ses duydular. John Burger aniden direksiyonu sağa kırdı. Yolun kenarından taşlar aşağıya yuvarlandı. Hemen arabanın burnunu sola çevirdi uçuşuma uçmalarına ramak kalmıştı.

— Çıldırılmış bu herif! Ne yapmak istiyor?

*
* *

Malko vites değiştirip gaza sonuna kadar bastı. Mercedes 100 metre ilerdeydi. Zırhlı araç tekrar hızlandı. Beyaz Mercedes viraja yaklaşıyordu. Malko, arabanın virajdan çıkmasını bekledi. Planını uygulamak için Mercedes'in yokuşun başına gelmesi gerekiyordu. Hızını azalttı.

Dördüncü virajı da alınca tekrar hızlandı. Uykusuzluktan gözleri kapanıyor, fakat son bir kuvvetle çabalıyordu. Bütün gece çalıların arasında pusuda beklemişti. Sabaha doğru gizlice yol kenarındaki bir benzin istasyonuna gelmişti. Benzinci bir zırhlı araca yakıt

pompalıyordu. Aracı kullanan asker biraz ilerdeki camlı bölmeye gidiyordu. Tam zamanıydı ve Malko bundan yararlanmıştı. Aracı çaldığında pompası elinde kalmış benzinciye görmüştü son olarak.

Aracı alalı henüz yarım saat olmuştu. Askerin alarm verip onu aramaya çıkmaları epeyce zamanlarını alırdı.

Yavaşladı. Planı son derece basitti. Mercedes'i uçuşuma itmek. Eğer bu da yetmezse, arabayı içindekilerle birlikte ezmek. Bunu yaparken Fayette'in Reg'in ve Ed Skeetie'nin öcünü almış olacağından emindi.

Arabaya yaklaşınca arkadan dokundu. Fakat John Burger gerçekten usta bir şofördü. Hemen toparlanarak arabayı kenardan kurtardı.

Malko küfretti.. Araba ondan iki misli hızlıydı.

*

* *

— Tanrı belanı versin!

Ted Collins ayaklarının dibinde duran Uzi'yi aldı. Pencereden çıkartarak ateş etti. Araç tam arkalarındaydı. Üç metre gerilerinde. Polis tekrar nişan aldı ve tetiğe bastı. Bu da birincisi gibi kalın zırhtan sekti. Ted öfkeyle şarjörü boşaltana kadar ateş etti, sonra içeri girdi.

— Tanrım, bir telsizimiz bile yok! dedi.

Bob Lenard oturduğu yerden doğruldu. Anchütz'ü kılıfından çıkardı. Dürbünü gözüne yaklaştırarak kontrol etti. Fakat Mercedes virajları dönerken oldukça sallanıyordu. John Burger korkunç bir küfür savurdu.

— Lastik patladı!

Bob Lenard yanındakilere bağırdı:

— Eğilin, araba durunca ateş edeceğim.

Daphne ve Mabika hemen eğildiler.

Mercedes giderek daha çok sarsılmaya başladı. Zırhlı araçtan 100 metre ilerdeydi. Bob Lenard arka koltuğun üstüne silahını iyice yerleştirdi.

— Şimdi! diye haykırdı.

John Burger aniden fren pedalına bastı. Mercedes gürültüler çıkararak son anda uçuşunun kenarında durdu. Bob Lenard gözünü dürbüne yapıştırmıştı. Dikdörtgen delik şimdi daha büyük görünüyordu.

Ted Collins yaklaşan aracı görünce haykırdı.

— Çabuk ol!

Patlamanın sesi arabanın içini bir anda doldurdu. Araç yaklaşmaya devam ediyordu.

Daphne Price korkuyla haykırdı:

— Tanrım!

Bob Lenard silahı tekrar doldurmaya fırsat bulamadı. Araç üstlerine geldi, Mercedes'e hafif bir dokunması, onu uçuşuna itmeye yetti. Dürbünlü tüfek ön camdan fırladı. Araç büyük bir gürültüyle yamaçtan aşağı yuvarlanırken Malko durdu. Mercedes bir ağaca çarptı, büyük bir patlama sesiyle alev aldı.

*

* *

Malko yere atladı. Bob Lenard'ın tetiğe basmasından çok kısa bir süre önce hafifçe eğilmişti. Mermi açık lumbozun hemen altına isabet etmiş ve aynı şekilde geri dönmüştü. Malko yanında duran kurtarıcısına baktı. Bir an kocaman bir hayvana benzetti onu. Sonra ilerdeki silaha doğru koşarak eline aldı.

Doğrulduğunda bir motor sesi duydu. Bulutların arasında küçük bir Cessna! Pilot sözünü tutmuştu.

Malko elinde Anschütz'le arabının uçtuğu yere geri geldi. Bir yılan gibi serinkanlı hissediyordu kendini. Gözünü silahın dürbününe yaklaştırarak arabaya baktı. John Burger dışarı atlamış şaşkınlıkla etrafına bakınıyordu.

Patlama sesi vadide yankılanmaya devam ederken Malko adamın yüzünün birden kıpkırmızı olduğunu gördü. Kurşun tam alınının ortasına isabet etmişti.

Ted Collins yerde hareketsiz yatıyordu. Alevler her tarafını sarmaya başlamıştı. Malko ölüp ölmediğini anlayamadı, fakat ölüm kaçınılmazdı. Silahını doğrulttu ve polisin açık kalan ağzına mermiyi yolladı. Biraz sonra kafa paramparça olmuştu. Birden arabanın biraz ilerinde çalıkların arasında hareket eden bir şey gördü. Malko'nun nerede olduğunu merak ettiği Bob Lenard'dı bu. Kurşunu tam koltuk altından yedi. Sol koltuk altından...

Simsiyah alevler beyaz Mercedes'i tamamen kaplamıştı. Mozambikli muhbir içinde kalmıştı. Malko bir kurşun daha harcamayacağı için sevindi.

Ve sonunda Daphne. Elinde küçük bir tabancayla yukarı tırmanıyordu. Malko kadının başını dürbün içinde belirledi. Daphne onu gördüğünde birden durdu. Dudaklarını iyice sıkmıştı. Bir küfür hazırlığı içindeydi. Sonra tekrar tırmanmaya başladı.

Malko tetikten parmağını çekti. Hiçbir zaman bir kadına ateş etmemişti. Tüfeği yere attığında Cessna inmişti.

Daphne Price yola çıktığında Cessna küçük bir tepenin ardından çıktı. Malko sıcaktan yer yer çatlamış asfaltın üstünde koşmaya başladı. Cessna iniyordu.

Uzaktan Cabora Bassa barajının güneşte parlayan suları görünüyordu.